



தஞ்சம்

க.சட்டநாதன்

தஞ்சம்

க.சட்டநாதன்

வினாக்கள் போன்ற விதைகள்/கட்டுரைகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எடுத்து விவரமாக கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள வினாக்களை விட்டு விடுதலை முன்வரை செய்ய விரும்புகிறேன். மேலும் வினாக்களை விட்டு விடுதலை முன்வரை செய்ய விரும்புகிறேன்.

உதவைகளை விட்டு விடுதலை முன்வரை செய்ய விரும்புகிறேன். மேலும் வினாக்களை விட்டு விடுதலை முன்வரை செய்ய விரும்புகிறேன். மேலும் வினாக்களை விட்டு விடுதலை முன்வரை செய்ய விரும்புகிறேன்.



ஜீவந்தி வெளியீடு



தஞ்சம் (சிறுகதைகள்) / க. சட்டநாதன் /21, சட்டநாதர் வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்/
முதற்பதிப்பு: ஆணி 2018/ ©க.சட்டநாதன்/ அட்டைப்பட வழவழைப்பு:
க.பரணீதரன் / வெளியீடு: ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய் / பக்கம்: 148/ விலை:
300.00/ அச்சுப்பதிப்பு: பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி.

Thancham (a collection of Short Stories) / K. Saddanathan/ 21, Saddanathar
Road, Nallur, Jaffna/ First Edition: June 2018/ ©K.Saddanathan/ Cover Designed
by K.Bharaneetharan/ Published by Jeevanathy, Kalai aham, Alvai / Pages: 148
/Price:300.00/ Printed at Baranee Printers, Nelliady.

ISBN: 978-955-0958-06-1

ஜீவநதி வெளியீடு - 97

எனது அருமந்த
அழகீர்த்திகா
லலிதா
சமதி
மீனு
ஆகியோர்க்கு

நன்றி

- ◆ ந. சத்தியபாலன்
- ◆ தி. செல்வமனோகரன்
- ◆ க. பரணீதரன்
- ◆ ஜீவந்தி
- ◆ கலைமுகம்
- ◆ எதுவரை இணைய இதழ்
- ◆ உதயன்
- ◆ மகுடம்
- ◆ பரணீ அச்சகம்

- ◆ முனையான்
- ◆ உறையும் உணர்வுகள்
- ◆ தலை தாழு...
- ◆ அசைவுகள்
- ◆ வதம்
- ◆ கலங்கல்
- ◆ பேதம்
- ◆ சின்னதாய் விரியும்...
- ◆ தஞ்சம்
- ◆ மீண்டும் அந்த கிராமத்து மண்ணில்...

பதிப்புரை

ஈழத்து தலைசிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் திரு க. சட்ட நாதனின் ‘பொழிவு’ சிறுகதைத் தொகுதி ஜீவநதி வெளியீட்டகத்தின் 60 ஆவது வெளியீடாக வெளிவந்தது. பல வாசகர்களின் வாசிப்புக்கு சிறந்த தீணியாக அமைந்து வரவேற்புப் பெற்றுக் கொண்டது. தற்போது ஜீவநதி வெளியீட்டகத்தின் 97 ஆவது வெளியீடாக க.சட்டநாதனின் ‘தஞ்சம்’ சிறுகதைத் தொகுதி வெளி வருகின்றது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ஆறு சிறுகதைகள் ஜீவநதி சுஞ்சிகையில் வெளியானவை.

கதைகளில் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் கலைத்துவமாகப் பயன்படுத்துவதில் க.சட்டநாதனின் இடம் தனித்துவமானது. சிறுவர்களை மையப்படுத்தியும், ஆண் - பெண் உறவு, மெல்லிய காதல் உணர்வு, போருடனான வாழ்வு என்பவற்றை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட கதைகளே இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஈழத்து கதை சொல்லிகளில் க. சட்டநாதனின் தனித்துவத்தையும் சிறப்பையும் அவரது முன்னைய ஆறு சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வாயிலாக பலரும் அறிவர். இந்தத் தொகுப்பும் வாசகர்களுக்கு பெரு விருந்தாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்தத் தொகுப்பை வெளிக்கொணர்வதோடு, ஆசிரியர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து இன்னும் பல நூல்களை இலக்கிய உலகிற்குத் தர வேண்டுகின்றேன்.

க.பரணீதரன்
பதிப்பாசிரியர்

மென்னுணர்வுத்தளத்தில் மனித மன உலகத்தைப் படைத்தளிக்கும் மனிதநேயப் படைப்பாளி

இந்த வாழ்க்கை காடும் பற்றையும் கல்லடர்ந்த
தரையுமாய் இடர்களும் சோதனைகளும் தீராத துயரங்களுமாய்
திசைதோறும் இறைந்து கிடக்கும் அனுபவமாயிருப்பினும்-
ஒவ்வொரு மனித ராசியும் வாழுந்து விடும் துடிப்போடும்
தவிப்போடுமே இயங்கியவாறிருக்கின்றது.

ஆங்காங்கே துளிர் விடும் பசுமையும் அபூர்வமாய்ப் பூத்து
அழகு சிந்தும் மலர்களும் இல்லாமலில்லை.

மனித வாழ்வின் அழகினை ஆராதிக்கின்ற, திசை
தோறும் ஒளிர்கின்ற, இனிமையும் மேன்மையும் கொண்ட
மனிதப் பண்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற படைப்பாளி திரு
க. சட்டநாதன்.

எனது வாசிப்பு அனுபவத்தில் பதினேழு பதினெட்டு
வயதுகளிலிருந்து இவரது எழுத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டு
வருபவன் நான். இவரது படைப்புகளில் மனித உறவுகளின் நேச
ஈரலிப்பு என்னை நெகிழி வைத்து ஈர்த்து விடுகின்றது
எப்போதுமே. அவரது இந்தத் தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதும்
படி அவர் அன்புடன் என்னைப் பணித்த போது நான் மிகுந்த
பெருமிதமும் மகிழ்வும் அடைந்தேன்.

சிறுகதைப் படைப்புகளில் தனக்கேயான தனித்துவச்
சிறப்புகளோடு பணியாற்றி வருகின்ற இவரது முத்திரைகள்
இத்தொகுப்பின் கதைகளிலும் ஆங்காங்கே பளிச்சிடுகின்றன.

விடலைப் பருவம், சிறுவம் ஆகிய நிலைகளிலிருக்கின்ற
இவரது பாத்திரங்களின் உள்ளிலையை இவர் சித்திரிக்கும் பாங்கு

மிகச் சிறப்பானது. இத்தொகுப்பிலடங்குகின்ற முளையான், உறையும் உணர்வுகள், தலைதாழ்...? மற்றும் சின்னதாய் விரியும்... ஆகிய கதைகள் அவர்களது உள்ளங்களை உள்ளுணர்ந்து, அவர்களின் உலகங்களை எம்மனக்கண் முன் விரிக்கின்றன. சட்டநாதனின் சிறப்பு இவரது உலா தொகுப்பில் வெளிப்பட்டது போலவே ‘தஞ்சம்’ தொகுப்பிலும் தனித்துத் தெரிவதைச் சொல்லியாக வேண்டும்.

இவரது ஆசைவுகள், கலங்கல், பேதம், தஞ்சம், மீண்டும் அந்தக் கிராமத்து மண்ணில்... ஆகிய கதைகள் மனிதர்களின் வாழ்க்கை எதிர் கொள்ளும் அவலங்களை, துயரங்களை எடுத்துக் காட்டுவதுடன், மனித மன அடியாழ உணர்வுகளாய் காலதேச வரம்புகளை மீறி அவர்களைக் கட்டிப் போடும் காதல், காமம் ஆகிய உணர்வுகளை தனது எழுத்தில் தனக்கேயுரிய மொழியில் சித்திரிக்கின்றார்.

தவிர்க்க இயலாத இயற்கையின் கூறுகளைப் பற்றிய இச்சித்திரிப்புகள் அந்தந்தப் படைப்புகளின் தன்மையின் முழுமைசார்ந்து தமக்கான பங்கினை ஆற்றுகின்றன.

சட்டநாதனின் ஏழாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு இது.

அவர் தொடர்ந்தும் தனது படைப்புப் பணியில் ஈடுபட வேண்டும் என்றும் - அவர் வசம் இருக்கின்ற பாத்திரங்கள், களங்கள், கடந்து வந்த, கண்டு கொண்டிருக்கின்ற வாழ்வனு பவங்கள் இவை சார்ந்து இன்னும் பரந்ததொரு படைப்புத் தளத்தில் இவர் நாவலொன்றை எழுத வேண்டும் என்ற எனது பெரிய ஆசையை அவரிடம் கோரிக்கையாய் முன் வைத்து, வாழ்த்துக்களுடன் விடைபெறுகின்றேன்.

நல்லூர்

23.05.2018

ந.சுத்தியபாலன்

முளையானி

செல்வி சஞ்சலத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அம்மா திண்ணையில், மண்தரையில் பாயோடு பாயாகப் படுத்துக் கிடந்தாள். அவளுக்கு மூன்று நாட்களாகக் காய்ச்சல். பன்டோலும் வெறுந் தேத்தனை ணியும் தான் அவளது உயிரைப்பிடித்து வைத்திருந்தன. அம்மாவுக்குக் கிட்டவாக வந்தவள், பரிவுடன் அவளது நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். காய்ச்சல் விட்டிருந்தது. ஆனால், அவளது தேகம் வேர்த்துப் பிசுபிசுத்தபடி...

அருகில் கிடந்த- நீர்க்காவி ஏறிய துவாய்த் துண்டைக் கையில் எடுத்த செல்வி, அம்மாவை நன்றாகத் துடைத்து விட்டாள். அவளது பிஞ்ச விரல்கள் பட்டதும் அம்மா சிலிர்த்துப் போனாள். மகளைப் பிரியமாகப் பார்த்தாள். அவளது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன. செல்வியின் கண்களிலும் நீர்.

அம்மா அவளைப் பார்த்துக்கேட்டாள்:

“எப்ப பள்ளிக்கூடம்...?”

“வாற திங்கள். இன்னும் நாலுநாள் கிடக்கு.”

“புதுப் பள்ளிக்கூடம். பெரிச. மிலாந்தாமல் நல்லாப் படிக்க வேணும்.”

“ம...”

“வசதியான குடும்பத்துப் பிள்ளையள் அங்க வருவினம். ஏழை பாளை எண்டு உன்னை ஓரங்கட்டிப்போடுங்கள். பார்த்து நடக்க வேணும்...”

“இல்லை அவையளாலை அது முடியாது. என்றை சிநேகிதி சுதாவும் வாறாள்...! அவள் வலு சூரி. இரண்டு பேரும் உசாரா இருப்பம்.”

“நீ ஜஞ்சாம் வகுப்புப் படிச்சு, ஸ்கோலஷிப் பாஸ் பண்ணின, உன்றை பழைய பள்ளிக்கூடத்திலேயே படிச்சிருக்கலாம். இப்படிக்கிற பெரிய எடுப்பெல்லாம் தேவைப்பட்டிராது.”

“இல்லை, இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படிக்க வேணும். இஞ்ச படிச்சாக்கள் தான் உத்தியோகம் உழைப்பு எண்டு நல்ல நிலையில் இருக்கினம்.”

“உனக்கு அனுமதி தாறதுக்கு உந்தப் பள்ளிக்கூட அதிபர் பெரிய அருக்காணியம் காட்டினவ... என்றை கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொன்னதும் ஏத்துக்கொண்டா... உன்றை ஐயா அகாலத்தில் போயிட்டார் எண்டதையும் அவவுக்கு நான் சொன்னனான்...”

ஐயாவின் பேச்சு வந்ததும் செல்விக்கு முட்டிக்கொண்டு வந்தது. “ஐயா என்றை ஆசை ஐயா...!” என்று குலுங்கியவள், லேசாக விம்மவும் செய்தாள்.

‘ஐயா... உங்களுக்கு அந்த அகாலம் ஆகி ஒரு வருஷம் கூட ஆகேல்லை... உங்க சின்னக்கா, கால்முறிஞ்சு கிடக்கிறா எண்டு தெரிஞ்சதும் எல்லாத்தையும் போட்டது போட்டபடி விட்டிட்டு ஊர்ப்பக்கம் ஏன் ஓடினையள்...? யமதூதன் உங்களுக்குப் பின்னாலையா வந்தவன்?’

‘ஊருக்குப்போனமா, அக்காவைப் பார்த்தமா, வந்தமா என்று இல்லாமல் உங்க அத்தாருக்கு; அது தான் மாமாவுக்கு, அஞ்ஞாவில் புகையிலை வெட்டென்று அறிந்து உதவின போது - சரிந்து விழுந்து, முச்சிழுந்த நிலையில், பட்டனத்து ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்து வந்ததும் உங்கட உயிர் போட்டுது... உங்க அத்தார் குற்ற உனர்வால வதங்கிப் போனதும் ஒரு வகையில் நடைப்பினமானதும் இந்த அவலத்துக்குப் பின்னாலை தான்’

‘உங்களுக்கு என்னிலையும் அம்மாவிலையும் எவ்வளவு

பட்சம். உடம்பு ஒடாய்த் தேயத்தேய உழைச்சு எங்களை எவ்வளவு கவனமாப் பார்த்தனீங்கள். உங்க ஆதாரமில்லாத தாலதான் அம்மா சந்தையில் கீரைவிக்கப் போனவ... சீமாட்டி மாதிரி இருந்த அவவுக்கு இப்படி ஒரு விதியா...? கீரை விக்கிறதால் அவவுக்கு கீரைக்காரமகேஸ் எண்டபேர் கூட வந்து நிலைச்சிட்டுது..."

ஜயாவை நினைத்துக் கலங்கிய செல்வியை மகேஸ்வரி வாரி எடுத்து அனைத்துக்கொண்டாள். அவளது கண்களில் துளிர்த்தநீரையும் துடைத்து விட்டாள்.

“உனக்குப் புது யூனிபோர்ம் தைக்கக் குடுத்திருக்கு. வரதா அன்றிதான் தைக்கிறா. கூலி இருநூறு வரை வரும்.”

“இருநூறா...?”

“நூறு கையில் இருக்கு; இன்னொரு நூறு வேணும். கைமாத்து ஏதாவது வாங்கிறது நல்லது.”

“கைமாத்தெல்லாம் வேண்டாம். காய்ச்சலோடு உங்களாலை சந்தைக்குப் போகேலாது... நான் சந்தைக்குப் போறன். கீரை வித்து வாற காசில் சட்டையை எடுத்திடலாம். ஏதும் மிஞ்சினால், பயிற்சிக்கொப்பியஞும் வாங்கலாம்...”

“உனக்குப் பழக்கமில்லாத வேலை பிள்ளை...! சந்தையில், அந்த நக்குவாரச் சனத்துக்குள்ள உன்னால் கீரை விக்கேலாது. அதோட் நீ பெட்டைப்பிள்ளை. அங்க கவனமா இருக்க வேணும். சின்னனோ பெரிசோ சேட்டை விடுறதுக் கெண்டு, சில சேமறி மாடுகள் கொம்புக்கு மன் எடுத்துக் கொண்டு அங்க திரியுதுகள்...!”

“ஏன் பயப்பிடுறை...? பயப்பிடாத அம்மா...! சந்தைக்குப் பத்திரமாய்ப்போய், பத்திரமாய்த் திரும்பி வருவன்”

செல்வியின் குரலில் இருந்த நிதானமும் திடமும் மகேக்குப் பிடித்திருந்தது.

“ஏதுக்கும் பிள்ளை நம்ம மனியத்தாற்றை காய்கறிக் கடையை ஓட்டி, கீரைப்பிடிகளைப் பரத்தி நீ யாவாரம் செய்யிறது நல்லம்...”

அம்மாவுக்கு “ம...” சொன்னவள், குசினிப் பக்கம் போனாள்.

கிடந்த பச்சை அரிசியை எடுத்து, அம்மாவுக்கு உப்புக்களுஞ்சி காய்ச்சினாள். களுஞ்சியை அம்மாவுக்கு பருகத்தந்தவள், தானும்கொஞ்சம் குடித்தாள்.

‘இப்ப மணி ஆறு தான்... பக்கத்தில் முகத்தாற்றை கமம்... நல்ல முளைக்கீரை அவரிட்டை மலிவாக் கிடைக்கும்.’

கனவுகளோடு மிதந்தாள். மனச இனித்துக் கிடந்தது. துயரத்தின் சாயல் ஏதுமில்லாத சுறுசுறுப்பு அவளிடம் நிரம்பி வழிந்தது.

முகத்தாற்றை கமம் ராச வீதியில் இருந்தது. அவரிடம் இருபத்தைந்து கீரப்பிடிகளும் அதே என்னிக்கையிலான பொன்னாங்காணிப் பிடிகளும் வாங்கிக்கொண்டாள்.

முளைக்கீரையைப் பார்த்ததும் பச்சையாகவே கடித்துச் சுவைக்கலாம் போல இருந்தது அவளுக்கு. நீர்ப்பிடிப்புடன் தண்டுகள் பளபளத்தன. பொன்னாங் காணியும் பூக்கண்ணிகள் ஏதும் இல்லாமல் பசந்தனிராகவே இருந்தது. பசமை போர்த்திய குருத்துக்களைத் திரும்பத் திரும்ப பூரிப்புடன் தடவிக் கொடுத்தாள்.

ஆடியாதம் வீதியால் கிழக்குப் பார்த்து நடந்தவள், கல்வியங்காட்டுச் சந்தை வரை வந்து விட்டதைக் கவனம் கொண்டாள்.

சந்தையில் சனப்புழக்கம் அதிகமில்லை. ‘ஓன்பது மணிக்கு மேல் தான் சனம் வரும். அதுக்குப் பிறகுதான் வியாபாரம் தூடுபிடிக்கும்.’

மனதைத்தடவும் நினைவுகள்.

மணியத்தாருடைய மரக்கறிக்கடையின் இடது பக்கமாக - தாவாரத்தின் ஓரமாக, கீரை, மற்றும் பொன்னாங்காணிப் பிடிகளைப் பரத்தினாள்.

“கீரை என்ன விலை...?” கேட்டபடி அங்கு வந்தவனைப் பார்த்தவுடன் ‘இவன் தறி கெட்ட தறுதலை...’ என்பதை அவள்

புரிந்து கொண்டாள்.

சின்னனோ பொன்னனோ... வந்தவனுக்கு பெட்டை வெடில் நிரம்பப்பிடிக்கும் என்பதை அந்தச் சின்னஞ்சிறு பெண் சடுதியாக உணர்ந்து கொண்டாள். அவள் பிறந்து வளர்ந்த தழலே அவளுக்குப் பட்டும் படாமல் பலதைக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தது.

தொடை தெரியுமாப் போல அவன் சாறுத்தை அள்ளி மடித்துக் கட்டியிருப்பதைக் கண்ட செல்வி, அதுயையுடன் மூக்கைச் சுழித்துக்கொண்டு ‘பதினெண்நாடு...’ என்றாள். அவன் பணம் தர அதை வாங்கிக்கொண்டவள், ஒரு பிடி கீரையை அவனுக்குத் தந்தாள். கீரையை வாங்கும் சாக்கில் அந்தத் தடியன் அவளது கரங்களை அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டான். அக்கம் பக்கம் பார்த்தவள், சினத்துடன், “ரௌடி... ரௌடி...” என முனகியபடி, தனது கைகளை அவனிடமிருந்து உதறிஎடுத்துக்கொண்டாள்.

“சின்னன் எண்டாலும் சரக்கு நல்ல வடிவு...” கூறிய படி விலகிப்போகும் அவனைச் செல்வி வெறுப்புடன் பார்த்தாள். “சரியான உறண்டை...” என்று கூறவும் செய்தாள். அவனது முகத்தில் துப்பாத குறையாகத் தரையில் காறித்துப்பினாள்.

தூரத்தில் மணியத்தார் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் செல்வியின் மனசு ஆறுதலடைந்தது. இருந்தபடபடப்பு ஓரளவு ஓய்ந்தது.

சைக்கிளிலிருந்து மணியத்தார் காய்கறிகளைப் பொதி பொதியாக இறக்கினார். காய்கறிகளை இறக்குவதற்கு அவருக்கு அவளும் உதவி செய்தாள்.

மணியத்தார் செல்வியை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவளும் பார்த்தாள். அவளது உதடுகளில் இருந்து உதிர்ந்த பட்டுச்சிரிப்பு அவரை நெகிழிவைத்தது. மலர்ந்து போனவர், கேட்டார்:

“அம்மா வரேல்லை...?”

“அம்மாவுக்குக் காய்ச்சல்; அதுதான் நான்...”

“பெட்டப்பிள்ளை... காடைகழிச்சடையள் வாற இடம்.

கவனமா இருக்க வேணும்.”

“சரிமாமா...! நீங்க இருக்கேக்க எனக்கு என்ன பயம்.”

சூறியவள், விலகிச்சென்று தனது கீரைக்கூறுகளுக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

சனம் கூடியது. அவளது வியாபாரமும் தூடு பிடித்தது. முளைக்கீரையான படியால் கீரை வாங்குவதற்கு அவளைச் சூழச் சனம் மொய்த்தது. குறுகிய நேரத்தில் பதினெண்து பிடி கீரையும் பத்துப்பிடி பொன்னாங்காணியும் அவள் விற்றாள்.

‘இன்னும் இருபத்தைஞ்சு பிடிகள் தான் மிச்சமிருக்கு. எல்லாத்தையும் எப்படியும் விற்றுப் போடவேணும்...!’

மிகுந்த நம்பிக்கையோடு அவள் இருந்த போது தான் அது நடந்தது. அதனை அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை, ‘அம்மா கூட இது பற்றி ஏன் ஒன்றும் எனக்குச் சொல்லேல்லை. சொல்லி இருக்கலாம்...’

அவளது கவனம் சிதறும் வகையில் நாகாத்தை அவளை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தாள். அவளும் சந்தை வியாபாரி. கீரை விற்பவள். “ஆரிந்தப் பெட்டை... புதிசா என்றை கீரைக் கடைக்கு எதிர்க்கடை போட வந்தவள்.” கோபத்தால் குமைந்து புகைந்த அந்தப் பெண் வந்த வேகத்திலேயே தனது வலது காலைத் தூக்கிச் செல்வியை எட்டி உதைத்தாள். திழரென்று தாக்கிய தால் அலமந்த அந்தக் குழந்தை தூரத்தில் போய்விழுந்தாள். கோபம் மிகுதியாக நாகாத்தை மூர்க்கமாக அவளது பிஞ்ச முகத்தைக் குறி வைத்து, தனது முஷ்டியால் சரமாரியாகக் குத்தினாள். குறி தவறாத குத்துக்கள். வேகமடங்காத நாகாத்தை செல்வியின் தலைமுடியைப் பொத்திப் பிடித்துக் கொண்டு, அவளைப் பலமாக உலுப்பி, தரையில் தரதரவென இழுக்கவும் செய்தாள்.

இவை எல்லாம் சடுதியில் நடந்ததால் மனியத்தாரால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. பதைபதைப்புடன் அங்கு அரங்கேறிய காட்சியைப் பார்த்தபடி நின்றார். அடிபட்ட நிலையில் தரையில் விழுந்து கிடந்த செல்வி தீப்பட்ட சுருட்டைப்

பாம்பு போலச் சீறினாள்; சினத்துடன் எழுந்தவள், நாகாத்தையின் சேலையைப் பிடித்து இழுத்தாள். அவளது சேலை உருவிண்ட நிலையில் செல்வியின் கைகளில் வந்து விடுகின்றது. அரை நிர்வாண கோலத்தில் நின்ற நாகாத்தை, நிலை கொள்ளாது அங்கும் இங்கும் ஒடி ஆர்ப்பரித்தாள். ஒரு நடன மாதின் பல்வேறு அபிநயத் தோற்றங்களையும் கோலம் கெட்ட உடல் மொழியையும் அவள் அப்பொழுது அங்கு வெளிக் காட்டி நின்றாள்.

அதைப் பார்த்த சனம் கொல்லென்று சிரித்தது. “அச்சா நடனம்...” என்று வேடிக்கையாகக் குரல் வேறு கொடுத்தது.

இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்தபடி நின்ற மணியத்தார் கொதிப்புடன் நாகாத்தையைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“நாகாத்தை இது என்ன கூத்து...! கொஞ்சம் பொறணை... இது மகேசின்ரை மகள் செல்வி, மகேசுக்கு சுகமில்லை. அது தான் இவள்... இந்தப் பிள்ளை சந்தைக்கு வந்திருக்கிறாள். வல்லூறு றாஞ்சின கோழிக்குஞ்ச மாதிரி அவள் பதறிறதைப்பார். இவள் தைக்கக் குடுத்த ஸ்கூல் யூனி போர்மை எடுக்கக் காசு இல்லை என்டு கீரை விக்க வந்தவள்... அவளைப் போய் இப்படி அசுரத்தனமாய் நெருக்குவாரப் படுத்திறையே...!”

சற்று நிதானமடைந்த நாகாத்தை, தனது சேலையை செல்வியின் கைகளிலிருந்து பறித்தெடுத்து, இடுப்பில் சுற்றிக் கொள்கிறாள்.

செல்வி பொய்முக்கு உடைப்பட்ட நிலையில் இரத்தம் வடிய நின்றாள். கீழ் உதடும் லேசாகக் கிழிந்திருந்தது. அடிவயிற்றில் நெரு நெரு என்று ஒரு நோ வேறு இருந்தது.

சிதறுண்டு கிடந்த கீரை மற்றும் பொன்னாங் காணிப் பிடிகளைப் பொறுக்கி எடுத்த மணியத்தார் சொன்னார்:

“செல்வி நீ வீட்டை போம்மா...! மிச்சக் கீரையளை நான் வித்துப்போட்டுக் காசோடை வீட்டுப்பக்கம் வாறன்..”

“சரிமாமா...!”

சிறிது ஒய்ந்து போய் நின்ற நாகாத்தை -மனியத்தாரிடம் செல்வி விடைபெற்ற போது, மீளவும் நெருப்புத்தணைலை மிதித்தவள் போல ஒரு வகைப் பதைப்படுன் செல்வியின் பின்னால் பாய்ந்து சென்றாள். ஒரு வெறி நாயின் சாகசத்துடன் அவள் பின்னால் சென்றவள் அவளைத் தடக்கி விழுத்தினாள்.

“நாகத்தை உதென்ன வெறியாட்டம்...நீ அடங்க மாட்டையா...? நல்ல கூத்துக்காட்டிற...”

கூறிய மனியத்தார் தன் பங்குக்கு நாகாத்தையைப் பிடித்துத் தள்ளி விடுகிறார். அவள் அலக்க மலக்க நிலத்தில் சரிந்து விழுகிறாள். அதைப் பார்த்த சனம் மீளவும் சிரித்தது,

அப்பொழுது அங்கு வந்த ரூபன், செல்வியை நெருங்கி, கிழிந்து போன அவளது கீழ் உதட்டைத் தடவியபடி கூறினான்:

“செல்வி ஏனம்மா இஞ்சை வந்தனி. வில்லங்கமா தொந்தரவுகளை எல்லாம் விலைக்கு வாங்கவா...? வீட்டை போ. யுனிபோர்ம் காசு கொடுக்கலாம். அம்மாட்டைச் சொல்லி வாங்கித்தாறன்.”

கண்கள் திரையிட அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவனது முகத்தில் படர்ந்திருந்த இதழும் பட்சமும் அவனுக்குக் குளிர்ச்சியாக இருந்தது.

ரூபன், அவளது பெரிய மாமியின் கடைக்குட்டி. அவளை விட இரண்டொரு வயது முத்தவன்.

மனியத்தார் ரூபனைப் பார்த்து வெப்பியாரத்துடன் கூறினார்:

“சன்முகம்... அது தான் உன்றை மாமா இப்படி அவசரப் பட்டிருக்க வேண்டாம்... உன்றை மாமியையும் இந்தக்குஞ்சனை யும் விட்டிட்டுப்போக அவனுக்கு அப்படி என்ன அவசரம்...? எல்லாமே முன் வினைப்பயன் ராசா...!”

மாமாவின் பேச்சு ரூபனைக் கலங்க வைத்தது. அவரது பேச்சில் மிகுந்த அக்கறை காட்டியவன் - அவரிடமே நல்ல தக்காளிப்பழங்களாகப் பார்த்து எடுத்து, “அரைக்கிலோ தாருங்க மாமா...!” என்றான். கத்தரிக்காய், பீன்ஸ், லீக்ஸ் என்று

வாங்கியவன், “செல்வி கொண்டு வந்த கீரைப்பிடியா மாமா இது...” என்று கேட்டு அதிலும் ஒரு பிடி எடுத்துக் கொண்டான்.

‘மகேஸ் மாமி இவளோ... இந்தச் சின்னப் பெட்டையை... தன்றை வாயைக்கட்டி வயித்தைக் கட்டி எவ்வளவு கவனமாக வளர்த்திருக்கிறா...! பொசு பொசு எண்டு எவ்வளவு வடிவு இவள்...’

மன அசைவுகளுக்கு ஏற்ப இசைவான நினைவுகள்.

அவனுக்கு அந்த நினைப்பே மெல்லிய சிரிப்பை வரவழைத்து விடுகிறது. தூழ்நிலையை மறந்தவனாய் உடுகள் உடையச்சிரித்துக்கொண்டான். அந்த அகச்சிலிர்ப்பு அவனது மனசை மலர்த்தி வருடியது.

●

காலை ஜந்து மணிக்கெல்லாம் விழித்துக் கொண்ட செல்வி அருகில் படுத்துக்கிடந்த அம்மாவைப் பார்த்துக்குரல் கொடுத்தாள்:

“இன்டைக்குத்தான் முதலாம் தவணைக்குப் பாட சாலைகள் ஆரம்பமாகின்றன. பட்டணத்துப் பள்ளிக் கூடத்துக் குப் போகவேணும்... வகுப்பு ஏழரைக்கு. இப்பவே ஆயத்தம் செய்தால் தான் நேரத்துக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் நிக்கேலும்.”

அவளது குரலில் இழையும் பரவசம் அம்மாவையும் தொற்றிக்கொள்கிறது.

லேசான பனிக்குளிர். பல் விளக்கியபடியே செல்வி குளிப்பதற்கு கிணத்தடிப் பக்கம் போனாள். அம்மாவும் கூடவே அவளுடன் போனாள். அம்மா தண்ணீர் அள்ளித்தர, இவள் மாறி மாறி தோள்களில் ஊற்றிக்கொண்டாள். முதல் நாளே தலைப் பிசாண் போக ஆரச்சோரத் தோய்ந்தவள் இன்று குளித்தாலே போதுமென்று முடிவு செய்திருந்தாள். சிறு துண்டாய் இருந்த வாசச்சோப்பை எடுத்தவள், உடலுக்கும் முகத்துக்கும் போட்டுக் கொண்டாள்.

குளியல் ஆனதும், உள்ளாக வந்தவளுக்கு அம்மா கூடச்கூடத் தேநீர் தந்தாள். அது குளிருக்கு இதமாக இருந்தது.

அம்மா தான் தலைவாரி, மஞ்சள் ரிப்பனை பூ விசிறி போலக் கட்டிவிட்டாள். நெற்றியிலும் கண்ணக்கதுப்புகளிலும் பவுடர் வேறு பூசிவிட்டாள்.

“நீ என்றை குட்டித்தேவதையடி...” கூறியபடி அவளை உச்சிமுகர்ந்த அம்மா கேட்டாள்:

“சுதா எப்ப வருவா...?”

“ஆஹே காலுக்கு. இரண்டு பேரும் நல்லூரில் பஸ் எடுப்பம்.”

“சட்டை போட முந்திச் சாப்பிடு பின்னளை.”

அம்மா தட்டைத்தர, அவள் சாப்பிட்டாள். உப்புமா சவையாக இருந்தது. சப்புக்கொட்டிக் கொட்டிச் சாப்பிட்டாள். அவள் சாப்பிடும் போது அம்மா அவளை அணைத்தபடி நின்றாள்.

சாப்பாடானதும் அவள் உடுப்பைப் போட்டுக் கொண்டாள். பாடசாலை ரையையும் கட்டிக் கொண்டாள். முகத்துக்குத் திரும்பவும் பவுடர் போட்டவள், நேற்று மாலை கழுவி வைத்த சப்பாத்துக்களை எடுத்தாள். அதற்குக்கட்டி பட்டுக்கிடந்த வெள்ளை கிலி பொலிஷிசை நீரில் கரைத்து மெரு கூட்டியிருந்தாள். சப்பாத்து கோலங்கெட்டுப் பல்லினித்தது. சப்பாத்தை வேண்டா வெறுப்பாக மாட்டிக்கொண்டபோது, கேற் சத்தம் கேட்டது.

“ஆர் இந்த நேரத்தில்?” அம்மா எட்டிப் பார்த்தாள்.

ரூபன்...

“உன்றை சின்னத்தான்...!”

“அவனா...ஏன்...?”

உள்ளே வந்த ரூபன், கையில் இருந்த பொலித்தீன் பையை செல்வியிடம் தந்தான். பையில் புத்தம் புதிய ரெனில் சப்பாத்துக்கள்; கூடவே சொக்ஸைகளும்.

ஆச்சரியம், மகிழ்ச்சி என இரு நிலைப்பட்ட உணர்வுகளால் அலைப்புண்ட செல்வி, கண்கள் திரையிட அவனைப் பார்த்தாள்.

“உன்றை பெரியமாமிவாங்கித் தந்தது.”

சப்பாத்தை எடுத்தவள், பழையதை எடுத்து விட்டு - ஸொக்கஸை மாட்டியதன் பின்னர், புதியதைக் கால்களில் மாட்டிக்கொண்டாள். சப்பாத்துக்கள் கனகச்சிதமாக இருந்தன.

“என்றை கால் அளவு உனக்கு எப்படித் தெரியுமடா...?”

“உன்னைப் பற்றி எனக்கு எல்லாமே தெரியும்... சப்பாத்து அளவு மட்டும் தெரியாதா என்ன...?”

“போதும் போதுமடா உன்றை புளுகு...!” கூறியவள் பூப்போலச்சிரித்தாள்.

அவர்களது ஈடுபாட்டையும் அந்நியோன்னியத்தையும் கலைப்பது போலச் சுதா அப்பொழுது அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

இருவரையும் மாறிமாறிப்பார்த்த ரூபன்:

‘சுதாவைவிட என்றை செல்விதான் நல்ல வடிவு...’

அவனது மனதில் திரஞ்சும்ரசிப்புமிக்க நினைவுகள்.

அவனது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்ட செல்வி தனது அகன்ற கண்களால் அவனை அதட்டினாள்.

“மாமி இன்னொரு விஷயம்...! அம்மா இரு நூறு ரூபா காசு தந்தவ... மற்றச் சட்டைத் துண்டையும் வரதா அன்றீற்றைக் கொடுத்துத் தைக்கச்சொன்னவ...”

பணத்தைத் தந்து, புறப்பட இருந்தவனுக்கு மாமி தேநீர் கொடுத்தாள். சுவைத் துக்குடித் தவன் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

அவன் போவதையே பார்த்தபடி அம்மூவரும் நின்றார்கள்.

“ரூபன் நல்ல பிள்ளை..” சுதா தான் கூறினாள். அதை, ஆழோதிப்பது போலச் செல்வியும் “ஓம்ஓம்”, என்றாள். அதே சமயம் தனது மனம் முழுவதுமே ரூபன் மாத்திரமே நிரம்பித் தளும்புவதையும் அவன் உணர்ந்து சிலிர்த்தாள்.

இந்துவில், எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும் ரூபன் வகுப்பில் மிகவும் சூட்டிகையான பிள்ளை என்பது செல்விக்குத் தெரியும். சராசரி எண்பத்தெட்டுப் புள்ளிகள் எடுக்கும் அவன் வகுப்பில் இரண்டாம் பிள்ளை. அவனும் சளைத்தவள்ளல்ல, புலமைப்

பரிசில் பரீட்சையில் அவள் எழுபத்து மூன்று புள்ளிகள் எடுத் திருந்தாள். வெட்டுப்புள்ளியை விட இருபத்திரண்டு புள்ளிகள் அதிகம். அவளது பள்ளிக்கூடத்தில் அவளும் சுதாவும் தான் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர்கள்.

‘ரூபனைப் போல நானும் படிக்க வேணும் - படிச்ச அவனுக்கு ஈடாக இருக்க வேணும்’ மனதில் தளதளக்கும் நினைவுகளுடன் பஸ்தரிப்பை நோக்கிச் சுதாவுடன் நடந்தாள்.

பஸ் ஏறிய அவர்கள், பதினெந்து நிமிடங்களில் பள்ளிக் கூட வாசலில் கால் வைத்தார்கள். செல்விக்கு உடல் சிலிர்த்தது.

‘இந்தப் பள்ளிக்கூடமும் படிப்பும் தான் எனக்கு இனிமேல் எல்லாம்... என்றை படிப்புத்தான் என்னை உயர்த்த முடியும்... எனக்கு இனிப் படிப்பு... படிப்பு மட்டும் தான். என்றை ஜயான்றை, அம்மான்றை, என்றை ரூபன் மச்சான்றை ஆசை எண்டு எல்லாமே முழுமையாநிறைவேறவேணும்...’

‘எனது கனவுகள் மெய்ப்படும்...’ நம்பிக்கை துளிர்க்கச் செல்வி, சுதாவுடன் வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தாள். மிகுந்த எதிர்பார்ப்பு அவர்கள் இருவரது நடையிலும் தெரிந்தது.

உறையும் உணர்வுகள்

இப்ப எனக்குப் பன்றெண்டு வயது.பக்கத்தில இருக்கிற கல்லூரியிலதான் படிக்கிறன். ஆறாம் வகுப்பு. ஸ்கோலஸிப் பெல்லாம் பாஸ் பண்ணினான். ஆனால், பட்டணம் போய்ப் படிக்க அம்மா விடேல்லை. அவவுக்குப் பயம்.நான் சின்னப் பெட்டை; அதோட நல்ல வடிவு. ஊரெல்லாம் காவாலிப் பெடியள். ‘பட்டணமெல்லாம் போய் நான் வரேலுமா...?’ என்ட நினைப்பில என்னை அங்கை இங்கை எல்லாம் போகாமல் மறிச்கப் போட்டா...

இப்ப நான் படிக்கிற பள்ளிக்கூடம் பெரிச. வீட்டுக்குப் பக்கத்தில இருக்கு. கலவன் பாடசாலை. பொம்பிளைப் பிள்ளையள் மட்டும் படிக்கிற பாடசாலை எனக்கு விருப்பம் - எண்டாலும் இதிலையும் எனக்கு விருப்பம் இருக்கு. இஞ்ச படிச்சால் ஏ.எல். வரை படிக்கலாம்.

பள்ளியில் படிக்கிற பிள்ளையள் நல்ல மாதிரி. ரத்தீஸ்,பல்லவி,ரூபன் எண்டு எல்லாரும் என்றை ஃபிரண்டஸ். பல்லவி அச்சாப் பெட்டை. என்னில அவளுக்கு உயிர். கதைக் கேக்கமுத்துச் சொரியும்.

“என்னடி உன்றை வடிவு.... குவிஞ்ச உதடுகள், செப்புவாய்,நேர் கோடு போல மூக்கு, உயிரையே எடுக்கிற மாதிரிப் பென்னம் பெரிய கண்கள்,நீண்ட வழுவழுத்த கழுத்து,பவுன் பூசின மாதிரியொருநிறம்...!”

இதை என்னைக் காணிற நேரமெல்லாம் அவள்

திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிமாஞ்ச போவாள்.

ரூபனுக்கும் என்னில சரியான விருப்பம், “சுதா உன்னைத் தொட்டுப் பாக்கட்டா...?” எண்டு ஒரு நாள் கேட்டான்.

“ம...” எண்டன்.

அவன் அவசர அவசரமாக என்றை உதடுகளை விரல்களால் குவித்துப் பிடித்தபடி.. “பஞ்ச மாதிரி இருக்கு பெட்டை”, எண்டான். பின்னர் ஏதும் சொல்லாமல் கன்னத்தைத் தொட்டு லேசாய் நுள்ளினான்.

அந்தச் சேட்டை எனக்கு ருசியாயிருந்தது.

ரதீஸம் நல்ல பிள்ளை. நான் பள்ளிக்கூடம் போகேக்கை யும் வரேக்கையும் நிழலாய் என்னோட வருவாள். சில வேளை களில் என்றை புத்தகப் பையையும் தானே காவுவாள்.

இன்னும் சதீஸ், ரகு, திலீப் எண்டு கன பெடியங்கள் என்றை வகுப்பில் இருக்கினம். அவையள் அதிகம் கதைக்க மாட்டினம். சிரிப்பதோடு சரி... நானும் அவையளைப் பார்த்துச் சிரிப்பன். திலீப் கொஞ்சம் வெக்கறை. கிட்ட வர மாட்டான். நான் பார்க்காத நேரம் பார்ப்பான். அது எனக்குத் தெரியும். எனக்குத் தெரியுமென்டு அவனுக்கும் தெரியும். அவனுக்குக் கிட்டவாகப் போனால் முகம் சிவக்க, கண்களை மூடிக் கொள்வான். உதடு கள் மட்டும் மலர்ந்திருக்கும். கணக்கில் அவன் விண்ணன். தெரியாத கணக்கெண்டு கேப்பமெண்டு கிட்டப் போனாலும் சொல்லித் தராமல் ஒதுங்கிக் கொள்வான். வகுப்பில் அவன்றை பட்டப்பெயர் ‘லேடி’. அவன்றை கூச்சம் தான் அந்தப் பேரை அவனுக்குத் தேடித் தந்தது. அவன் என்னைப் பார்க்கேக்கை என்றை உசிரே அவனோடை ஒட்டியிருப்பது போல இருக்கும். எனக்கு அவனில் நல்ல விருப்பம்.

தமிழ், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலப் பாடமெண்டு வந்தால், வகுப்பில் என்னை அடிக்க ஆளில்லை. இப்பாடங்களில் என்னோட சமனாய்ப் போட்டி போடுகிறது திலீப் தான்.

மதி ரீச்சர் தான் எங்களுக்குத் தமிழ். படிப்பிக் கேக்கை பாடத்தில் லயித்து, ஒன்றி தன்னை மறந்து பாடம் நடத்துவா!

பாடத்துக்கு வெளியில் போயும் அவ படிப்பிப்பா...! பாரதி பாடலெண்டா அவவுக்கு உயிர்.எதைப் படிப்பிச்சாலும் மனசில பதியிற விதமா அவவால படிப்பிக்க முடியும்.

எனக்குக் கிட்ட வரும்போதெல்லாம் “ஏன்றி பெட்டை இவ்வளவு வடிவா இருக்கிற...! கவனம் ஆரன் உன்னை றாஞ்சிக் கொண்டு போயிடுவாங்கள்...” என்டு மெல்லமாய்ச் சொல்லுவா...!

அடநான் அவ்வளவு வடிவா...? இந்த ரீச்சர், என்றை அம்மா எல்லாரையும் விடவா நான் வடிவு. அவையள் பளிச் சிடும் தூரியனெண்டால் நான் வெறும் சற்றிலைற் தான்.

ரீச்சர் இதைச் சொல்லேக்க, கொஞ்சம் பெருமையா, மனசு பொங்கிற மாதிரி இருக்கும். அதோட பயமாவேற இருக்கும். பயத்தில் முழி சாட்டம் போடுவன். அப்பை ரதீஸ் தான் என்றை முதுகைத்தடவி நிதானப்படுத்துவாள்.

எங்கட விஞ்ஞான ஆசிரியர் முகுந்தன் ஸேர் ஒரு மாதிரி... நல்லாய் படிப்பிச்சாலும் பெட்டையளில் நல்ல விருப்பம். அவையின்றை வெடிலை மூச்சு முட்டும் வரை உறிஞ்சி எடுப்பார். விடலை நாம்பன்றை சேமறிக்குணம் எல்லாம் அவரிட்ட நிரம்ப இருக்குது. குறிப்பா எனக்குப் பக்கத்தில் வரேக்க, கொஞ்சம் சாய்ஞ்சு நடந்து வந்து உணர்ச்சி வசப்படுறது எனக்குத் தெரியும். ரதீஸ் இதைக் கவனிச்ச என்னைப் பல தடவையள் உசார்ப் படுத்தி இருக்கிறாள். அவர் எனக்குக்கிட்டவாக வந்து, செல்லப் படுன மாதிரி, உரசி உரசி நிப்பதும் - “இதென்ன பெட்டை கண் புருவத்தில் இருக்கு...!” என்டு வலது புருவத்தை உரசி விடுறதும். இன்னும் நெருக்கமாய் வந்து, அவற்றை வெப்பமான மூச்சுக் காற்று என்னில் படிற மாதரி நிக்கிறதெல்லாமே எனக்குக் கூச்சமாயும் அருவருப்பாயுமிருக்கும்.

எப்பொழுதுமே அழுசடக்கியாய் இருக்கும் திலீப் அவரது சேட்டைகளைப் பொறுக்காதவனாய், உதடுகளைக் குவித்து பின்னர் பிரித்துத் தனது வெறுப்பைக் காட்டுவதை நான் கவனித்திருக்கிறன்.

வகுப்புப் பெடியள், பெட்டையள் எல்லாருக்குமே

அவரது சேட்டையள் பட்டும் படாமலும் தெரியும்.

முதன் முதலாக எனக்குக் கிட்டவாக வந்த திலீப் என்னைப் பார்த்து: “சயன்ஸ் வாத்தி கொஞ்சம் வழியிற ரைப்... கவனமாக இரு.” என்றான்.

அவனைப் பட்சமாகப் பார்த்து, கண்களை மலர்த்தி நன்றி சொன்னேன்.

அவன் சற்றுப் படபடப்படுன் “இதுக்கெல்லாமா நன்றி...” என்று உதடுகள் மலரச் சிரித்தான்.

அவனது அந்தப் புன்னகை எனக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது. ‘உந்தச்சிரிப்பு உயிரை உரகம் சிரிப்பு...’ என எனக்குப்பட்டது.

நான் எட்டாம் வகுப்புக்கு வந்த போது ரதீஸம், திலீப்பும் தான் என்றை பிரிவுக்கு - எட்டு ‘ஏ’ க்கு வந்தார்கள். ரகு, சதீஸ், ரூபன், பல்லவி என்டு எல்லாருமே, எட்டில வெவ்வேறு டிவிசன்களில் சிதறுண்டு போயிருந்தார்கள். ஆனா நமது நட்பு மட்டும் தொடர்ந்தது. புது வகுப்பில் சிலர் புதிசாச் சிநேகிதர் மானார்கள். கௌதமி, நிமலன், வரதன் எனது புதுச் சிநேகிதர் கள். இப்ப எங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் முதிர்ச்சி வந்திட்டுது. திருத்தமாச் சிந்திக்கவும் பேசவும் முடியுது. அந்த வகையில் எல்லாரையும் விட நிமலன் மட்டும் தனி. நல்ல வசதியான குடும்பத்துப் பிள்ளை. அவன், நாங்க... நன்பர்கள் சாப்பிட ஏதாவது தின்பண்டங்கள் எடுத்து வருவான். பொரிவிளாங்காய், பூந்திலட்டு, தோற்பன், தொதல், பொரிகடலை என்டு ஏதாவது அவனது புத்தகப்பையில் அடசிண்டு இருக்கும்.

குறுகிய நேர லீவில் தின்பண்டங்களை நன்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வான். கன்ரீனில் எல்லாருக்கும் ஸ்பெஷல் பால் ரீயும் ஓடர் கொடுப்பான். இதுகள் போதாதா அவனில் எங்களுக்கு ஒட்டுதல் ஏற்பட...! எனக்கு அவனில் விஶேஷமான ஈர்ப்பு இருந்தது; காரணம் அவன்றை வயதுக்கு மீறின கதையள்தான். எங்களை விட புத்தி பூர்வமாய்க் கதைப்பான். பேசும் போது

தடைகள் ஏதுமில்லாமல், கொட்டிற அருவி போல ஒரு சரளம் இருக்கும். மனசைத் தொடுற மாதிரி, குளிர வைக்கிற மாதிரி அவனால் பேச முடியுது. புதிசா - எங்களுக்கு முன் பின் தெரியாதவையெல்லாம் அவன் ரை வாயில இருந்து கொட்டின்னும்.

புதிசாப் பார்த்த திரைப்படம் பற்றி, சர்வதேச விளையாட்டுப் போட்டிகள் பற்றி, ரெனிஸ் வீரர் பெடரர் பற்றி, மகேந்திர சிங்டோனி பற்றி, கால்பந்து வீரர்களான மெர்ஸி, ரோனால்டோ பற்றி எல்லாம் பேசுவான். தெரியாத விளையாட்டுக்கள், விளையாட்டு வீரர்களெண்டு அவன் சொரிவதை நம்மால் கேட்காமல் இருக்க முடியாது.

அவன் சில வேளைகளில் “சுதா... சுதாப் பெட்டை....! எண்டு கூப்பிடுவான். அப்படிக் கூப்பிடும் போது உள்ளாக மனசின் இழைகள் லேசாக உருகி விம்மும்... இந்த அனுபவம் எனக்கே எனக்கானது எண்டு சொல்லேலாது. எல்லாரிடத்திலையும் இந்தச் சொரிவும் பரிவும் அவனுக்கு உண்டு. தனித்தும் சேர்ந்தும் அவன் நன்பர்களுடன் உறவாடி உரையாடுவான். அவனது பேச்சு ஒவ்வொருவரது கவனத்தையும் கோருவதோடு அவர்களனைவரது முழுமையான நுண்ணுணர்வையும் தொட்டு உசப்புவதாயிருக்கும்.

கலைகளிலும் மெல்லிய ஈடுபாடு இருப்பதை அவன் எங்களுக்கு உணர்த்துவான். சித்திரத் தொடர் கதைகளையும் - கதைகள் எண்டு வந்தால், சுபாவையும் ரமணிச்சந்திரனையும் படிக்கும் எங்களுக்கு அவன் சஜாதாவையும் ஜெயகாந்தனையும் அறிமுகம் செய்தான். பாடல்கள் எண்டு வரும் போது பம்பாய் ஜெயழீ, நித்திய ழீ, உன்னி கிருஷ்ணனது சினிமாப் பாடல்கள் பற்றிக் கூறுவான். ஒரு சமயம் சுதாஇரகுநாதன் பற்றிக் கதைத்தான். “சுதா இரகுநாதனா...?” என்று நான் குழம்பிய போது, “சங்கீதம் எண்டால் அவரையும் கேட்க வேணும்...” என்றான்.

அவனது ருசிகளை, ரசனைகளை மேலும் மேலும்

வளர்க்க அவன் முனைவது எங்களுக்குத் தெரியும். அவனை அடியொற்றி முன்னேற வேண்டும் என்ற தூண்டுதலை அவன் நிரம்பவே எங்களோல்லாரிடத்திலும் தொற்ற வைத்தான்.

எட்டில் மட்டுமல்ல, அடுத்து வந்த வகுப்புகளிலும் நமது நட்புக் குறையவில்லை; நிலைத்து நின்றது. அத்துடன் அவனுடன் அதிக நெருக்கமும் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது.

ஓ.எல்.வில் நல்ல பெறுபேறுகளை அனேகமாக எல்லாரும் பெற்றோம். எல்லாரையும் விட அதிக விசேட சிறப்புச் சித்திகளை திலீப்பும் விமலனும் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஏ.எல்.வில் நாம் வர்த்தகப்பிரிவில் சேர்ந்து படிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அது நாம் விரும்பிய ஒன்றாகவும் இருந்தது. அப்பிரிவில் திலீப், விமல், பல்லவி, ரதீஸ்தன் சேயோன் என்ற பெடியனும் எங்களது வகுப்புக்குப் புதிதாக வந்தான். அவனும் எங்களுடன் இசைவாகப் பழகினான். கற்றல், கற்றல் என்பதைத்தவிர எங்களுக்கு வேறுவேலை இல்லாமல் இருந்தது. பாடத்திட்டத்தில் புரிந்ததை, புரியாததை நன்பர்களாகிய நாம் பகிர்ந்து கொண்டோம். இவ்விஷயத்தில் கொஞ்சம் புறநடையாக விமலன் தான் நடந்து கொண்டான்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் கொடுமுடிகளான -இது அவன் தான் சொன்னது - புதுமைப்பித்தன், சுந்தரராம சாமி, மெனனி, தி.ஜானகிராமன், ஜெயமோகன் என்று அவனது வாசிப்புப் பரப்பு விரிவு பெற்றுள்ளதாக ஒரு சமயம் என்னிடம் சொன்னான். நான் அதிகம் அக்கறைப்படாததால் “ஞானசூனியம்...” என என்னைத் திட்டவும் செய்தான். அடுத்த கணமே “ஸௌரி சுதா...! இவ்வளவு வடிவும் புத்திக் கூர்மையுமுள்ள பெட்டையாக இருக்கிற நீ படிப்பில எவ்வளவு சூரத்தனம் காட்டிற... கொஞ்சம் எக்ஸ்ராக் கெயர் எடுத்து எழுத்து, இலக்கியம், கலைகள் எண்டு மினக்கெட்டால் என்ன...? குடியா முழகிப் போகும். மனம் நோகிற மாதிரி ஏதன் பேசிப் போட்டனா சுதா!” என்று சூறுவதுடன் மெலிதாகச் சிரிக்கவும் செய்வான்.

அவனில் இதுவிஷயத்தில் எரிச்சல் அடைந்த போதும்

அவனை அநுசரித்து நடந்து கொள்வதே சேமம் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஏ.எல். பெறுபேறுகள் நல்ல மாதிரியாக அனைவருக் கும் கிடைத்தது. திலீப்பும் விமலனும் மூன்று பாடங்களிலும் ‘ஏ’ எடுத்தார்கள்.

விமலன் பொருளியல் கற்க அதிகம் விரும்பிய போதும் எங்களது விருப்பத்திற்கு இனங்கி, முகாமைத்துவத்தையே தெரிவு செய்தான். அனைத்து நன்பர்களும் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்கக் கூடிய பெறுபேறுகளைப் பெற்றிருந்தது நிரம்பிய மகிழ்ச்சியையும் மன்றிறைவையும் எங்களுக்குத் தந்தது.

•

யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தில் நாங்கள் எல்லாருமே முகாமைத்துவப்பிரிவில் இணைந்து கொண்டோம். படிப்பதில் நாம் அதிகம் சிரமப்படவில்லை, வழைபோலக் கற்றல் விஷயத்தில் திலீப் தான் எங்களை விட முன்னால் நின்றான். அடுத்தது விமலன். அதன் பின்னரே ஏனையவர்கள். அதில் நானும் ஒருத்தி.

வளரிளம் பருவத்திலேயே திலீப்பில் ஒரு கவர்ச்சி எனக்கிருந்தது. மன உளைச்சல்களும் உடல்சார் உணர்வுகளும் திலீப்பின் பால் ஓர் ஈர்ப்பையும் ஒரு காந்தப்புலக் கவர்ச்சியையும் எனக்கு ஏற்படுத்தியது. இருவது வயசைத் தொட்டுவிட்ட அவனது தோற்றமும் - அந்த வயதிலேயே அடர்த்தி கொண்டு விட்ட மீசையும், தேர்ந்த சிற்பியின் கரம் பட்டது போன்ற உடல் அமைப்பின் செழுமையும் எனது மனாரங்கில் சதா நிழலாடியது. அவன் மீது தீராத காதல் ஏற்பட்டுவிட்டதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். எனது காதல் ஒரு தலைப்பட்சமானதாக ஆகிவிடக்கூடாது என்பதில் கவனம் கொண்டிருந்தேன். அவனது அதிகம் பேசாத இயல்பும் எப்பொழுதுமே அதை திறமை இருந்த போதும் - தன்னை முன் நிறுத்தாத போக்கும் எனக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது. வாழ்வில் லௌகீகப் பெறுமானங்களுடன் உயர்... உயரக் கூடிய

ஏதுக்களையுடைய அவனுடன் நான் ஏன் இணையக்கூடாது? லட்சியம் அது இது என்பதெல்லாம் விமலனோடு மட்டுப்படுத்தப் பட்டுவிட்ட ஒன்று என்பதே எனது முடிவாக இருந்தது. அந்தத் தந்தக் கோபுர வாழ்க்கையெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். சாதாரண யாழ்ப்பாணத்து மனுஷியாக மட்டும் இருந்தால் போதும். ஆனால், பொருள் என்று வரும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் என்னையே நான் முழுமையாக நம்பவேணும். இது விஷயத்தில் பிறரில் தங்கி இருக்கக் கூடாது. அது காதல் கணவனாக இருந்தால் கூட. அழகும் படிப்பும் ஒன்று சேர்ந்த எனக்கு உத்தியோகம் ஊதியம் என்பன தூரத்துக் கனவாகி விடமுடியாது. தானாக வந்து சேரும். இவற்றையெல்லாம் ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ள என்னால் முடியும். திலீப்பே எனது லட்சியமான துணையாகவும் என்னை இயல்பு தப்பாமல் முன் நகர்த்தும் விசையாகவும் இருக்க முடியும். அழுத்தமாக நடந்து கொள்ளத் தெரியாத அவனால் என்னை அன்பால் மட்டுமே அடிமை கொள்ள முடியும். ஆன் என்ற முனைப்புடன் முசுட்டுத்தனம் எதனையும் என்பால் அவனால் படர விட முடியாது. He is my man till my last breath.

அவனைப் போல, அதே குணவியல்புகளோட ஒரு ஆண் குழந்தையும், என்னைப் போல ஒரு அழகான பெண்குழந்தையும் எங்களுக்கு வேணும்.

அவனைப் பற்றிய கனவுகளில் மிதந்த நான் எனது படிப்புப் பாதிக்காத வகையில் நடந்து கொண்டேன்.

ரதிலைக்கு என்னைப் போலவே திலீப் பற்றிய என்ன மும் ரசிப்பும் இருப்பது மிக லேசாக எனது புலன்களுக்கு தெரியவே செய்தது.அது விஷயத்தில் நான் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. என்னுடன் பழகுவது போலத்தான் அவனுடனும் அவன் பழகு கிறான்,இன்னும் கொஞ்சம் கூர்ந்து பார்க்கும் போது அவன் சில மனத்தடைகளுடன் என்னுடன் பழகுகிறான் என்பதையும் - அதே சமயத்தில் மனத்தடைகள் ஏது மில்லாமல் அவனுடன் பழகுகிறான் என்பதையும் என்னால்

கவனம்கொள்ள முடிந்தது. இந்த நிலையில் பதட்டம் ஏதும் இல்லாமல், அவன் என்னிடமிருந்து கைதவறி விடக் கூடாது என்பதில் நான் அதிக அக்கறை கொண்டேன்.

ரத்தீஸ் என்னைப் போல இல்லாவிட்டாலும் நல்ல அழகி. எனது அழகுக்கு முன்னால் அவள் சாதாரணம் தான். வாசனை இழந்த மலரின் ரகம்! இந்த நினைப்பு எனக்குக் கர்வத்தைத் தந்தது. இது சரியா? அவள் எனது உயிர்ச்சிநேகிதி. இதெல்லாம் வேண்டாமே என்று எனது மனது அடித்துக் கொண்டது.

திலீப்பை நினைப்பதும் மோகிப்பதும் மட்டும் போதுமா? எனது காதலை... எனது மனக் கிடக்கையை அவனுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டாமா? அவன் மீதான பிரேமையை வளர்ப்பதும் அது தொடர்பாக அவலாதிப்படுவது மட்டுந்தானே இப்பொழுது நடக்கிறது. இல்லை... இதற்கு மேலான நகர்த்தல்கள் எனக்குச் சாத்தியமாக வேணும்.

அவனது நினைவுகளுடனும் கனவுகளுடனும் இருந்த எனக்கு உடல் லேசாகிக் காற்றில் மிதப்பது போல இருந்தது. சுவை மிகுந்த - ஒரு வகையில் போதை தரும் பானத்தை மாந்தி மாந்தி மயங்கிய நிலையில் இருப்பதான் உணர்வே என்னுள் கிளர்ந்தது.

இந்தத் தெவிட்டுதல் இல்லாத ரசத்தை நான் அவனுடன் இணைவதன் மூலமே பருக முடியும் என்பதை நான் திடமாக நம்பினேன். அந்த நம்பிக்கை உள்ளாக வேரோடு என்னைப் புளக்கும் வைத்தது. அவனைச் சந்தித்து, தினம் தினம் தீவிரப் படும் இந்தத் தவிப்பை நான் தணிக்க வேண்டும். இத்தகைய பரிதவிப்போடு இருந்த என்னை அனுகிய பல்லவி எனக்கு விளக்கம் தருவது போலச் சிலது சொன்னாள்:

“என்ன இரண்டு பேருமே போட்டி போட்டுக் கொண்டு திலீப்பை வை பண்ணிற மாதிரி இருக்கு...”

“இரண்டு பேரா...?”

“அது தான் நீயும் ரத்தீஸம்!”

“அவனுக்கும் அவனில் ஒரு Crush இருக்கு...?

“ம்...சும்மா குழப்பாதையடி...!”

“இல்ல... குழப்பேல்லை... நான் சொல்லிறது உண்மை....! அவள் அவனிடம் காதல் வசப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதற்கான அடையாளங்கள் நிறையவே இருக்கின்றன...”

“.....”

“அவள் வலியச் சென்று அவனுடன் கதைக்கிறாள், காதல் மிளிரப் பார்க்கின்றாள், சடையைப் பின்னாமல் - அவனது விருப்பத்துக்காக - பறக்க விடுகிறாள், கரம் பற்றி இணைந்து நடக்கிறாள், கன்ரீனிலும் நூல் நிலையத்திலும் ஒருவரை ஒருவர் ஸ்பரிசித்தபடி கண்கள் சொருக இருக்கிறார்கள்; இதெல்லாம் வேறென்னவாம்....!”

“போடி... இது உனது கற்பனை... திலீப் எனக்கானவன் எனக்கு மட்டுமானவன்...!”

“சரி அம்மா உன்றை விருப்பத்துக்குக் குறுக்காக நான் வரேல்லை...”

பல்லவி கூறியதை அசட்டையாகவே நான் எடுத்துக் கொண்டேன். திலீப்பை நான் தனித்துக் காண்பதென்பது முடியாமலேயே இருந்தது. இறுதியாண்டுப் பரீட்சை, அதனால் அவன் நன்பர்கள் கூழி - எப்பொழுதும் கலந்துரையாடல்களில் ஈடுபட்ட படி இருந்தான். ஆனால் இன்று காலை பத்து மணியளவில், முகாமைத்துவ மண்டபத்துக்கு முன்பாக உள்ள வாகை மர நிழலில், சீமெந்து இருக்கையில் தனியாக இருந்தான். ஏதோ புத்தகம் அவனது கைகளில். வசதியாகப் படவே, நான் அவனை அனுகி, பேச முற்பட்டேன்.

“திலீப் என்ன புத்தகம்...என்ன படிக்கிற....?”

“தேசிய வங்கிகளின் முகாமைத்துவ நடத்தை பற்றி...!”

“பரீட்சைக்கு வருமா...? இருக்கட்டும்... நான் இஞ்ச வந்தது... என்றை மனசை உனக்குத் திறந்து காட்ட... மனம் விட்டுப் பேச... உன்னை எனக்கு நிரம்பப் பிடிக்குமடா... உன்றை அமைதி, ஒதுக்க சுபாவம், உன்றை ஆர்ப்பாட்டமில்லாத நட்பு என்று எல்லாமே...”

“ம... சொல்லு...!”

“படிப்பு முடிஞ்சதும் உனக்கு ஸ்பெஷல் செய்யிற எண்ணமேதாவது இருக்கா...?”

“அதுக்குக் கிளாஸ் கிடைக்க வேணும்...!”

“உனக்குக் கிடைக்குமடா... ஆனா எனக்குத் தான் தொடர்ந்து படிக்கிற ஆசை ஏதும் இல்லை. ஏதாவது தேசிய வங்கியிலையோ, ஃபினான்ஸ் கொம்பனியிலையோ வேலை தேட வேணும்.”

“நீ கெட்டிக்காரி, அத்துடன் அழகி, வேலையேன் கிடைக்காது? இந்த அழகும் அறிவும் உனக்கு எந்த வேலையை யும் தேடித்தரும்.”

“என்னை உனக்குப் பிடிக்குமாடா...?

“ம... பிடிக்கும்”

“எவ்வளவு பிடிக்கும்...”

“எவ்வளவோ...!” என்று தன் இரு கரங்களையும் தூக்கி அகலித்துக் காட்டினான்.

எனக்குச் சிரிப்பாய் வந்தது. குலுங்கிச் சிரித்தேன்.

“நீ ஸ்பெஷல் டிகிறி செய்தால் நான் சிவனே எண்டு உனக்காகக் காத்திருக்க வேணும்.”

“ஏன்.... ஏன் சுதா...?”

உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய் “நா... நான் உன்னில பைத்தியமா இருக்கிறன்றா... நீ என்னை... நாம் ஏன் இணையக் கூடாது... சடங்கு செய்யக் கூடாது. இதைக் காதல் அது இதென்டு குழம்ப வேண்டாம் - கேட்டுச் செய்த மாதிரிப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்...” அரற்றினேன்.

“.....”

“என்ன மீளாவும் மெளனமா...?”

அவனது மெளன்தைக் கலைக்க விரும்பியவளாய் நான் அவனது தோளைத் தொட்டு உசப்பினேன்.

“சுதா ஸௌரி அம்மா....! உன்னட்டை நான் இதை எதிர் பார்க்கேல்லை. எனக்கொரு Commitment இருக்கடா...! உன்றை

ஃபிரண்ட் ரதீஸை நான் விரும்பிறன். அவளுக்கும் என்னில..."

"....."

மொனித்து நின்றேன். என்கண்களில் திரண்ட நீர் உடைந்து உதிர்ந்தது.

"சரி திலீப்" என்ற எனது குரல் ஈனஸ்வரத்தில் ஒலித்தது.

திலீப் என்னைப் பார்த்தபடி நின்றான். அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கத் தெரியம் இல்லாதவளாய், அழுத்தமான மனப்பாரத்துடனும் உறைந்து போன உணர்வுகளுடனும் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன்.

எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டதான் நிலை. சுனியம் என்னுள் குமைந்து இறங்கியது. திடீரென இருட்டில் சிறை யுண்டது போல இருந்தது. லேசான விம்மல். அதைச் சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

காலநகர்வு ஓரளவு மன ஆறுதலை எனக்குத் தந்தது. எதையுமே சிந்திக்கவும் பகுத்துப் பார்க்கவும் என்னால் முடிந்தது.

'ரதீஸ் ஏன் திலீப்பை விரும்பக் கூடாது...! அவன் ஏன் அவள்பால் இசைவு கொள்ளக் கூடாது...? நமது லபிதம் இவ்வளவு தான். இது தான் வாழ்க்கை. இத்துடன் எல்லாமே முடிந்து விட்டதாக நான் நினைப்பது சரியா? இல்லை... அப்படி இல்லை. இவற்றையெல்லாம் புறந்தள்ளி, நான் நன்றாகப் படித்துப் பரீட்சை எழுத வேணும்... பாஸ் பண்ண வேணும்... பாஸ் பண்ணி, வேலை தேடி, எனது வாழ்க்கையை ஸ்திரப் படுத்திக் கொள்ள வேணும்... இதைச் சாத்தியப்படுத்திக் கொள்ள வேணும்...'

அழுத்தமான நினைவுகளோடு நூல் நிலையத்தி விருந்து வெளியே வந்த என்னை விமலன் இடைமறித்தான்.

'அட இவனது கைகளில் என்ன புத்தகங்கள்...? குந்தர்கிராஸின் The Tindrum. மற்றது பெருமாள் முருகனின்

மாதோரு பாகனா...? இவன் திருந்தவே மாட்டானா? பரீட்சைக் குப் படிக்கும் லட்சணம் இதுதானா... இதென்ன கூத்து...?”

“என்ன... என்றை தேவதையின்றை உடல் தளர்ந்து முகம் கறுத்துக் கிடக்கு...?”

“Don't be silly”

“இது பொய்... எனக்கு எல்லாம் தெரியும். தீலீப் சொன்னவன். எல்லாத்தையும் ஒதுக்கித் தள்ளு சுதா...! படிப்பு படிப்பு என்று அலையும் நீ இப்படி இருந்தால் பரீட்சை எழுத முடியுமா...? எல்லாத்தையும் விடு பெட்டை...! நீ பரீட்சையில் பாஸ் பண்ண வேணும்... பாஸ் பண்ணி, நீ விரும்பிற வேலை கிடைத்து, வாழ்க்கையில் செற்றிலாக வேணும்.”

“சுதா நீ மகாராணி... குட்டி இளவரசர்களும்... ஏன் மகாராசாக்களும் உன்னை நாடி வருவார்கள். உனக்குக் கிடைப் பார்கள். எங்களைப்போலச் சில்லறைகள் எதுக்கு...?”

“மகராசாக்களா...?”

கவலைகள் தளர்ச்சியடைய நான் குலுங்கிச் சிரித்தேன். அப்பொழுது எனது கண்கள் கலங்கி, நீர் திரையிட்டது.

“அச்சச்சோ ராணி அழலாமா...? கூடாது கூடாது...” என்று கூறிய விமலன் நான் எதிர்பாராத வேளை எனது கண்ணீரத் துடைத்து விட்டான்.

நான் விமலனின் கரங்களை இழுத்து அழுத்தமாகப் பற்றிக் கொண்டு கூறினேன்:

“தாங்ஸ்.”

“எதுக்கு...?”

“எல்லாத்துக்கும் தான்.”

எனது கண்களில் மிகுந்த வாத்சல்லியம் வழிந்தது. விமலன் அதை மிகுந்த மன நெகிழ் சியுடன் கவனம் கொண்டான்.

நலை தாழு...

ஜிம்பதுகளின் நடுக்கூறில் நடந்தது. மிகவும் பழையது. மனதளவில் ஆழப் பதிந்து விட்ட அதைச் சொல்லியே தீரவேண்டும். நான் அப்போது இந்துவில் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். உடன் மாணவர்களாக சபேசன், செந்தில், நரேந்திரன், செந்தூரன், குமாரசாமி, பொன்னம்பலம் என இருந்தார்கள். நாப்பது மாணவர்கள் உள்ள வகுப்பில் இவர்கள் தான் எனக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள். தறுதலைகள் என்ற பெயர் அவர்களுக்கு இருந்த போதிலும் படிப்பில் விண்ணர்கள். நான் ஓரளவு விதிவிலக்கு. மாணவ நண்பர்களது இழுப்புக்கெல்லாம் தலையாட்டிப் பொம்மை போல நான் இழுபட்டேன். அதுஎனது இயல்பாகிப் போனது.

மூன்றாம் பாட வேளை குடியியல். அந்தப் பாடத்துக்கு அன்றைய தினம் புதிய ஆசிரியர் ஒருவர் நமது வகுப்புக்கு வந்தார். அதிகம் பிடித்த மில்லாதபாடம். அந்நிலையில் புதிய ஆசிரியரிடம் எப்படி எங்களுக்குப் பிடிமானம் ஏற்படமுடியும். விருப்பம் இல்லாமல் ஒருவகை எதிர்ப்புடனேயே அவரை எதிர்கொண்டோம்.

சர்க்கரைப் பூசனிக்காய்க்குக் கையும் காலும் முளைத் தது போல அவரது தோற்றும் இருந்தது. அவருக்கு எல்லாமே கட்டைகுட்டையாக இருந்தன. ஆனாலும் அவரது தோற்றும் ஆடம்பரமாக இருந்தது. ஆங்கிலபாணி உடைகள். இளமஞ்சள் நிற லோங்ஸ், அதே நிறத்தில் மேல் கோட், உள்ளாக வெளிர்

பச்சை நிறத்தில் முழுக்கைச் சட்டை, கபிலமும் வெள்ளையும் கலந்த கழுத்துப்பட்டி, அவர் பார்வைக்கு வினோதமாக இருந்தார். எனக்கு அருகில் இருந்த செந்தில், வில்லன் நடிகர் வீரப்பா ஸ்ரைலில் “ஹக் ஹக் ஹக்...” எனக் குரல் கொடுத்தான். ஏனைய மாணவர்களும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். சபேசனின் குரல் சற்றுத் தூக்கலாக இருந்தது. நரேன் மட்டும் சிரிப்பேதும் இல்லாமல், சற்றுத் தீவிரமாக இருப்பது போன்ற பாவனைகளுடன், அவரை உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவனது கண்களில் இருந்த விஷமத்தனமும் ஏனானமும் அவரை உசிப்பியிருக்க வேண்டும். அவர் தனது பிறீவ் கேசில் மடித்து வைத்திருந்த பிரம்பை எடுத்து, அதன் வளைவை நிமிர்த்தி, கண்மண் நோக்காதவராய் அவனது கை, கால், முதுகென எல்லா இடங்களிலும் விளாசினார்.

எதிர்பாராத தாக்குதல். அவரது தாக்குதலைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த செந்தில்:

“நரேன், போர்டிங் மாஸ்ரர் கே.எஸ்.எஸ்.யின் மகன் ஸேர்” என்றான்.

சிறிது வேகமாக வகுப்பறையில் நடந்தவர்; மௌனம் கலைய, உதடு அவிழ்ந்தவராய் எதை எதையோ பிதற்றினார். புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இருந்தும் “சவம்... சவம்...” என்ற சொல் மட்டும் லேசாகக்கேட்டது. பின் ஏதோ நினைத்தவராய், நிதானமடைந்து என்னை அணுகி, குடியியல் பாடப் புத்தகத்தை என்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார்.

நமது நாட்டின் அரசியல் அமைப்புப்பற்றிய பகுதியை எடுத்து, வரிக்கு வரி சொல் தப்பாது வாசித்தார். விளக்கம் ஏதும் தரவில்லை. மறந்தும் அவர் அதை எப்போதும் செய்வதில்லை. என்னிடம் புத்தகத்தை தந்தவர், தொடர்ந்து என்னை வாசிக்கும் படி பணித்து விட்டு, அப்பாடா என்று தனது கதிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டார். உட்கார்ந்ததும் அவருக்குத் தூக்கம் வந்தது. ஒரு கோழித்தூக்கம் போட்டார். கடவாய் வழியே வீணீர் கூட வழிந்தது.

“டேய் பஞ்சாப் நித்திரையாடா கொள்ளிறை...? எழும்பு... எழும்பிப் படிப்பியன்றா...?”

நரேன் தான் கத்தினான். அவனருகில் இருந்த குமாரசாமியும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டான். விழிப்புக் கண்ட அவருக்குக் குமாரசாமியின் குரல்தான் கேட்டது. பிரம்பை எடுத்தவர், அவனை அணுகினார். அவன் அவர் கையில் இருந்த பிரம்பை இறாஞ்சி எடுத்து, அதனை வளைத்து, முறித்து வகுப்பறைக்கு வெளியே வீசினான். அவர் எதிர்பாராத செயல்து. மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நெருங்கி, அவனது தலை முடியை வாகாகப் பிடித்திமுத்து அவனது முதுகில் ஒரு குத்து வைத்தார். அவன் அவரது கரங்களை தட்டிவிட்டவனாய், வகுப்பறையைச் சுற்றி சுற்றி ஓடத்தொடங்கினான். அவரும் தத்தக்க பித்தக்க என அவன் பின்னால் ஓடினார். வகுப்பு குய்யென்று குரலெடுத்து ஓலமிட்டது. அப்போது பாடவேளை முடிவை அறிவிக்கும்மனி அடித்தது.

தேனீர் இடைவேளை!

சகலதையும் மறந்தவர்களாய். மாணவர்கள் வெளியே தாவினார்கள். கசங்கிப்போன மன்னிலையில் இருந்த நமது குடியியல் ஆசிரியரும் - ஆசிரிய அறையை நோக்கி மிகவும் தளர்ந்தவராய்த் தலைதாழ்நடந்து போனார்.

●
“பஞ்சாப் எண்டது ஸேரின்ரை பட்டப் பேரா...? அதென்னடா மச்சான் பஞ்சாப்... விளங்கேல்லை.”

நான் செந்திலைப்பார்த்துக்கேட்டேன்.

“அதாடா... அது... எட்டாம் வகுப்புக்கு இவர் புவியியல் பாடம் படிப்பிக்கிறவர். அந்த வகுப்புப் பெடியள் வைச்ச பட்டப் பேர்தான் மச்சான் இது. ஸேரின்ரை உண்மையான பேர் அரசரத்தினம். சுருக்கமாக அரசர் எண்டு தான் எல்லாரும் கூப்பிடுவினம்.”

அவன் தொடர்ந்து சொன்னான்:

“பஞ்சாப் பெண்டது வட பாரதத்தில் இருக்கிற ஒரு

மாநிலம். பஞ்ச நதியள் பாயிற இடம். அந்த வகுப்புக்கு, அந்த மாநிலத்தைப் பற்றி ஒரு தவணை முழசாப் படிப்பிச்சவராம். என்ன படிப்பு... எல்லாமே வாசிப்புத்தான். ஏரிச்சல் பட்ட பெடியள் அந்தப் பெயரையே இவருக்குப் பட்டப் பெயரா வைச்சிட்டாங்கள். ரகுபதிதான் இதை எனக்குச் சொன்னவன்.”

“ஆ... அப்படியா...?”

ஜந்தாம் பாடவேளை அவர் சற்றுத் தாமதமாக வகுப்புக்கு வந்தார். கற்பிப்பதில் அதிக ஆர்வம் இல்லாமலிருந்த அவரது புலன்கள் ஒரு முகப்படாத நிலையில் இருந்தன. திடீரென எழுந்தவர், குடிமக்களது உரிமைகள் பற்றி, புத்தகத்தின் உதவி இல்லாமலே, கூறுத் தொடங்கினார். கூறியவர் படிப்பித்தவற்றைக் கரும்பலகையில் எழுதவும் செய்தார். எழுதிய படியே எங்களைப்பார்த்து, “நோட்டீஸ் கொப்பியிலை எழுதுங்கடா...” எனக் கூறினார்.

தொடர்ந்து கரும்பலகையுடனேயே அவர் மினக் கெடவும் செய்தார். அந்த மினக்கெடல் செந்திலுக்கு வாய்ப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அவன், திடீரென எனது பேனாவை இறாஞ்சி எடுத்து, அதனை வாகாகத் தூக்கிப் பிடித்த படிக்கு அரசரின் பின்முதுகுப்பக்கமாக - சலவை மடிப்பு நலுங்காத கோர்ட்டில் - குறி பார்த்து விசிறியடித்தான். கோர்ட்டு முழுவதும் மைக்கறை. மாணவர்களால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. அது கரைபுரண்டது.

வகுப்பு மொனிற்றர் வரதன் எழுந்து, அதிகம் குரலை உயர்த்தாமல் “ஸேர் உங்கட கோர்ட் முழுதிலும் மை பட்டிருக்கு.” என்று கூறினான்.

அது அவரது காதில் விழுந்திருக்க வேண்டும். சிலிர்த்துச் சிங்கம் போலத் திரும்பியவர், பிரம்பை எடுத்து முன் வாங்குகளில் இருந்த மாணவர்களைச் சரமாரியாகப் பிளங் தெடுத்தார். அவர் என்னையும் விட்டு வைக்கவில்லை. எனக்கும் அடிவிழுந்தது. செந்திலுக்கும் ஊறுபாடாய்க் கிடைத்தது.

செந்திலின் அந்தச்செயல் வகுப்பறையில் இருந்த

அனேகமான மாணவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவர்களது முகக்குறிப்புக் காட்டியது.

அரைகுறையாகப் பாடத்தை முடித்துக் கொண்ட அரசர், “உங்கட வகுப்புக்கு இனி மேல் வரமாட்டன்...” என்று சற்றுக் கோபமாகக் கூறியபடி, வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினார். ‘இது... பெடியளின்றை இந்தச் சேட்டை... கொஞ்சம் அதிகம் தான்.’ என எனது மனசு தவித்தது. மனசோடு ஆகிவிட்ட அந்தத் துயரை என்னால் துடைத்து விட முடியவில்லை.

மதிய இடைவேளை முடிந்ததும் - முதற்பாட வேளை ஆங்கிலம். வகுப்பாசிரியர் பி.எஸ் தான் எங்களுக்கு ஆங்கிலம் எடுத்தார். அவர் வகுப்பறைக்கு வந்தபோது அவரது கையில் நீண்ட பிரம்பு. பிரம்பும் கையுமாக அவர் வகுப்பறைக்கு எப்பொழுதுமே வருவதில்லை. அன்று அவரது அந்த வருகை எங்களுக்கு மிகுந்த வியப்பைத் தந்தது.

பிரம்பைப் பார்த்தோம், அது வெடித்துவிடக் கூடாது என்ற பக்குவத்துடன் இருமுனையும் நெருப்பில் வாட்டி எடுக்கப்பட்டிருந்தது.

‘எல்லாருக்கும் பிரப்பம்பழும்தான்’ என நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

மாணவர்கள் மதிய வணக்கம் கூறியபோதும் - அவர் அதனை எதிர்கொள்ளாது, உறைப்புடன் அவர்களைப் பார்த்தார். அவ்வேளை அவரது பார்வை அங்கு ஒர் அதிர்வலையைப் படரவிட்டது.

“ஆரடா அரசருக்கு மைதெளித்தது...?”

எல்லாரும் மூச்சயிர்பேயில்லாமல் மிகவும் அமைதியாக இருந்தோம்.

தயக்கங்களுடன் எழுந்தநான் கூறினேன்:

“ஸேர் ... என்றை பேணையைப் பிடிந்கி, செந்தில் தான் மை அடிச்சவன்.”

“இல்லை... இல்லை ஸேர்...” பதை பதைப்புடன் அதை மறுத்த செந்தில், கால் நுனிவிரல் களில் எம்பி எம்பிக் குதித்தான்.

செந்திலை வெளியே இழுத்தெடுத்த பி.எஸ். அவனது கரங்களில், அதுபழக்கும் வரை பிரம்பால் அடித்தார்.

அன்பும் அமைதியும் அக்கறையும் கருணைப் பொசிவும் மிகுந்த அந்த மனிதரின் கோபம் எனக்கு நியாயமானதாகவே தோன்றியது.

வகுப்பறை ஒரு சில மணித்துளிகள் சலனிக்காது மௌனித்தது.

மந்திரவாதி என்ற ஆங்கிலக் கதையை அவர் படித்து - புரியாத இடங்களில் விளக்கம் தர ஆரம்பித்த போதுதான், மீளவும் வகுப்பறை கலகலத்தது.

கதை கேட்கும் சுவாரஸ்யத்தில் கிறங்கிக் கிடந்த எங்களை பாடசாலையின் சிற்றுாழியரான முத்துவிங்கத்தின் வருகை நிதானப்படுத்தியது.

வருகை தந்த முத்துவிங்கம், நாதனையும், செந்திலை யும் அதிபர் அழைப்பதாகக் கூறினான்.

விழி பிதிங்கிய நிலையில் செந்திலும் நானும் அதிபர் அறையை நோக்கிநடந்தோம்.

“இரண்டு பேருக்கும் நல்ல பூசை விழப்போகுது... இவை யளுக்கு இது நல்ல பாடமாயிருக்கும்... அதோட உங்களுக்கும் தான்.” என்றார் பி.எஸ்.

அப்பொழுது அவரது இயல்பான மென்சிரிப்பு அவரது உதடுகளில் வழிந்தது. மாணவர்கள் அனைவரும் அவரையே பார்த்தபடி இருந்தார்கள். நாங்களும் அவரைப் பார்த்தபடி நடந்தோம்.

செந்தில் தடுமாற்றத்துடன் தப்படி போட்டு நடப்பது போல எனக்குத் தெரிந்தது.

‘பிழைகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவை தான்.’

மனதில் பிரளயமே தோன்றிவிட்டதான் நினைப்பு எனக்கு.

அப்பொழுது எங்களது கல்லூரி அதிபராக ஆசையர் இருந்தார். கேம்பிறிஜில் படித்தவர். அந்தப் பிம்பங்களோடு எங்களை வரவேற்றார். செந்திலின் பின்புறமாக பிருஷ்டத்தில்,

நாலு பிரம்படி விழுந்தது.

என்னெப்பார்த்து நளினமாகச் சிரித்தவர், “நீ ஏன்றா இந்தத் தறுதலையளோடு கூட்டு வைச்சிருக்கிறே...?” கூறியவர், எனக்கும் இரண்டடிகளைக் கைகளில் தந்தார். எங்களுக்குச் சிலவேளைகளில் வகுப்பறை வந்து, கணித பாடம் படிப்பிக்கும் அவர் எங்களனைவரையும் அங்குலம் அங்குலமாக அளந்து வைத்திருந்தார்.

‘அன்றைய அந்தப் பிரம்படி எங்களைத் திருத்தியதா...? வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லாரும் ஒழுங்காக நடந்து கொண்டார்களா...?’

காலம் அதற்கான பதிலைத் தரும் என நாம் காத்திருந்தோம்.

அரசர் நமது பாடசாலைக்கு வந்து ஐந்து மாதங்களுக்கு மேலாகியிருந்தது. படுகோடையில்; கொழுத்தும் வெய்யிலோடு வந்தவர், மழைகாலத்திலும் எங்களோடு இருந்தார்.

அந்த வருஷம் மழை கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டித்தீர்த்தது. வர்ணபகவானின் கண்திறப்பு அபரிமிதமாக இருந்ததால், கல்லூரி வளாகம் ஓரளவு நீரால் நிரம்பி இருந்தது.

அன்று, அந்த மழை நாளில் நடந்த திருக்கூத்தின் நாயகனாக இருந்தவன், சபேசன் என்ற சிற்சபேசன் தான் என்பது வகுப்பில் உள்ள மாணவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

ஆசிரியர் அறைக்கு அருகாக உள்ள சைக்கிள் ஷட்டில் தான் ஆசிரியர்கள் தங்களது சைக்கிள்களை விடுவார்கள். அரசர் சைக்கிளில் ஏறும் போதும் இறங்கும் போதும் ஷட்டிற்கு வெளியில், சற்றுத் தொலைவாகக் கிடந்த சிமெந்துக் கல்லொன்றைப் பயன்படுத்துவது எங்களுக்குத் தெரியும் - அவர் சற்றுக் குள்ளமானவர். அதனால் தான் அந்தக் கல்லைப் பயன்படுத்தினார். மழை நீர் கல்லை மறைக்கும் அளவுக்கு இருந்தது. சபேசன் சாதுர்யமாக அந்தக் கல்லை எடுத்துக் கூரவீசி எறிந்திருந்தான். வழமைபோல், சைக்கிளில் வந்த அரசர்,

சைக்கிள் ப்பிரேக்கைப்பிடித்து, லாவகமாகக் குதித்து இறங்கினார். கல்லிருக்கும் என்ற அவரது அனுமானம் பொய்த்துப் போனதால் அவர் சறுக்கி, அலக்க மலக்க தொபுக்கமர்ரென நீரில் விழுந்தார். சேறும் சகதியுமாயிருந்த நீர் அவரது லோங்ஸின் பின்பகுதியைப் பூரணமாக அழுக்குப்படுத்தியது. அக்கம் பக்கம் பார்க்க முடியாத வெட்கம் அவருக்கு. டக்கெனச் சைக்கிளைத் தூக்கியவர், வெளி வீதிக்கு வந்து, சைக்கிளில் குதித்தேறி எதுவும் நடவாத பாவனையுடன் பெடலை அழுத்தி மிதித்தார். பொங்கி வந்த சிரிப்புடன் அவரைப் பார்த்தது ஏழாம் வகுப்பு மாணவ வானரங்கள் தான். சபேசன் அன்றைய தினம் எங்களது ஹீரோவாகி, வகுப்பில் மிகுந்த மிதப்புடன் உலாவந்தான்.

ஒரு அரை மணிநேர இடைவெளியில் வீடு சென்ற அரசர் திரும்பி வந்தார். புதிய சலவை செய்த உடைகளை உடுத்தி யிருந்த அவர் கல்லூரி வளாகத்துள் வந்ததும் சைக்கிளில் இருந்து மிகவும் கவனமாக இறங்கி, சைக்கிள் ஷெட்டில் விட்டு விட்டு, ஆசிரியர் அறைப்பக்கமாக நகர்ந்தார்.

அவரது அந்த சைக்கிள் நர்த்தனம் எங்களுக்கு மட்டமல்ல, வேறு சில மாணவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தது. அது அவருக்கு ஒரளவுக்குத் தலைக்குனிவாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவரது முகத்தில் மகிழ்ச்சி நீங்கி, ஒரு கடுகடுப்பு நிரந்தரமாகி விட்டது போலிருந்தது.

அவரது பாடம் நாலாம் பாடவேளை. கவலைகள் இருந்த போதும் இயல்பான தடல் புடல்களுடன் அவர் வகுப்பறைக்கு வந்தார். முன்னதை எல்லாம் மறந்துவிட்டவர் போல நடந்து கொண்டார். அந்தப் போலியான பாவனை எங்களுக்கு மிகுந்த ஏரிச்சலைத்தந்தது.

எங்களது வகுப்பாசிரியர் பி.எஸ் சும் தமிழாசிரியர் சிவராமலிங்கமும் அவரை மெச்சிப் பேசுவதுண்டு: “அவன் ஸன்டன் பட்டதாரி... ஃப்ஸ்ற் கிளாஸில் பாஸ்பண்ணினவன். அவனிட்டைப் படிக்கிறதில் அப்படி என்ன கிரந்திஉங்களுக்கு.”

அவர்களது மெச்சுதல்களை எல்லாம் வேறும் பிம்பம்

சார்ந்த விஷயமாகவே நாம் பார்த்தோம். “படிப்பிக்கத் தெரியாத வனுக்குப் பட்டமென்ன பட்டம் வேண்டிக்கிடக்குது.” நாம் அவர்களது புளுகுகளை கேட்கும் போதெல்லாம் மனம் குழைந்து இவ்வாறு தான் புறுபுறுத்துக்கொள்வோம்.

அன்றைய தினமும் வழைமேபோலப் புத்தகத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, வரிவரியாக வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். சில வேளையில் என்னையும் செந்திலையும் வாசிப்புக்குப் பயன்படுத்தினார். பொதிமாடுகள் மாதிரி அவரது அர்த்தமற்ற கற்பித்தலைச் சுமப்பதைத் தவிர வேறு வழி எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

எரிச்சலடைந்த நரேன், “டேய் பஞ்சாப்! நிறுத்தடா உன்றை கோதாரி விழுந்த கதையளை...” என்று கத்தினான். குமார சாமியும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

குரல் கேட்டு எதேச்சையாகத் திரும்பிய அரசர் குமார சாமியின் வெடிச்சிரிப்பைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. மிகுந்த சினம் கொண்டு சிலிரத்தவர், ப்பிறீவ் கேஸில் இருந்த பிரம்பை உருவி எடுத்து, வெறியுடன் குமாரசாமியை நோக்கித் தாவினார். பிரம்பு குமாரசாமியின் மேல் விளையாடியது. அவனால் எதுவும் செய்யழுதியவில்லை. திடீரென அவன் தனது இடது கண்ணைக் கைகளால் பொத்தியபடி -குனிந்து குலங்கிக் குலுங்கி அழுதான். அவனது அந்தச்செய்கை அரசரை அசரவைத்தது.

நரேந்திரன் கோபப்படுவது போன்ற பாவனைகளுடன்; குமாரசாமியை அவனது கையைப் பற்றி இழுத்தபடி, வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினான். குமாரசாமி தனது கண்களைப் பொத்திய நிலையில் தொடர் விகம்பலுடன் அவனுடன் போனான்.

பத்து நிமிடங்கள் கழித்த நிலையில், நரேந்திரன் திரும்பி வந்தான். கூடவே குமாரசாமியும். குமாரசாமியின் இடது கண் பாண்டேஜ் செய்யப்பட்டிருந்தது. கட்டுக்கு மேலாக, மெலிதான ரத்தக்கசிவு. வெல வெலுத்துப்போன அரசர் “என்ன...

என்னடா... இரத்தமா...?” என்று அதிர்ச்சியுடன் புலம்பினார்.

நரேனைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஒரு மேடைப் பேச்சாளனின் தோரணையுடன் அரசரைப்பார்த்து அவன் கூறினான்:

“எடேய் பஞ்சாப்... இதோட நீ முடிஞ்ச... ரத்தம் வாற மாதிரி அடிப்பையா...? உனக்கு உந்தக் தத்துவத்தை ஆர் தந்தது. பொலிஸ் அது இதென்டு வந்து உன்னைக் கொண்டு போகப் போகுது. படிக்கிற பிள்ளையளில் கை வைச்ச குற்றத்துக்கு உனக்கினி மறியல்தான். சிறை தான். எல்லாந்துக்கும் கெதியில் நீ அனுபவிக்கத்தான் போற...”

அது, ஏழாம் வகுப்பு மாணவனொருவனின் பசப்பலாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் அரசரோ மிகுந்த பதட்டப்பட்டவராகக் காணப் பட்டார். அவரது முகம் ஓடிக்கறுத்தது. தனது ப்பிறீவுகேசை கையில் எடுத்தவர், கற்பிப்பதை இடைநடுவில் நிறுத்திவிட்டு, வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினார். அவரது பதகளிப்பு அவரது துரிதநடையில் தெரிந்தது.

ஆசிரிய அறையை அடைந்த அவர், போரில் புறமுது கிட்ட வீரனைப் போலச் சோர்வுடன் காணப்பட்டார். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் சைக்கிளில் வீடு நோக்கி அவர் போவதைக் கண்டேன்.

“பஞ்சாப் சரியாப் பயந்திட்டான் மச்சான். பாண்டேஜ் துண்டும் வாட்டர்கலர்ச் சிவப்பும் ஆளை வெலவெலக்க வைச்சிட்டுது... இனி எங்கட வகுப்பறைப் பக்கம் அவன் தலை வச்சுப்படுக்கமாட்டான்.”

கூறியநரேன் உரக்கச் சிரிக்கவும் செய்தான்.

எங்களுக்கு எல்லாமே வெளிச்சமாகியது. குமாரசாமியும் குறுஞ்சிரிப்புடன் பாண்டேஜ் துணியைக் கழற்றி ஏறிந்தான்.

மாணவர் களாகிய நாம் வகுப்பறையில் எதுவும் நடவாதது போல மௌனித்து இருந்தோம்.

அரசர் பாடசாலைக்கு வந்த இறுதிநாள் அது தான்

என்பது எங்களுக்கு அப்பொழுது தெரியாமலே போய்விட்டது. அவரது முகத்தில் வழிமையாக இருக்கும் கடுகடுப்பை எம்மால் காண முடியவில்லை. அத்துடன் அவரிடம் இருக்கும் இயல்பு தப்பிய அந்தத் தீவிரத்தன்மையும் இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆனால், வழிமைக்கு மாறாக அவரது முகத்தில் விரவி வழிந்த சாந்தம் எங்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. எப்பொழுதுமே தலை தாழ நடந்துபோகும் அவர் அன்றும் அப்படியே வகுப்பறையை விட்டு விலகிச் சென்றார். அது எங்களனைவருக்கும் லேசான உடைப்பைத்தரவே செய்தது. இது எங்களுக்கு முன் பின் ஏற்படாத புதிய அனுபவம்.

•

ஓரு கிழமைக்கு மேலாகியும் அரசர் பாடசாலைப் பக்கம் வரவில்லை. அவரது பாடவேளைகளில் அதிபர் ஆசையர் எங்களுக்குக் கணித பாடம் படிப்பித்தார். சங்கீதப் பிரியரான அவர் எங்களுக்கு கர்நாடக சங்கீதத்தின் நுட்பங்களையும் மன ஓரங்களை உரசும் அதன் அமுத அசைவுகளையும் கற்றுத் தந்தார். அப்பொழுதெல்லாம் இவர்... இந்த மனிதர் கணித பாடத்தைப் படிப்பிப்பதை விடச் சங்கீதத்தையே கற்றுத்தரலாமே என்றிருக்கும் எங்களுக்கு. கோர்ட் சூட்டுடன் ஆங்கில பாணி ஆடை அணிந்த அந்த வினோதர்; ஓரு தேர்ந்த சங்கீத வித்து வானின் தோரணைகளுடனும் பாவனைகளுடனும் நடந்து கொள்வார்.

ஓரு புதன்கிழமை காலை அந்தத் துயரச் செய்தி எங்களை வந்தடைந்தது.

அரசர் வீட்டின் உள்ளறை ஒன்றில், உத்தரத்தில் தூக்கிட்டு இறந்து போனார் என்பது தான் அந்தச் செய்தி. தன்னுள் குமைத்து குவிந்து, துயரமடையும் மனிதர்கள் தற் கொலை முயற்சி மேற்கொள்வது பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அரசரே இதுபற்றி வகுப்பறையில் பல தடவைகள் சொல்லி இருந்தமை எனது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ‘எத்தகைய மனஉடைவும் நெருக்கடியும் அவரைக்கழுத்தில் சுருக்கிட்டு

தொங்கவைத்திருக்கும்...’

எல்லாமே, எமக்குத் தெளிவில்லாமல் குழப்பமாக இருந்தது.

வகுப்பறை ஆழ்ந்த அமைதியில் உறைந்து போனது. எங்களது துஷ்டத்தனமும் தறுதலைக்குண்மும்தான் அவரது இந்த முடிவுக்கு காரணமா? மனக்கலக்கம் எங்களை உலர்த்தி எடுத்தது. காரணம் எது எனத் தெரியாது குழம்பினோம்.

மனைவியை விவாகரத்து செய்து, இரண்டு பிள்ளை களுடன் தனியாக இருந்த அவருக்குக் காரணம் எதுவுமே இல்லாமல் இருக்கிறுக்குமா என்ன...?

மறுநாள் சவ அடக்கம் எனக் கேள்விப்பட்டதும் - நமது வகுப்பு மாணவர்கள் சார்பாக ஒரு மலர் வளையம் தயார் செய்து, அவர் வீட்டுக்கு எடுத்துச்சென்றோம். இம்முயற்சியில் நரேனும், குமாரசாமியும் தீவிரமாகச் செயற்பட்டது எனக்கு வியப்புத்தர வில்லை. சிறு பிள்ளைகளாக நாம் இருந்த போதும் ஆசிரியரது மறைவுக்குப் பின்னர், அவரிடம் நாம் காட்டிய அக்கறையும் பரிவும் இயல்பானதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

சா வீட்டுக்கு கல்லூரி மாணவத் தலைவர்களும் பிற வகுப்பு மாணவர்கள் சிலரும் வந்திருந்தார்கள். ஏழாம் வகுப்பு மாணவர்கள் முழுமையாக வந்திருந்தார்கள். மாணவர்களுடன் ஆசிரியர்களது வருகையும் கணிசமாக இருந்தது.

பிரேதப் பெட்டியில் நீள் கிடையாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்த அரசரின் உடல் கன கம்பீரமான தோற்றுத்துடன் இருந்தது. ஆங்கில பாணிஉடையில் அவர் கச்சிதமாக இருந்தார்.

அவரது உதட்டோரங்களில் கீறலாய் லேசான சிரிப்பு. அது எனது பிரமையாகக் கூட இருக்கலாம்.

“மனித சீவியத்தின் தொல்லைகளில் இருந்து இது விடுதலையா என்ன? இவரது முகத்தில் எவ்வளவு நிம்மதியும் திருப்தியும் தெரிகிறது. இந்த மரணம் இவரது ஆழ்ந்த துயரங்களை, வலிகளை. உள் மன முரண்களை, கேவி கிண்டல்களால் வந்த அவஸ்தைகளை, அவமானங்களை எல்லாம் சமனப்

படுத்தி விட்டிருக்கிறது.”

மிகவும் அமைதியாகச் சலனமேதுமில்லாது கிடந்த அவரைப்பார்த்து நமது வகுப்பாசிரியர் பி.எஸ். மிகுந்த கரகரப்புடன் கூறியது எனது காதில் லேசாக விழுந்தது.

பிரேதப் பெட்டியின் அருகாக அவரது குழந்தைகள் விசும்பிய படி... ஆண் குழந்தையும், பெண் குழந்தையும். இருவருக்கும் பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுக்கு உட்படத்தான் இருக்கும் போலிருந்தது. அவரது முன்னாள் மனைவி சிவந்து போன கண்களுடனும் பெருத்த உடம்புடனும் விழுந்து கிடந்தாள்.

என்னைச் சூழ நின்ற நண்பர்களைப் பார்த்தேன். சிலரது கண்களில் விரவிப்படிந்து கிடந்த ஆழந்த துயரம். இன்னும் சிரலது கண்களில் துளிர்க்கும் கண்ணீர். அவர்களது துயர் படிந்த உனர் வலைகள் என்னிலும் தொற்றிக் கொண்டது. நான் லேசாக விம்மினேன். கூச்சம் ஏதும் இல்லாமல் என்னால் அழுமுடிந்தது. எனது தோள்களைத்தழுவியபடி நின்ற செந்திலும் அழுதான்.

எங்களது தவறுகள் மிகுந்த உறைப்புடன் எனது மனதில் புரண்டது. ஆழந்த கவலையுடன் இருந்த நாம் பிரேத ஊர்வலம் ஆரம்பமான பொழுது, அரசர் வழைமையாக நடப்பது போலத் தலை தாழை நடந்து, அவரது வீட்டை விட்டு வெளியேறி, றக்கா வீதியில் மிதந்தோம்.

நமது மனசு முழுதும் சூனியத்தைக் கொட்டு அமிழ்ந்து போனதான உனர்வு கனத்துக் கிடந்தது.

அசைவுகள்

கைத்தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. தொலைபேசியை எடுத்துப் பார்த்தாள். அவனது என். ஆறுமாதங்களுக்குப்பின் அவனது முயற்சி. பேச விருப்பமில்லாதவளாய்த் தொலைபேசியை அழுத்தியவள், மீளாவும் மணி ஒலிக்காதவாறு பார்த்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர்தான் அவனை-ரகுவரனை அவள் திருமணம் செய்து கொண்டாள். பேசிச்செய்த சடங்கு. படித்தவன், குபேர சம்பத்துக்கு அதிபதி என்பதில் அம்மாவுக்கு அவனில் ஆர்வமிருந்தது. ஜயாவும் அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாது அம்மாவுக்கு ஆமாம் போட்டார். இரும்பு வியாபாரத்தில் அவன் லட்சம் லட்சமாகச் சம்பாதிப்பதில் இருவருக்குமே மிகுந்த திருப்தி.

அவளுக்கு அவனது தோழனும் சக ஆசிரியனுமான வருணை முடிப்பதில் ஆர்வம் இருந்தது. தலை தொட்டுப் பாதம் வரை அவன் அவளை நேசித்தான். ஒத்தரசனைகளும் ஈடுபாடும் அவர்களை நெருங்கிவர வைத்தன. ஆனாலும், அவனது பெற்றோர்களின் நச்சரிப்பும் அவர்களை மீற்முடியாத நிலையும் அவர்களது இணைவுக்குத் தடையாக அமைந்துவிட்டன. மனசு காயப்பட்டு, கிழிப்பட்ட துயரம் அவளைச் சூழ்ந்த போதும் அவற்றில் இருந்து மீள அவள் பெரிதும் முயற்சி செய்தாள்.

திருமணம் அவளுக்கும் ரகுவரனுக்கும் கோலாகலமாக

நடந்தது. திருமணத்துக்கு ஊரே திரண்டு வந்தது.அத்துடன் அவர்கள் இருவரது நண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள். குறிப்பாக அவளது தோழன் வருணும் வந்திருந்தான். அவளுக்கு அது நிரம்பிய மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அவர்கள் இருவரும் டேய், டே போட்டுப் பேசிக்கொள்வார்கள். ரகுவரனுக்கு அது ஏரிச்சலுாட்டு வதாய் இருக்கும். ‘இப்படியொரு நெருக்கமும் குலாவுதலும் எப்படி... எப்படிச் சாத்தியமாகியது... இருவருக்கும் இடையில் ஏதாவது...’ கீறலாய் விழுந்து விட்ட சந்தேகம் பூதாகாரமாகி விடக் கூடாது என ரகு மனதைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

திருமணமாகி ஆறுமாதங்கள் வரை அவர்களது தாம்பத்தியம் ரசம் மிகுந்ததாகவும் பாலும் தேனும் கலந்த ருசியைத் தருவதாயும் இருந்தது. இதெல்லாம் அவனைப் பொறுத்தவரைதான்!

அவளுக்கு இவனும் இவனுக்கு அவளுமான அந்த வாழ்க்கை ஒரு பூலோக சொர்க்கத்தை இருவரிடையேயும் ஸ்தாபிதம் செய்துள்ளதாக அவன் நினைத்துக்கொண்டான். அவர்களது தாம்பத்தியத்தில் ரசம் மிகுந்திருந்தாலும் அதில் ஒரு மிருகம் இருந்ததை அவள் இனங்கண்டு கொண்டாள். அந்த மிருகம் அவளைச் சக்கையாகப் பிழிந்து விடுவதை கால நகர்வு அவளுக்கு உணர்த்தியது.

அவள் சிரிக்கும் போதெல்லாம் அவளது மேல் பல் வரிசையில், நடுவாக உள்ள பற்களிடையே சிறு நீக்கல் விழும். அது அவனைப் பைத்தியமாக்கிவிடும். விசையேற்றிய பொம்மை போல இயங்குமவன், ஒரு வேகத்துடன் அந்தப் பல்ரூகளிலும் உதடுகளிலும் மாறி மாறி முத்தமிடுவான். அவளது உதடுகளில் ரத்தக் கண்டல் உண்டாகும் வரையிலும் அவள் களைத்துப் போகும் வரையிலும் அவனது அந்த முயற்சி தொடரும். அதற்காகவே அவள் சிரிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முயற்சிப்

பாள். ஆனால், அது அவளால் முடிவதில்லை.

திருமணமான புதிதில் முன் இரவிலேயே அவர்கள் படுக்கை அறைக்குப் போய்விடுவார்கள். அவளது உடலின் எந்த அங்கமும் அவனுக்குப் போதை ஊட்டுவதாகவே இருந்தது. மேலுதட்டில் - முக்குக்குக் கீழாக உள்ள பீலியில் அவன் எத்தனை முறை முத்தமிட்டிருக்கிறான்! உதட்டோரங்கள், உதடுகள் சேரும் வாயின் விளிம்புகள், நெற்றி, உச்சந்தலை, கழுத்து என்று அவனது உதடுகள் படாத இடங்களே இருக்க வில்லை.

அந்த முத்தமிடல்களின் பின்புதான் அவளுடன் அவன் உறவு கொள்ளுவான். அவள் இதனால் பெரிதும் சலிப்புற்ற போதும், முகக்குறிப்பெதனையும் மாறுபாடாகக்காட்டிக் கொள்வதில்லை.

ஓரு சமயம் அவள் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“ரகுவரா பெண் உடல் மீது...! அதுவும் பிணியாலும் முப்பாலும் உருக்குலைந்து அழிந்து போகக்கூடிய இந்த உடல் மீது இப்படி ஓரு வெறியா...? வேண்டாமே...! இது இன விருத்திக்கு மட்டுமேயான உந்துதல் மட்டும்தானே. ஏன் இது உனக்குத் தெரிவதில்லை.”

“பெண் உடலா...? இல்லை இது உனது பொன் உடல். இதன் மீதான ஈர்ப்பு எனக்குச் சலிப்பெதையும் தருவதில்லை. யதார்த்தமாப்பேசிறதா நினைச்சுக் கொண்டு நீ கொட்டும் உளற்களை எல்லாம் என்னால் கேட்க முடியேல்லை...”

அவனது குமட்டும் குரலைத் தாங்க முடியாத அவள்:

“போதும் போதுமடா சாமி...!” என்று தனது காதுகளைப் பொத்திக்கொள்வாள்! அதெல்லாம் ஓரு கணநேரம்தான். அவன் மீளவும்-காமம் அருக்கூட்ட ஓரு பரவச லகரியுடன், சுருதி சேர்மானமான மலர்ச்சியில் ஆலாபனை செய்ய ஆரம்பித்து, இடையீடு ஏதுமில்லாமல் ஆரோகணித்து அவரோகணிப்பான்.

மூன்று அல்லது நான்கு முறைக்குக் குறையாத முயக்க விருந்து தளர்ச்சியேதும் இல்லாமல் அவர்களிடையே நடைபெறும்.

நகம் அழுத்தமாகக் கீறிய காயங்களும் பல் அராவிய வடுக்களும் அவளது உடலில் ஏற்படுவது முண்டு; லேசான இரத்தக் கசிவும் சில இடங்களில்...!

அவள், உடல் நார்நாராய்ப்போன உணர்வுடன் அயர்ந்து தூங்குவாள். அதனை அவன் சலிப்புடன் தூக்கம் வராதவனாய்ப் பார்த்திருப்பான்.

அவனுடனான உறவை அவள் வெட்டிக்கொள்ள அவனது கொந்தளிக்கும் காமம் மட்டும்தான் காரணமா...? இல்லை; பலதில் அதுவும் ஒன்று.

நிபந்தனைகள் பலதை - உறவு கொள்ளும் வேளைகளில் - அவள் மனதளவில் வரித்துக்கொண்ட போதும் அவனது நகர்த்தல்கள் அவை அனைத்தையும் தகர்த்துவிடும்.

அவள் கருவுயிர்த்த பின்னரும் அவனது அடங்காத காமத்துக்கு அவள் இரையானாள்.

செக்ஸ் என்று வரும் போது - வெறுப்பும் சலிப்பும் தான் அவனுக்கு மிஞ்சகிறது. மென்மலர் போன்ற அனுசரிப்புடன் கூடிய அணைப்பையே அவள் விரும்பினாள். அதனையே தீராத தாகத்துடன் எதிர்பார்த்திருந்தாள். அது, அவளது விஷயத்தில் இல்லாமலே ஆகிவிட்டது.

•

பிறந்த குழந்தை ஆண்குழந்தை. அவளது சாயலைக் கொண்டிருந்ததில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி. குழந்தை பிறந்து மூன்றாவது நாளே அவளை அவன் நாடியது, அவனுக்கு மிகுந்த எரிச்சலூட்டுவதாக இருந்தது.

“ஓரு ஆறு மாதமாவது பொறுக்க வேண்டாமா...? பிரசவத்தின் பின்னான தொந்தரவுகள் எனக்கு...! என்னைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். அனுசரிப்பு ஏதுமில்லாத உங்களுடனான

இந்தப் பந்தம் அபத்தமானதாகத்தான் எனக்குப் படுகுது.”

அவளைப் பார்த்து முன்முனுப்புடனும் முறைப்புடனும் ஒதுங்கிக் கொண்டவன், தனது வியாபாரத்தில் முழுமையான ஈடுபாடு காட்டினான். அவளையோ குழந்தையையோ அவன் ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் ஒதுக்கியது அவளுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தபோதும் துயரம் தருவதாய் இருந்தது.

பல விஷயங்களில் அவனை அவள் வெறுத்த போதும் பிறர்மனை நோக்காத அவனது ஆண்மை அவளுக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது. மனைவி - அவளுக்கு அப்பாலான பெண் வாசனையில் அவனுக்கு நாட்டம் ஏதுமில்லாமல் இருந்தது. அவனிடம் உள்ள இப்பண்பைக் கூடிய தகுதியாகவே அவள் கருதினாள். இதற்காகவேனும் அவனுடன் வாழ்ந்து விடலாமே என்று அவளுக்கு ஓரோர் சமயம் தோன்றும். ஆனாலும் அவனது பீதியுட்டும் செக்ஸ் ஞாபகம் வர எல்லாமே அடிபட்டுப் போய் விடும். காலம் கனிந்து வருமா...? அவள் இன்னும்... இன்னும் மென்மையான தழுவலுக்கும் உறவுக்கும் காத்திருக்க வேண்டுமா...? எல்லாமே அவளுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

வெறுமையாகிப் போய் விட்ட மனதுடனே அவளது காலம் கழிந்தது. அவளுக்கு ஓரே ஆதரவாகக் குழந்தை மட்டுமே இருந்தான்.

கவிதைகள் எழுதும் பழக்கமுள்ள அவள் அதில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டாள். பிரசவ விடுப்பில் நின்ற அவளுக்கு ஓய்வு தாராளமாக இருந்தது. அந்த ஓய்வு காலத்தில் அவள் எழுதிய கவிதைகள் சில ‘வம்சி’ மாசிகையில் பிரசரமாகியிருந்தன. பிரசரமாகாத கவிதைகளும் அவளிடம் இருந்தன.

திருமணம் நடந்த பின்னரும் - அவளுக்கும் வருணுக்கு மிடையிலான நட்பு தொடரவே செய்தது. அந்த நட்பில் தளர்வு எதுவும் ஏற்படவில்லை. அவன் அடிக்கடி அவளிடம் வந்து

போனான். வரும் வேளைகளில் எல்லாம் அவன் அவளது கவிதைகளைச் சிலாகிப்பதை உச்சி குளிரக் கேட்டிருப்பாள். அப்பொழுதுகளில் மனம் புளகமுற, ஆசைதீர அவனைப் பார்ப்பதுண்டு. இந்தச் சபலத் தத்தளிப்பு அவளது கணவன் ரகுவரனுக்குப் பட்டும்படாமலும் தெரிந்திருந்தது. இது தெரிய வந்த வேளைகளிலெல்லாம் மன இறைல்களுடனான அந்தத் தவிப்பை அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. அதேவேளை ஏற்கனவே வலிய கீறலாய் விழுந்துவிட்ட அந்தச் சந்தேகத்தேள் பேருருக் கொள்ளுவதை அவளது கணவனால் தடுக்க முடியவில்லை. இயன்றவரை தடுமாற்றங்களுடன் அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

வருண் வரும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவனது பார்வை தைக்கும் போது - எதையோ சொல்ல விரும்புவது போல அவளது மனசு பதகளிக்கும். உடைந்த குரலில் ஏதேதோ சொல்ல முயற்சிப்பாள். ஆனால் அது அவளால் முடிவதில்லை, மனதில் படர்ந்த துயரவேரின் நுனி தெரியாது தவிக்கும் அவனை வருண் சொற்களால் வருடுவான். கவிதை போல அவன் கதைப்பது அவளுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும். அதே சமயத்தில் மனசால் அளவிட முடியாத, இதயத்தின் நுண் நரம்புகளால் மட்டுமே உணரக்கூடிய ஏதோ ஒன்று உள் இழைவதாக அவள் உணர்ந்து திடுக்கிட்டாள். அவனை அணைந்து அணைந்து செல்லும் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வாள். வரம்பு மீறுவதெல்லாம் அவளுக்குப் பிடித்தமான ஒன்றல்ல; ஆனாலும் ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்ற பயம் அவளிடம் இருந்தது. இந்த சபலமும் மனோநிலையும் அவனைக் கூனிக்குறுக வைத்தன. ரகுவரன் இது விஷயத்தில் உயர்ந்த ஸ்திதியில் இருப்பதாகவே அவளுக்குத் தோன்றும். அந்த நினைப்பு அவனைப் பதற வைத்து விடும். ‘கவனம் கவனம்!’ என மனதைக் கடிவாளமிட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வாள்.

ஓரு சமயம் வருண் அவளுக்கு அருகாக இருந்து, அவளது வலது கரத்தைத் தனது கரங்களில் ஏந்தி அவளுடன் ஏதோ கவிதை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த போது - சடுதியாக அங்கு வந்த ரகுவரன் அவளை மிகுந்த குரோத்துடன் பார்த்தபடி கூறினான்:

“நீ ஓரு slut... இவனோட சோரம் போறதெண்டா தாராளமாய் போய்க் கொள்... ஆனால் இஞ்ச என்றை வீட்டில அதெல்லாம் வேண்டாம். அவன்றை வீட்டுக்குப் போ... இல்ல, உன்றை அப்பன்றை வீட்டுக்கு அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போ...!”

அவன் பேரிரைச்சலுடன் சத்தமிட்டது அவளைப் பெரிதும் பாதித்தது. ‘என்ன மனிசன் இவன்...’ என அலுத்துக் கொண்டாள். இருந்த போதும் அவனது கூற்றில் இழையோடிய நூலிழை உண்மை அவளைப் பெரிதும் கூட்டது. அவளதனைத் தாள முடியாது துடிதுடித்தாள்.

வாகினி எதிர் பாராதவேளை, அவளை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்த ரகு அவளது கரங்களில் இருந்த கவிதைகள் அடங்கிய குறிப்புப் புத்தகத்தைப் பறித்தெடுத்து, அதனைச் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்து, குவியலாக்கி, தனது சிகரெட் ஸெட்டரால் கொழுத்தினான். அதை அவள் சிறிதும் எதிர் பார்க்கவில்லை. அவளது ஆன்மா உயிர்ப்பு இழந்து அவளது கவிதை களுடன் ஏறிந்து சாம்பலானது போல அவளுக்கு இருந்தது. கவிதைகள் ஏறிந்த நெருப்பை அவசரமாக அணைக்க முயற்சித்த வருணைப் பிடித்துத் தள்ளிய ரகுவரன், நாகரிகம் ஏதுமில்லாது அவனைப் பார்த்துக் குரவையிட்டான்:

“மாற்றான் மனைவியை பெண்டாள நினைக்கும் துர்த்தன் நீ...! எங்கட வாழ்க்கையைக் குலைப்பதிலை உனக்கு அப்படி என்ன சந்தோஷம்...!”

அவனது குரலில் இருந்த வெம்மை வருணைப்

பொசுக்கியது.

‘இது என்ன கற்பனை... தவறான கற்பிதங்களோடு வாழும் இவனிடம்... இந்த அற்பனிடம் எனது தூய்மையை ஏன் நிருபிக்க வேணும்...!’ வேதனை மிகுந்தவனாய் அவன் மூச்சுப் பேச்சுரதுமில்லாமல் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

‘நான் மனசளவில் நினைக்காததையெல்லாம் அவனால் எப்படிப் பேச முடிகிறது? என்னை மட்டுமல்ல, தனது துணைவியின் நடத்தையையும் கேவலமாய்க் கொட்டிச் சிந்தி இப்படிக் கொச்சைப் படுத்துகிறானே. இல்லாததையெல்லாம் ஊதிப் பெருப்பித்து, ஊரெல்லாம் இவனே முரசறைந்து விடுவான் போல இருக்கிறதே!'

பரிதவிப்புடன் மனம் சிதைந்த நிலையில் வருண் வெளியே நடந்தான். வெளியே நடந்தபோது அந்தப் பாவப்பட்ட பெண்ணை அவன் திரும்பிப் பார்க்கவும் செய்தான். மிகுந்த வலிகளோடு அவள் துயரிடைத் தோய்ந்து கிடப்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

‘வாகி என்னை மன்னித்து விடம்மா...! இவற்றில் இருந்து நீ மீண்டு வரவேணும்... தலை நிமிர வேணும்... தன்மானமுள்ள மனிஷியாக நீ உன்னைத் தக்கவைத்துக் கொள்வது அவசியம்.’

‘வாகி உனது கவிதைகளில் ஓர் உயிர்ப்பு இருக்கிறது. ரசம் இருக்கிறது. உனர்வுகளின் வசீகர வடிகாலாக அவை இருக்கின்றன. அதனால்தான் உனது ஈர்ப்பு வலையில் மீளவும் நான் விழுந்தேனா...? முன்னாள் காதலியாக நீ இருந்தாலும் அந்த நினைவுகள் என்னிடம் துளியும் இப்பொழுது இல்லை. உனது நட்பு. உனது கவிதைகள். அதற்குமேலாக எதுவுமே இல்லை. ஆனாலும் உனது கனவு காணும் கண் களும் பார்வையும் அந்த உடல் மொழியும் உதிர்க்கும் ஓவ்வொரு சொல்லும் பழையன எல்லாவற்றையும் இன்னமும் எனக்கு ஞாபகங் கொள்ள வைப்பனவாக இருக்கின்றன. ஆனால்

ரகுவரன் தந்த அதிர்ச்சி வைத்தியம் உனது மனதில் கீறலாய்ப் படிந்திருக்கும் உனது சபலங்களைச் சிதைத்திருக்கும். அது ஒரு வகையில் நல்லது. உனது கம்பீரத்தை முழுமையாக நீ நிலை நிறுத்த வேணும்.'

‘இனி உன்னிடம் நான் வரவே கூடாது. அது எனது தன்மானத்தையும் எனது வாழ்வையும் சிறுமைப்படுத்திவிடும்...!’

மனதளவிலான நினைவுகளுடன் வெளியே வந்த வருண் விரைந்து நடந்தான்.

அவன் போவதை, மனம் உறைந்த நிலையில், நீர்வார் கண்களுடன் வாகிபார்த்தபடி இருந்தாள்.

தான் செய்த கூத்தடிப்பின் அபத்தத்தை உணர்ந்தவ னாய் ரகுவரனும் அவ்விடத்தில் நிற்க முடியாதவனாய் வெளியேறினான்.

‘இவனுடன் இனி என்ன இருக்கிறது பந்தப்பட...?’ என்ற உணர்வுகளின் குமட்டல் அவளை விரட்டோ விரட்டென்று விரட்டியது.

குழந்தையுடன் அம்மாவிடம் செல்வதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. தனது தீர்மானத்துக்கு அவள் செயல் வடிவம் கொடுத்தாள்.

அம்மாவிடம் வந்து ஆறுமாதங்களின் பின்னர்தான் அவன் தொலைபேசியில் அவளுடன் தொடர்பு கொண்டான். அவனுடன் பேசவிரும்பாதவளாய் அவள் இருந்தபோதும் அவன் ஒரு குறுஞ் செய்தியை அவளுக்கு அனுப்பியிருந்தான்; அதனை அவள் வாசித்தாள்:

‘நீ என்னிடம் வரவேண்டுமென்பதில்லை. என்றை பிள்ளையை நான் ஒருமுறை பார்க்க வேணும். அவனைப் பார்ப்பதற்காவது நான் உன்னிடம் வரலாமா...?’ என்று கேட்டிருந்தான்.

அவனைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சித்தாள். ஆனாலும் அவளால் அது முடியவில்லை. அவனிடம் இருந்த அடங்காத காமமும் அவள் மீதான அவனது சந்தேகமும் - அதாவது வருணுடனான அவளது உறவு பற்றியது - இவை மட்டுமல்ல ஒருவகைக் குரோத் உணர்வுடன் அவளது கவிதைகளைக் கிழித்துக் கொழுத்தியது என்று எல்லாமே அவளை மிரட்டின. ‘அவனுடன் மீளவுமா...?’ எனும் நினைப்புடன், அவனுடனான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாதவளாய் அமைதி காத்து ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

வருண் அவளை வீடு தேடி வந்து சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்ட போதும் - கல்லூரியில் அவர்களது தொடர்புஓரளவுநீடிக்கவே செய்தது.

“நடந்தவற்றைக் கனவு போல நினைத்து மறந்துவிடு வாகி...! கவிதை எழுதிற்கை விட்டிடாது... தொடர்ந்து எழுது...”

“ம்” என்றவள்,

அவன் கையில் தந்த சில கவிதைகளைப் பார்வை யிட்டாள். கவிதைகள் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தன.

‘இவனைப்போல இவனது எழுத்துக்களும் எவ்வளவு அழகு...?’ என நினைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் கவிதை எழுதுவது அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அந்தக் கவிதைகள் எல்லாமே நிறைவேறாத காதலின் வலியையும் துயரத்தையும் சலனிப்பதாயிருந்தது.

அவனது கரங்களைத் தனது கைகளில் ஏந்திப் பட்சமாகப் ஸ்பரிசித்தவள். “என்ன இதெல்லாம் சொந்த அனுபவமா...?” எனக் கேட்டாள்.

“இல்லை... மனதில் தோன்றியதை எல்லாம் கிறுக்கி யிருக்கிறன். அவ்வளவு தான். கொஞ்சம் அனுபவம். கொஞ்சம் உனக்கும் எனக்கும் தெரிந்தவை.”

“நல்லா இருக்கு... வம்சிக்கு அனுப்பு, பிரசரமாகும்.”

“பழசை எல்லாம் நாம மறந்திடுவம். ரகு விரும்பாததை நாம செய்ய வேண்டாம்.”

“ம...” சொன்னவள் எழுந்து கொண்டாள். அப்பொழுது பாடசாலை விடுவதற்கான மணி அடித்தது.

வீடு வந்த வாகி குளிர்ந்த நீரில் - உடல் அலுப்புத்தீரக் குளித்தாள். பாத்ருமில் இருந்து வெளியே வந்தவளுக்கு, ஹோல் பக்கமிருந்து சூரல் கேட்டது. ‘ஆரது ரகுவா... இவன் ஏன் இங்க வந்தவன்...’ குழப்பங்களோடு உள்ளே நின்ற அவளை நோக்கி ஒடிவந்த மகன் லவன் அவளைக் கண்டதும்:

“அம்மா ஓரு அங்கிள் உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்குது...” என்றான்.

“அங்கிளா...!” ரகு குழம்பினான்.

வெளியே வந்த வாகி, ஒர் அடி பின் நகர்ந்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றாள். “இவனா...?” முனகியவளது உடலில் ஒரு பதட்டம். மௌனமாக நின்றாள். அவன்தான் பேசினான்:

“வாகி என்னை மன்னிச்சிடம்மா...! என்றை அவசர புத்தியைச் செருப்பாலதான் அடிக்க வேணும். நீ கவிதை எழுது... வருணோடை பழகு... எதுக்கும் நான் தடை சொல்ல மாட்டன். தப்புத்தப்பா இனிமேல் நடந்து கொள்ள மாட்டன். செக்ஸ் என்று எதுவுமே நம்மளுக்கு இடையில் இனி வேண்டாம். நீயும் குழந்தையும் என்னுடன் வந்து இருந்தாலே போதும்.”

“.....”

மௌனமாக இருந்தாலும் ஓரப் பார்வையில் அவனை அவள் பார்த்தாள்.

அவனது கண்களில் லேசான நீர்... முகமும் கண்களும் சிவந்து கிடந்தன.

‘அட இவன் கலங்குகிறானா...? எனக்கும் இவனுக்கு மான உறவு நிரவல் செய்ய முடியாத ஒன்று என நினைத்தது பிழையா...? என்னை ஒர் அடிமையாக, உடைமையாக, மோகிப்

பதற்கு மட்டுமேயான ஒரு சதைப் பிண்டமாகவே பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட இவனுக்கு... இவனது கண்களுக்கு, நான் எப்படித் தேவதையாகி விட்டேன். இது... இது மீளவும் தன்வலையில் என்னைச் சிக்க வைக்கும் இவனது கபடமா... இல்லை வேஷ தாரித்தனமா...?’

எதுவுமே அவனுக்குப் பிடிபடுகிற மாதிரித் தெரிய வில்லை.

மௌனமாக நின்ற அவளை அதற்குமேல் எதுவித தொந்தரவும் தராதவனாய் குழந்தையை அழைத்து, அவனது கைகளில் நிரம்பிய சொக்கேட்டுகளைத் தினித்தபடி அவனை உச்சிமுகர்ந்து, விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

அது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. அதே நேரத்தில் மனக்கலவரம் அடையவும் செய்தாள்: ‘குழந்தையைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு இவன் இங்கு திரும்பத் திரும்ப வருவானோ...?’

அவளதுமனம் ஒரு நிலைப்படாதுதவித்தது.

அவள் எதிர்பார்க்காத வேளைகளில், சடுதியாகக் குழந்தையைப் பார்ப்பதான் சாட்டுதலுடன் அவன் இப்பொழுது தெல்லாம் வந்து நிற்பது அவனுக்குப் பிடிக்காத போதும் மனதளவில் ஒரு விருப்பத்தை அதுதரவே செய்தது.

வருணுக்கும் அவனுக்குமான உறவு நெருக்கமானதாக இருந்தபோதும்; மனசு அவனில் தோய்ந்து போய்க் கிடப்பதான உனர்வைத் தந்த போதும் - ரகுவரனுக்குத் துரோகம் இளைக்கும் வகையில் அது ஆகிவிடவில்லை என்பதில் அவள் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டாள். இதெல்லாம் மனசு சம்பந்தப் பட்டது தான்; உடல் சம்பந்தப்பட்டதில்லை என ஒரோர் சமயம் அவள் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டாள்.

இரவு சாப்பாடு ஆனதும் படுக்கையறை வரை குழந்தையுடன் வந்தவள், படுக்கையில் தூக்கம் வராமல் புரண்டு

புரண்டு படுத்தாள். மனதில் ஏதேதோ நெருடல்கள். வருணும் ரகுவும் மாறி மாறி மனதில் வந்து தொந்தரவு செய்தார்கள். பின்னிரவில், சிறிது தூக்கம் வந்தது, அத்துடன் அந்தக்கனவும்..!

மரஞ்செடிகள் அப்படி ஒன்றும் அங்கு அடர்த்தியாக இருக்கவில்லை. ஈரவிப்பான பசும் புல்தரை. போக கூகத்துக்கு உகந்தது போல அவ்விடம் மேது மேது என்று இருந்தது. சில்லென்ற காற்று. பூந்தூவலாய் மழைத்துளிகள். ஆடைகளின் தொந்தரவு ஏதும் இல்லாமல் அந்தப் புல் தரையில், அவள் மலர்ந்து போய்க்கிடந்தாள். அவள் அருகாக ஆரது வருணா...? இல்லை ரகுவா...? தொடுகை வருணுடையது போலிருந்தது. அவளுடன் நெருக்கமாக இருந்தவன் அவளது உதடுகளில் முத்தமிட்டான். எதிர்பாராத அந்த முத்தம் அவளைக் கூச வைத்தது. ஏதோ எச்சில் பட்டதான உனர்வு. அவள் ஒதுங்கிக் கொண்டாள். மீளவும் இதமான முத்தம். கரு கரு மீசை அவளது உதடுகளை உரசியது. ‘அட இது வருண் இல்ல, ரகு...!’ கூச்சம் நீங்கி, அவள் இயல்புநிலையடைந்தவளாய், அவனை நெருங்கி வந்து அவனை வாரி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். அவனது சர்வாங்கத் தொடுகை அவளுக்கு நிரம்பிய திருப்தியைத் தந்தது. முன்பு அவளுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட முரட்டுத் தனம் எதுவுமே அதில் இல்லை. பூ ஒன்று இன்னொரு பூவுடன் உரசியது போல இருந்தது. ரசம் மிகுந்த முயக்கம். சந்தோஷ மிகுதியால் எக்களிப் படைந்தவள், இது... இது எப்படி இப்பொழுது சாத்தியமாகியது. “ரகு really you are my man” அவள் குதூகலம் மிக்கவளாய்த் தன்னை மறந்து கத்தினாள்.

“என்னம்மா வாகி...! கனவு கினவு கண்டனியா...?” அம்மாவின் குரல்.

குழப்பங்களுடன் அம்மாவை விழித்துப் பார்த்தாள். எல்லாமே இவளுக்கு விளங்கியது. மகனைப் பார்த்தாள். அவன் அயர்ந்து தூங்கியபடி... மகிழ்ச்சியில் மிகந்த அவளால் உறங்க

முடியவில்லை. ஆனாலும், திடமான சில தீர்மானங்களை எடுக்க முடிந்தது. பின் இரவில்தான் அவளால் நன்றாகத் தூங்க முடிந்தது.

சடுதியாக வாகி குழந்தையுடன் வந்து நிற்பாள் என ரகு எதிர்பார்க்கவில்லை. நெருங்கி வந்தவன், குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டான். குழந்தையை உச்சி முகர்ந்தபடி அவளைப் பார்த்தான்.

அவளது பார்வை ‘என்ன இது...?’ என்று கேட்பது போலிருந்தது. அவளை அணைந்து நின்ற அவன் அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

சிரித்தவள், தனது உதடுகளைக் காண்பித்தாள்.

“தம்பி....!” என்றான்.

பரவாயில்லை என்று அவள் கூறுமுன்னரே திடீரென அவளது உதடுகளில் அவன் முத்தமிட்டான்.

அதனைப் பார்த்த குழந்தை வைன் சிரித்தான். அது அவளுக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது.

வதும்

தொண்ணாறுகளின் நடுக்கூறில்தான் - சற்று முன் பின்னாகக் கூட இருக்கலாம் - சனம் இடப்பெயர்ச்சிக்குப்பின்னர் ஊர்ப்பக்கம் வந்தது. தம்பிமுத்துவும் மனைவி பிள்ளைகளோடு ஊர்ப்பக்கம் திரும்பியிருந்தார். யுத்த வடுக்களைத் தாங்கி இருந்த ஊர் பாழ்பட்டுக் கிடந்தது. அவரது வீடுமட்டுமல்ல, அயலட்டையில் உள்ள வீடுகளிலும் - கதவுகள், ஐன்னல்கள், அஸ்பெஸ்ரஸ் தகடுகள், ஓடுகள் என எல்லாமே துறையாடப் பட்டிருந்தன. வீட்டைப் புதுப்பித்துச் சீர்செய்ய அவருக்கு இரண்டுக்கு மேல் முடிந்தது. கனடாவில் இருந்த தம்பி வேல் முருகு தான் அவருக்கு உதவினார். பிறரிடம் ஒரு தம்பிடதானும் இரந்து பெறாத தம்பிமுத்தருக்கு அது சீலை நழுவின பரிசு கேடாய்ப் போய்விட்டது. ‘என்றை தம்பி தானே...’ என அவர் மனமாறினார்.

தம்பிமுத்தருடன், வினாசித் தம்பி, முகத்தார், இரத்தினம், முருகதாஸ், ராமச்சந்திரன், தருமர், தையலம்மை, தங்கம்மா, ராசன், மயில்வாகனம், சிவலிங்கம் என அவரது நண்பர்களும் அயலவர்களும் ஊர் வந்து சேர்ந்து விட்டதில் அவருக்கு ஓரளவு நிம்மதியும் திருப்தியும் இருந்தது. ஆனாலும் ஊர்ச்சனத்தில் பத்திலொன்றுகூடத் திரும்பவில்லை என்பது அவருக்கு ஏமாற்றம் தருவதாயிருந்தது. காலகத்தியில் சனம் ஊர்ப்பக்கம் வரும் என அவர் நம்பினார்.

வீடுகளைத் திருத்தம் செய்து நிமிர்ந்த சனத்துக்கு

ஊர்மனைக்குக் கிழக்கால், வயல்வெளிகளுக்கு அப்பால், பனங்கூடல்களுக்கு நடுவில் இருந்த முருகமூர்த்தி கோவில் ஞாபகம் வந்தது. ஓரளவு தங்களது நிலையை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டவர்களுக்குக் கோயில்பக்கம் போக வேண்டும் போலிருந்தது. கோயில் முதலாளி வல்லிபுரம் ஊர் திரும்ப வில்லை. ‘அவர் இல்லாத சமயத்தில் கோயிலைத் தொடு வதா...’ என்ற தயக்கம் எல்லாருடைய மனதிலும் இருந்தது. தம்பிமுத்தர் - வினாசித்தம்பி, முருகதாஸ், சிவலிங்கம் உடன் வர, கோயிலை எட்டிப் பார்த்தார். கோயிலைப் பார்த்ததும் அவருக்கு முட்டிக் கொண்டு வந்தது. பதகளிப்புடன், வினாசித் தம்பியருடைய கைகளைப் பற்றியவர், குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

“எங்கட முருகபூதி... முருகமூர்த்தி... இப்படி... இப்படியாதஞ்சமேதுமில்லாமல் தவிக்க வேணும்...!”

தொடர்ந்து ஏதேதோ பிதற்றினார்.

கோயில் வளவு, காடு பத்திக் கிடந்தது. அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த ஏருக்கிலைச் செடிகளுக்குக் கீழாக - காரை, கள்ளி, புல்லாந்தி, தகரை, தயிரவெள்ளை, நாயுருவி, உத்தமாகாணி என்று செடி கொடிகளின் பரம்பல்.

முருகதாஸ் அவருக்குக் கிட்டவாக வந்து, அவரது தோள்களைத் தழுவியபடி சொன்னான்:

“எல்லாத்தையும் சரி செய்யலாம்... நம்ம முருகன் கோயில் பழைய பெருமையளோடை நிமிர்ந்து நிக்க வேணும். நிக்கும்.”

“நித்திய பூசைகளோட, திருவிழாக்களும் நடக்க வேணும். தேரோட வேணும். இன்னும் வைகாசி விசாகம், தூரன் போர், திருக்கார்த்திகை என்டு எல்லாம் பழைபடி...”

இது தம்பி முத்தர்.

“நடக்கும். எல்லாம் நல்லவடிவா நடக்கும்.”

சிவலிங்கமும் பேச்சில் கலந்து கொண்டான்.

கோயிலுக்குக் கிட்டவாக அவர்கள் போனார்கள்.

யுத்தத்தின் கோரவடுக்களைக் கோயில் தாங்கி இருந்தது.

கோயிலின் இராச கோபுரமும் வடக்குப்பக்க மதிலும் ஷல்லடியால் சரிந்து கிடந்தன. மூலஸ்தானக் கோபுர கலசத்திலும் பாரிய வெடிப்பு இருந்தது. கர்பக்கிரகத்தில், மூலவர் மட்டும் கனகம்பீரமாக வீற்றிருந்தார். ஆனால், என்னென்பதை ஏதுமில்லாத வரட்சி அவரிடம்!

வசந்த மண்டபத்திலிருந்த, உற்சவ மூர்த்திகளான ஆறுமுகர், பாலசுப்பிரமணியர், விநாயகர், சிவன், பார்வதி, சண் டேஸ்வரர் ஆகிய அனைவரும் காணாமற் போயிருந்தார்கள். அது முடிச்சுமாறிகளின் திருட்டு வேலை!

வாகன சாலையை எட்டிப் பார்த்தார்கள்: சிம்மம், விடை, மயில், மூஷிகர், நாகசர்ப்பம், சூரன் என் எல்லா வாகனங்களும் சிதறுண்டு, உடைவுகளுடன் திக்குத் திக்காய்க் கிடந்தன. கோயிற் பெரும் கதவு பிணைச்சல்கள் இற்று, தரையோடு தரையாக உரசிடாது எழுப்பியபடி கிடந்தது.

“இதை... இதை இப்படியே விட்டு விடுவதா...? முடிந்தளவு, இதுக்குநாமாதாவது செய்ய வேணும்...!”

விம்மலூடன், தம்பிமுத்தரின் குரல் பலவீனமாக ஒலித்தது.

“ஓம்... ஓம்...”, அவருடன் நின்ற வினாசியரும் முருக தாஸம், சிவலிங்கமும் ஒத்த குரலில் அவரை உசார்ப் படுத்தினார்கள்.

அப்பொழுது தொலைவிலிருந்து கோயில் மணியோசை காற்றோடு மிதந்து வந்தது.

‘மாரியம்மன் கோயிலா...? இல்லை, இலந்தை வனப் பிள்ளையார் கோயிலா...? எங்கையிருந்தென்டாலும் இது நல்ல சகுனம்...!’

நினைவுகளில் தினைத்த தம்பிமுத்தரின் மனச சிலிர்த்தது.

●

பாலஸ்தாபனம் செய்து கோயிலைப் புதுப்பிக்கும்

உத்தேசம் ஊரில் உள்ள எல்லாருக்கும் இருந்தது. கோயிலின் இராசகோபுரம், கருவறை, மதில், முன்மண்டபம், பெருங்கதவு, வாகனாதிகள் என்று எல்லாவற்றையும் திருத்திப் புனருத் தாரணம் செய்வதற்குப் பெருந் தொகையான பணம் அவர் களுக்குத் தேவைப்பட்டது.

கோயில் திருப்பணிக்கும் திருத்த வேலை களுக்கும் தம்பிமுத்தர் பத்தாயிரம் உபகரித்தார். முருகதாஸ் ஐயாயிரம். வினாசித்தம்பியர் தயங்கித் தயங்கி மூவாயிரம் தந்தார். மற்றும், ஊரில் உள்ளவர்கள் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று உதவினார்கள். தம்பிமுத்தருடைய உடன்பிறப்பு, வேல்முருகு இரண்டு லட்சம் பெறுமதியான கண்டா டொலர்களை அனுப்பி வைத்தார். கொழும்புக்கடை முதலாளிகளில் - சிவகுரு ஒரு லட்சம், பிறவுண்சன் வீரசிங்கம் ஜம்பதாயிரம், சோளாவத்தை வல்லிபுரம் இருபத்தைந்து, கல்வீட்டுச் சண்முகம் பத்து எனச் சகலரும் தாராளமாக உதவி செய்தார்கள்.

தம்பிமுத்தர் வெளிநாடுகளிலிருந்து பணம் பெறுவ திலேயே குறியாக இருந்தார். அவர் தெரிந்தவர், தெரியாதவர் என்று பாராமல் அநேகமாக எல்லாப் பெரும்புள்ளிகளுடனும் தொடர்பில் இருந்தார். தொலைபேசிச் செலவு அதுஇதென்று தனது கைப்பணம் கரைவதைக் கூட அவர் பொருட்படுத்த வில்லை. அது ஊர்த்தொண்டு என நினைத்துக் கொண்டார்.

ஒரு ஆறுமாத காலத்தில் பத்து லட்சம் வரை பணம் சேர்ந்தது. கோயில் முதலாளி வல்லிபுரமும் ஊர்வந்ததால் அவரைத் தலைவராகக் கொண்டு ஓர் அறங்காவற் சபையை அமைத்தார்கள். சபையில் பன்னிரெண்டு உறுப்பினர்கள் இருந்தார்கள். அதில் முக்கிய பதவிகளில் தம்பிமுத்து, வினாசித் தம்பி, சிவலிங்கம் ஆகியோர் இருந்தார்கள். முருகதாஸ் பொருளாளராகச் செயற்பட்டான். வங்கிக் கணக்கும் தொடங்கப்பட்டது. தொடர்ச்சியாக வெளிநாட்டிலும் உள்நாட்டிலும் இருந்து பெருந்தொகையான பணம் வங்கிக் கணக்கில் வந்து குவிந்தது. பணத்தின் ஒரு பகுதியை வைப்பில் வைக்கவும்

செய்தார்கள். அதன் வட்டியும் வைப்புப் பணத்துடன் சேர்வது மாதிரிப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பிரம்மஸ்ரீ சர்வானந்தக் குருக்களும்-இன்னும் சில தகைமையான பிராமணர்களும் வேதாகம விதிப்படி, சிற்ப சாஸ்த்திர வழிமுறைகளைக் கருத்திருத்தி- ஐப்பசி மாதம் எட்டாம் நாள் 1997 ஆம் ஆண்டு வெள்ளிக்கிழமை மகரலக்கின மும் திரியோதசி திதியும் வியாகத யோகமும் கூடிய சுபவேளை யில்-மகாகும்பாபிஷேக வேலைகளை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள்.

“இந்தக் கும்பாபிஷேகம் புனராவர்த்தமாகும். சிதில மடைந்த திருக்கோயிலைப் புதுப்பித்துப் புனர்நிர்மாணம் செய்வதாகும்.”

பிரம்மஸ்ரீ கூற, ஏனைய பிராமணர்களும் அதை ஓரே குரலில் ஆமோதித்தார்கள். வேதவித்துக்கள் கூறிய வாக்குக்கு மறுபேச்சேது. தம்பிமுத்து உட்பட ஏனைய அறங்காவலர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

இறை ஆக்ஞைப்படி கோயில் கும்பாபிஷேகத்தின் ஓர் அங்கமான புனருத்தாரணப் பணிகள் ஆரம்பமாயின. தடங்கல் ஏதுமில்லாமல் திருப்பணி வேலைகள் நடந்தன. தேர்ந்த சிற்பக் கலைவிற்பனரும், ஸ்தபதியுமான தஞ்சாவூர் கங்காதரனின் ஆசியுடன் அவரது சீடனான திருநெல்வேலி திருமங்கல சிவமும் இன்னும் சில சிற்ப விற்பனர்களும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள்.

கோவில் வேலை அசர வேகத்தில் நடை பெற்றது. பணம் தண்ணீராய்க்கரைந்தது. வாகனங்களைத் திருத்துவதற்கு உள்ளுர்க் கலைஞர்களுடன், கும்பகோணத்தில் இருந்து தேர்ந்த சில சிற்பக் கலைஞர்களும் வரவழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் பழைய வாகனங்களைத் திருத்தம் செய்ததுடன் புதிதாகக் காராம்பசு, அன்னப்பறவை ஆகிய வாகனங்களையும் உருவாக்கினார்கள்.

தொலைந்து போன உற்சவமுர்த்திகளுக்குப் பதிலாகப் புதிய வெண்கலச் சிலைகளை தஞ்சையிலிருந்து கொண்டு வருவதற்கு முதலில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. விக்கிரகங்களை

அங்கிருந்து இங்கு எடுத்து வருவதில் சில நடைமுறைச் சிக்கல்கள் இருந்ததால், இங்கு வந்த தஞ்சாவூர்க் கலைஞர்களே தெய்வத் திருவுருவங்களை வார்த்தார்கள். அவற்றுடன், புதிதாக வள்ளி நாச்சியார், தெய்வானை நாச்சியார் சிலைகளையும் தனித் தனியாகச் சமைத்தார்கள்.

சுதை, சிமெந்து கலந்து செய்த சிற்பங்களாகட்டும் வெண்கலச் சொருபங்களாகட்டும் கலைஞர்களது கரங்கள்-சில சமயம் முரட்டுத் தனமாகவும் சில வேளைகளில் நெளிவுகளிலிருந்து கொண்டு வருவதும் செய்துகொண்டு வருவதும் செயற்பட்டன. ஆரம்பத்தில் மொந்தையாக இருந்த சொருபங்கள், கைவிரல்களின் நளினமான ஓர் இழுப்பு, தடவல், தட்டல், வருடல், சொரிதல் என்பவற்றால் அழகு வழிய வழிய முழுமை பெற்றன. சகல சிற்பங்களது முகமும் உதடுகளும் உயிர் உறிஞ்சும் கண்களும் கரங்களும் விரல்களும் அழகு சொட்டச் சொட்ட அமைந்து அழகுக்கு அழகூட்டின. பெண் சிலைகளாக இருந்தால் அவற்றின் திமிர்த்த மார்பகங்களும், முலைக்காம்புகளும், அதன் முனை மொட்டுகளும் அழகாகவும் துல்லியமாகவும் வார்க்கப்பட்டன. ஆன் சொருபங்கள் பரந்த மார்புடனும், தளர்ச்சியற்ற தசைத் திணிவுடனும் வசீகரத் தளிர்ப்புடனும் அடர்ந்த மீசைகளுடனும் பொலிவு கொண்டன.

இவை யாவும் அந்தச் சிற்பிகளது லாகவத்தாலும், சுறுசுறுப்பாலுமே சாத்தியமாகியது. அதனைப் பார்த்த தமிழ்முத்தகரும் வினாசியரும் “அச்சோ அச்சோ” எனச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டார்கள். முருதாஸம் சிவலிங்கமும் சொக்கிப் போய்மலைத்துநின்றார்கள்.

வேலை தொடங்கிய நாளிலிருந்து சிற்பக் கலைஞர்கள் உருவேறியவர்கள் போல செயற் பட்டார்கள். ஸதபதி திருமங்கல சிவம் தேவ சிற்பி மயன் மாதிரி-தேவலோகத்திலிருந்து இறங்கி வந்ததான பாவனைகளுடன்-தனது சகாக்கனைத் தட்டிக் கொடுத்து வேலை வாங்கினார்.

கோவில் திருப்பணி வேலைகள் முடிவடைய ஆறு வருடங்களுக்கு மேலாகியது. திருப்பணி வேலைகள் முடிந்த கையுடனேயே கும்பாபிஷேக வேலைகள் ஆரம்பமாயின. பிரம்மஸீ சர்வானதக் குருக்களும் ஏனைய பிராமணர்களும் முழுமுரமாகவே பணியாற்றினார்கள்.

யாகசாலை அமைக்கப்பட்டு, அபிஷேக பூசைகள் ஆரம்பமாகின. ஒரு மண்டல காலம் நடைபெறுவதற்கு உரிய பூசைப் பொருட்களும் ஏனைய திரவியங்களும் தினம் தினம் தேவைக்கேற்ப வந்து குவிந்தன.

சுதையாலும் சுண்ணாம்பாலும் கற் களினாலும் உலோகங்களாலும் உருவான தெய்வ சொருபங்களுக்குச் சக்தியை தொற்றவைப்பதற்கு வழிமையான ஆவாஹனம், கடல்தாபனம், அஷ்டபந்தனம் ஆகிய முறைகளைக் கைக் கொண்டு, பூசைகளை வேதியர்கள் நடத்தினார்கள்.

யாகத்தில் அக்கினி வளர்த்து, அரிய மூலிகைகள், மற்றும் வேள்விக்குகந்த பொருட்கள், திரவியங்களைத் தீயில் இட்டு, எழும் புகையுடன் - வேத ஓலி, சிவாகம ஓலி ஆகியற்றின் துணையுடன், முழுமையான இறையாட்சியைத் தோற்றுவித்து, கும்பத்தைத் தெய்வமயமாக்கினார்கள்.

தெய்வமயமான அக்கும்பத்தை, மூலவருக்கும் ஏனைய தெய்வ சொருபங்களுக்கும் அருகாக எழுந்தருளச் செய்து, தர்ப்பை, மாவிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு மந்திர முழக்கத் துடன் கும்பத்தில் விளங்கும் மூர்த்தியை, தெய்வச்சிலைகளில் எழுந்தருளச் செய்தார்கள். இதனைப் பயபக்தியுடன் நேர முறையாகவும் அவர்கள் செய்ய வேண்டி இருந்தது.

இது ஜதீகம், பாவனை என்பது அங்கிருந்த அனைவருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

கும்பாபிஷேக காலத்தில் அடிக்கடி அங்கு வந்து போகும் சிவசம்பு வாத்தியார் இது பற்றி விளக்கமாகப் பேசிய போது, தம்பிமுத்தர் அதை ஆட்சேபிப்பது போல, முகம் திருப்பிக் கொண்டார். “நம்பிகை தான் கடவுள்; கடவுள் தான்

நம்பிக்கை...!” என்று கூறிய ஆசிரியர், தம்பிமுத்தரைக் கருத்தில் கொண்டு மழுப்பலாய்ப் பேசினார். அந்தப் பேச்சு அங்கிருந்த அனைவருக்கும் பிடித்திருந்தது. தம்பிமுத்தரின் முகமும் தாமதமாக மலர்ச்சி அடைந்தது.

இவையாவும் ஆன பின்னர், ஸ்தாபிதம் செய்யப்பட்ட மூலவருக்கும், ஏனைய விக்கிரகங்களுக்கும் என்னையக் காப்பு சாத்தும் கிரியை ஆரம்பமாகியது. அது மூன்று நாட்கள் நடைபெற்றது. தம்பிமுத்தர் இது பற்றி ஊரில் மட்டுமல்ல, அயலூர், மற்றும் பட்டணத்தில் உள்ள ஊரவர்கள், கொழும்புக் கடை முதலாளிகள் என எல்லாருக்கும் அறிவித்திருந்த போதும் எதிர்பார்த்த அளவு சனம் புரளவில்லை.

ஊரில் உள்ளவர்கள் கூட ஏனோ தானோ என்று தான் என்னையக்காப்புச் சாத்தும் நிகழ்வில் கலந்து கொண்டார்கள். மிகுந்த ஏமாற்றத்துடன் இருந்த தம்பிமுத்தரைப் பார்த்து நண்பர்கள், “கும்பாபிசேஷகத்துக்குச் சனம் வரும் கவலையை விடுங்கள்...” என்று கூறி ஆறுதல் படுத்தினார்கள். என்னையக் காப்புச் சாத்தி முடிந்த கையுடன், மறு நாளே, கும்பலக்கினம் கூடிய சுபவேளையில் கோயில் குட முழுக்கு நடந்தது. பிரம்மஸீ சர்வானந்தர் தலைமையில் கும்ப பூசையானதும்- கும்பத்தில் உள்ள புனித நீர் ராசகோபுரத்தின் நவ கலசங்களிலும் மூலவருடைய கோபுர கலசத்திலும் வார்க்கப் பட்டது.

மூலவர், சிவன், பார்வதி, வைரவர், விநாயகர், வள்ளி, தெய்வானையென்று அனைத்து மூர்த்தங் களுக்கும் உற்சவ மூர்த்திகளுக்கும் அபிஷேகம் நடை பெற்றது. அபிஷேகத்தின் போது சொரிந்த திவ்விய தீர்த்தத்தை, பக்தர்கள் பெற்று மெய் சிலிர்த்தார்கள்.

குடமுழுக்குக்கு, எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமாகவே சனம் வருகை தந்தது. கொழும்பில் இருந்து பிறவுண்சன் வீரசிங்கமும், கல்வீட்டுச் சண்முகமும் வந்திருந்தார்கள்.

முருகமுர்த்தியின் திவ்விய அருள் ஊர் முழுமையும்

வியாபகம் கொண்டிருப்பதாகவே கோயில் முதலாளி வல்லிபுரம், தம்பிமுத்தரும் நன்பர்களும் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஓரளவு மனநிமிடதி அடைந்த அறங் காவலர்கள் ஸதபதி திருமங்கல சிவத்துக்கும் அவருடன் வேலை செய்த சிற்பிகளுக்கும் கும்பகோணத்திலிருந்து வந்த கலைஞர்களுக்கும் உரிய மரியாதை செய்து, தாராளமாகச் சன்மானமும் வழங்கினார்கள்.

பிரம்மஸீ சர்வானந்தக்குருக்களுக்கும் மற்றும் அவருடன் நின்று உதவிய வேதியர்களுக்கும் கை நிறைந்த பொருளும் பணமும் தரப்பட்டது.

•

(கும்பாபிஷேகம் நடந்து முடிந்ததும் கோயிலின் நித்திய பூசையைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு இரத்தினேஸ்வரக்குருக்களை அறங்காவல் சபை நியமித்தது.)

நித்திய பூசை வேதாகம விதிப்படி ஒழுங்காக நடந்தது. ஐயர் அக்கறை உள்ளவராக இருந்தார். என்ன நடந்தென்ன! மகாசனங்கள் தான் கோவில் பக்கம் தலைகாட்டுவதற்கு ஆர்வமேதுமில்லாமல் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களது பாடுகளே முதன்மையாக இருந்தது. தெய்வ வழிபாடு இரண்டாம் பட்சம் தான்! அத்துடன் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் ஊர் திரும்பாத தும் சனப்புழக்கம் அதிகம் இல்லாததற்குக் காரணமாகியது.

ஐப்பசி பன்னிரெண்டாம் நாள் வெள்ளிக் கிழமை கந்தசஷ்டி ஆரம்பம் என்பதை அறிந்து கொண்ட தம்பி முத்து, அறங்காவல் சபையை முடுக்கி விட்டார். கும்பாபிஷேகத்துக்குப் பின்னர் வரும் பெரும் திருவிழா கந்தசஷ்டி. அந்தத் திருவிழாவைச் சிறப்பாக நடத்துவதற்கு இளைஞர்களான சிவலிங்கம், முருகதாஸ் மற்றும் அவர்களது நன்பர்கள் சிலரும் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். தம்பிமுத்தரும் வினாசியரும் கூடச் சூருசூருப்படைந்து பம்பரமாய்ச் சுழன்றார்கள்.

ஆறு நாட்கள் நடைபெறும் அந்தத்திருவிழாவுக்கு கோப்பாய் குகானந்த சர்மா அவர்கள் விஷேசமாக அழைக்கப் பட்டிருந்தார்கள். இரத்தினேஸ்வரக் குருக்களும் அவரது மகன்

சர்வவேஸ்வரனும் திருவிழா நாட்களில் அவருக்கு உதவியாக இருந்தார்கள்.

முதல் நான்கு திருவிழாக்களும் அதிக சனசத்தடி இல்லாமல் தான் நடந்தது.

அந்த நாட்களில் பாலசுப்பிரமணியர் மயில் வாகனத்தில் உலா வந்தார். வாகனத்தை காவுவதற்குத் திடமான இளைஞர் கள் இல்லாத நிலையில் சகடையில் தான் கந்தர் உலா வந்தார்.

இது தம்பிழுத்தருக்கு ஆழ்ந்த துக்கத்தைத் தந்தது. மனக்கிலேசமடைந்த அவர் பலவாறு புலம்பினார்:

“எவ்வளவு பாடுபட்டு... கொட்டிக் கொடுத்து... கும்பாபி ஷேகம் செய்தனாக்கள். அப்படிச் செய்ததெல்லாம் என்றை முருகரை இப்படி அரையும் குறையுமாய்ப் பார்க்க்தானா...?”

“யுத்தத்துக்கு முன்னர் - அறுபதுகளிலும் எழுபது களிலும் - ஊரே கூடி என்றாற்றுமுவ இடமில்லாத சன நெரிசலோட சாமி கும்பிட்டுதுகள்.. அப்ப திருவிழா எல்லாம் ஜேஜே என்று நடந்தது...”

“அந்தத் திருவிழா நாட்களில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தான் என்றை மனிசி தனலட்சமியைக் கண்டு, கதைச்சு, காதலில் அணைஞ்சு அவளின்றை கையைப் பிடிச்சனான். இளக்கள் கூடிற இடமெல்லா கோயில்..! அவையள் இல்லாமல் ஒரு திருவிழாவா..? திருவிழா எண்டால் அவையின்றை குதூகலமும் கும்மாளமும் குமிழிட வேணும்...!”

ஜந்தாம் நாள் திருவிழாவும் சனவெக்கை அதிக மில்லாமல் அப்படி இப்படித்தான் நடந்தது. தொடரும் ஏமாற்றத்தை, தம்பிழுத்தரால் தாள முடியவில்லை.

அந்தத் திருவிழாவில் தூரன் முருகனுக்கு முகம் காட்டுவது வழக்கம். அது அன்றைய தினம் நடை பெறாமலே போனது. தம்பிழுத்தர் அதைப் பெரும் துர்க்குறியாகவே கருதினார். அவருக்கு நாடு உலர்ந்தது, நெஞ்சுப்படபடத்தது.

“கவலையை விடுங்க... நாளைக்குத் திருவிழா நல்லபடியா நடக்கும்... என்னட்டைப் பெரிய திட்டமே இருக்கு...”

சூறிய முருகதாஸ் அவரை உசார்ப்படுத்தினான்.

“அப்படி என்ன திட்டமடாப்பா..?”

கேட்ட தம்பிமுத்தருக்கு - “எதுக்கும் பொறுத்தியோடை இருந்து பாருங்களன்...” என்பது அவனது பதிலாக இருந்தது.

முருகதாஸின் ஆலோசனைக்கு அமைவாக - ஒரு லாண்ட் மாஸ்ரரில் ஓலிபெருக்கி பூட்டி, ஆறாம் திருவிழாவான தூரன் போர் பற்றி, பள்ளம்புலம் தொட்டு புளியங்கூடல் ஈறாக ஒர் இடம் விடாமல் எல்லா இடங்களிலும், சனங்களுக்கு அறிவித்தல் தரப்பட்டது.

முருகதாஸின் இந்த முயற்சி தம்பிமுத்தரையும் நண்பர்களையும் பெரிதும் ஆசவாசப்படுத்தியது. அத்துடன், அவர்களுக்கு அது அதிக நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் தந்தது.

சகல நண்பர்களும் திருவிழா பற்றிய பெரிய எதிர் பார்ப்புடன் இருந்தார்கள்.

●

விடிவதற்கு முன்னரே தம்பிமுத்தர் தனது காலைக் கடனை முடித்துக் கொண்டு - தோய்ந்து, தூய வெண்ணிற வேஷ்டி அணிந்து, கோயில் பக்கம் போனார்.

மூலவரின் சந்நிதி முன்பாக வந்தவர், சாஷ்டாங்கமாகத் தரையில் விழுந்து விம்பினார்:

“முருகையா...! எங்கட மானம் இன்டைக்குப் கப்பலேறக் கூடாது... திருவிழா முறையாக நடக்க வேணும்... அதுக்கு... அதுக்கு உன்றை துணை எங்களுக்கு வேணுமப்பு...!”

தனது வேண்டுதல் ஏதோ ஒரு வகையில் நிறைவேறும் எனும் நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது. அவரது உள்மன உணர்வுகள் அதையே திரும்பத் திரும்ப பிரதிபலிப்பது போல அவருக்குத் தோன்றியது.

பகல் திருவிழாவுக்குச் சனம் வழை போல, மிக அருந்தலாகவே வந்தது. பத்து மணிக்கு வசந்த மண்டபப் பூசை நடந்தது. பின்னர் கொடிமரத்துக்குப் பூசையானதும் சவாமி

எழுந்தருளினார். சிறிய மயில் வாகனம். வாகனக் கொம்புகளும் சிறியவை. வாகனம் காவுவதற்குப் போதிய சனமில்லாததால், முருகதாஸம் சிவலிங்கமும் கொம்புபிடித்தார்கள்.

பெருத்த ஏமாற்றமே எல்லாருடைய முகத்திலும் படர்ந்திருந்தது.

தம்பிமுத்தர் திருவிழா முடிவதற்கு முன்னரே, சலிப்பு மிகுந்தவராகவீடு திரும்பினார்.

‘யார் மீது யார் நோவது...! என் மீதா..? அல்லது... அல்லதுநான் வணங்கும் தெய்வத்தின் மீதா...?’

கரை கண்ணில் தட்டுப்படாத மீகாமனின் மனக் கொந்தளிப்பு அவருக்கு.

மாலை நேரத்தை மிகுந்த கலவரத்துடனேயே எல்லாரும் எதிர்பார்த்தார்கள்.

தம்பிமுத்தரைக் கோயில் பக்கம் காணத்தால் ‘ஓரு எட்டு, அவரை வீடு வரை போய்ப் பார்ப்பமே..!’ என்று நினைத்த சிவலிங்கம் அவரது வீட்டுக்கு வந்து, குரல் கொடுத்தான்.

தம்பிமுத்தர் வேண்டா வெறுப்புடன் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்.

சரியாக ஐந்து மணிக்கு, வசந்த மண்டப் பூசை நடந்தது. மண்டபத்தில் கணிசமான சனம். அனேகமானவர்கள் பெண்களும் குழந்தைகளும் தான்!

ஊரவர்கள் மட்டுமல்ல- வேலணை அம்மன் கோயிலிடி, தாழிபுலம் ஆகிய பகுதிகளில் இருந்தும் சனம் வந்திருந்தது. இருந்தும், ஆண்களின் எண்ணிக்கை ஏமாற்றம் தருவதாய்த் தானிருந்தது. பாயாசத்தில் பட்டும் படாமலும் மிதக்கும் முந்திரிப் பருப்புமாதிரித்தான் அவர்களது எண்ணிக்கை இருந்தது.

‘இந்தக் கோலத்தில் சாமி தூக்குவது எப்படி...? தூரன் போர்நடப்பது எப்படி...’

கலக்கத்துடன் நின்ற தம்பிமுத்தரை, ஒரமாக அழைத்துச் சென்ற சிவலிங்கம்.. “பயப்படாதேங்க.. எல்லாம் அசலாய்... தடல்புடலாய் நடக்கும்..!”

கூறிய சிவலிங்கம் நிமிர்ந்த போது ஏழெட்டு இளைஞர்கள் திமுதிமு எனக் கோயிலுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

“சாமிதாக்க பெடியள் வந்திட்டாங்கள்.. ஆனால் தூரனைக் காவ ஆரிருக்கினம்...!”

தம்பிமுத்தரின் ஆயாசமான குரல்.

“அதுக்கு முருகதாஸ் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான்... கவலைப்படாதேங்க அண்ணை...”

“நீங்கள் இளம் பெடியள்.. உங்களாலை மனலையே கயிறாத் திரிக்கேலும்... இதெல்லாம் அப்படி என்ன பெரிய வேலை..!”

முச்செறிந்தார் வினாசித்தம்பியர்.

வசந்த மண்டப் பூசை ஆனதும் ஆறுமுகர் எழுந்தருளி னார். பச்சை மயில் வாகனத்தில் பவனி வந்தார். பொன்னொளிர் சிறு குன்று போல அசைந்து அசைந்து வந்த அவர், அங்கிருந்த பக்தர்களை மெய் விதிர்க்க வைத்தார். பெரிய வாகனம். கொம்பு காவுவதற்கு ஏழெட்டுப் பேராவது தேவையாக இருந்தது. மாறிக் கொம்பு பிடிப்பதற்கும் அங்கு ஆட்கள் இருந்தார்கள். ஒற்றைத் தனிவேல் ஏந்தி முருகன் பரிவாரம் புடைத்தும் வந்தார். சிறுவர்கள் தான் அவரது பரிவாரம்!

வெளிவீதியில் தான் தூரன்போர் நடைபெற இருந்தது. தூரனைக் காவுவதற்கு, இன்னும் பத்துப் பேராவது தேவைப் பட்டது.

விழி பிதுங்க நின்ற வினாசியரைப் பார்த்துத் தம்பிமுத்தர் கேட்டார்:

“பெடியள்... என்ன செய்யப் போறாங்கள்.. மானம் போற விஷயமா இருக்கும் போல கிடக்கு...!”

“பொறு தம்பிமுத்து, முருகன்ரை அருளாலை ஏதாவது நடக்கும். அதை... அந்த அற்புதத்தைப் பார்த்திடுவோம்...!”

வினாசியர் வாயசைப்பில் பதில் சொன்னார்.

ஆறுமுகர் கோபுரவாசலை அண்மித்த பொழுது அந்த அதிசயம் நடந்தது.

‘மிற் சுபிசி’ பிக்கப் வாகனமொன்று வேகமாக வந்து முருகனுக்கு முன்னால், வீதியில் நின்றது.

எல்லாருடைய கவனமும் மிற்சுபிசி பிக்கபின் பக்கம் திரும்பியது. அவர்களுக்கு எதுவும் விளங்கிய பாடாயில்லை. என்ன நடக்கப் போகிறது என்ற ஆர்வம் மட்டும் அவர்களது கண்களில் தெரிந்தது.

முருகனுக்கு தீபம் காட்டிய கையோடு தூரபதுமனுக்கும் காட்டப்பட்டது.

சில இளைஞர்களும் சில தவ்வல்களும் சேர்ந்து காவுகொம்பு ஏதுமில்லாதிருந்த தூரபதுமனைத் தூக்கிப் பிக்கப் வாகனத்தில் வைத்தார்கள்.

அரோகராக் கோஷம் வான விளிம்பைத் தொட முயற்சித் தது. அத்துடன், உறைந்து இறுக்கம் கொண்டிருந்த சனம் லேசாகச் சிரித்தது. அந்தச் சிரிப்பொலி தழுவின் இறுக்கத்தை ஓரளவு தளர்ச்சியடையச் செய்தது. சனத்தின் வாயெல்லாம் பல்லாய் மலர்ந்திருப்பதைக் கண்டு தம்பிமுத்தரும் சிரித்தார். சிரிப்பை ஆன மட்டும் அடக்கிப்பார்த்தார். முடிய வில்லை. வினாசித்தம்பியர் மட்டும் ஏனோ சிரிக்க வில்லை. அவர் முகம் கடுக்க நின்றார். “நாகன்றை பேரன்... முத்தன்றை மகன் பசுபதி யின்றை பிக்கப்பா...? ‘நானா’ எல்லாம் சாமி காவேலுமோ...? என்ன கூத்து இது... அவன்றை பிக்கபிலையா தூரன் வாறது...? சாமிக் குற்றம் எங்களைச் சும்மா விடாது...” என்று குழுறினார்.

“சும்மா இருங்க அம்மான்... சாதி அது இதெண்டு இப்பையுமா பாப்பேங்க.. உந்தக் கந்தறுந்த கதையளை நிப்பாட்டுங்க...”

அருகில் நின்ற சிவலிங்கத்தின் குரல் உரத்தொலித்தது.

“நீங்களும் உங்கட சாமியும்...” சற்றுக் காட்டமாகவே கூறிய வினாசித்தம்பியர், கோவிலை விட்டு விசுக்கென விலகிச் சென்றார்.

அவரது கோபம் அவரது நடையில் தெரிந்தது.

‘வினாசியர் சாதி பார்த்துத் தலை நிமித்திற ஆள் தான்...’

பாவம் உயர் ரத்த அழுத்தத்தால் அல்லாடுறவர். இந்தக் கோபத்தாலை அவருக்கு ஏதும் இசக்குப் பிசக்கா நடந்திடப் படாது.’

‘என்ன கூத்தெண்டாலும் திருவிழா நடக்க வேணும்... அதுக்கு என்ன விலையும் குடுக்கலாம்...’

கலவரம் அடைந்த தம்பிமுத்தர். ஆறுமுகரையும் சூரனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்.

“இது தூரபதுமனில்லை.. இது தாரகாசரன்... தலையை ஆர்மாற்றியது..?”

“தேவ அசரயுத் தத்தில் முதலில், முருகனுக்கு முன்னால் யுத்தம் செய்யவாறவன் தாரகாசரன் தான்...!”

சிவசம்பு வாத்தியார்தான் பக்கத்தில் யாருக்கோ விளக்கம் தந்து கொண்டிருந்தார்.

யானைத் தலையடைய தாரகாசரன் - தூரனின் தம்பிகளில் ஒருவன்- முருகனை மிக வேகமாச் சுற்றி வந்தான். முருகனைச் சுற்றி வந்தானா...? இல்லை... இல்லை. இரும்பு அசரனான பிக்கப்தான் சுற்றி வந்தது. மூன்று முறை சுற்றி வந்த அசரன் முருகனுக்கு முன்னால் பாய்ந்து வந்து போக்குக் காட்டி, பல விந்தைகள் புரிந்தான். அப்பொழுது முருகன் தனது ஓற்றைத் தனி வேலால் தூரனின் ஆட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவது போல அவனது தலையைக் கொய்து, அவனை வதம் செய்தார். தலையிழந்த அசரன், மார்புபிழவுபட்ட நிலையில், திசை தெரியாது புறமுதுகிட்டு ஓடினான். மக்கள் அரோக்ராக் கூறி ஆரவாரித்தார்கள்.

சிரிப்பொலி ஓய்ந்த நிலையில், பக்தர்கள் பரவசப்படுவது போலத் தெரிந்தது.

மெல்ல மெல்ல வாகனத்தில் முருகன் ஊர்ந்து வந்தார். அவரது உதடுகளில் லேசான புன்னகை. ‘இந்தப் பிக்கப் ஏற்பாடெல்லாம் உனக்குப் பிடித்திருக்காடா வடுவா...!’ செல்லமாக் கேட்பது போல தம்பிமுத்தர் சிரித்தபடி நின்றார்.

மேற்கு வீதியில் தூரபதுமனின் இன்னொரு தம்பியாகிய

சிங்கமுகாசரன் பேரோலி எழுப்பியவாறு பெருத்த ஆரவாரத் துடன் தோன்றினான். அவன் தனது அம்பறாத் தூணியிலிருந்து எடுத்து, நான் ஏற்றிய அம்புகள், தாரை தாரையாக முருகனையும் அவரது பரிவாரங்களையும் உக்கிரமாகத் தாக்கின. முருகனது வதனத்தில் எதுவித மாறுபாட்டையும் பாவனையையும் காண முடியவில்லை, புன்னகை, புன்னகையொன்றே அவரது முகத்தில் நிரம்பித்ததும்பியது. சாந்த சொரூபியான அவர் தனது சக்திவேல் எடுத்துச் சிங்கமுகாசரனின் சிரசையும் கொய்து அவனுக்கு முத்தி அளித்தார்.

“அசுரன் நம்பர் ரூ அவுட்..” ஒரு சின்னப் பெடியனின் உரத்த குரல் அங்கு செறிந்து பரவியது. அப்பொழுது பக்தர் களின் பரவசக்குரல்களும் அதனுடன் சங்கமமாகியது.

தனது இளவலான சிங்கமுகாசரனின் சங்காரம் தூரபதுமனைச் சினங் கொள்ள வைத்தது. அதிக படைவலுவுடனும் அசுர பலத்துடனும் வந்த அவனை முருகன் வடக்கு வீதியில் சந்தித்தான்.

அசுரர்களுக்கே உரிய பல ஜால வித்தைகளைக் காண்பித்தபடி உக்கிரமாய்த் தோன்றிய தூரபதுமனது சிரசம் முருகனால் துண்டிக்கப்பட்டது. ஆனால், அழிவு இல்லாத சூரன் பாரிய மாமரமாக மாய ரூபம் காட்டி நின்றான். புவனம் முழுமையும் தலை விரித்து நின்ற அப்பெரு விருட்சத்தை முருகனது சொர்ண வேல் துளைத்துப்பிழந்தது. மாமர ரூபத்திலிருந்த சூரனின் வலது சரீரம் மயிலாகவும் இடதுபக்கம் சேவலாகவும் மாற்றம் கொண்டது.

மயிலையும் சேவலையும் கண்ணுற்ற சிறு குழந்தைகள் குதூகலராய் அவற்றைத் தூரத்தியபடி பின் தொடர்ந்து ஓடினார்கள்.

“தம்பி... தம்பிமுத்து...! முருகனது கருணைச்சொரிவு ஒரு ரட்சிப்புடன் மயிலைத் தனது வாகனமாகவும் சேவலைத் தனது வெற்றிக்கொடி யாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள வைத்தது”

சிவசம்பு ஆசிரியரின் விளக்கத்தை “ம...” கொட்டித் தம்பிமுத்தர் ஆமோதித்தார்.

அத்துடன், ஆசிரியர் மாயமலம், கண்மமலம், ஆணவமலம் என்று ஏதேதோ கூறினார். அவை தம்பிமுத்தருக்குப் பிடிபட்டும் பிடிபடாமலும் இருந்தன.

பூரண சங்காரத்தைச் செய்து முடித்த முருகன் சோர்வு மிகுந்தவனாகத் தளர்ந்தை போட்டார்.

குதூகலத்துடன் தம்பிமுத்தரது குரல் ஓலித்தது. “சிவா பாரடா முருக வள்ளலது முகத்தை... அதில் வியர்வைத்துளிகள், அப்பிக் கிடக்குது. எவ்வளவு களைப்பு என்றை ராசருக்கு... அவருக்கு யுத்தம் செய்த அலுப்புப்போல...”

தம்பிமுத்தரது பிதற்றல் சிவலிங்கத்துக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. “போங்க அண்ணை... உங்களுக்கு லோசாய்த் தட்டற்றுப்போலக் கிடக்கு...” என்றான்.

“தட்டற்றா...? இல்லை... இல்லையடா...!” கூறிய தம்பிமுத்தர் கலக்கத்துடன் நகர்ந்து, கோயில் உட்பிரகாரத்தை அடைந்தார்.

வசந்த மண்டபத்துக்கு எழுந்தருளிய ஆறுமுகருக்கு ஆரச்சோர் - பால், தயிர், நீறு, மலர், சந்தனம், தேன், கரும்பு, பழங்கள், இளநீர் என திரவியங்களைக் கொட்டி, குகானந்த சர்மா அபிஷேகம் செய்தார்.

“இந்த அபிஷேகம் யுத்த சந்நத்தராய் உக்கிரத்துடன் சமர்க்களத்தில் நின்ற முருகரைச் சாந்தப்படுத்துவதுக்குத் தான்...”

மீளவும் சிவசம்பு வாத்தியார் தான் அங்கு அயலில் நின்றவர்களுக்குக்குரல் கொடுத்தார்.

‘அடுத்து வர இருக்கும் திருவிழாக்களும் மகோற்சவமும் நல்ல வடிவாய் நடக்கவேணும் இந்தப் பிக்கப் வேலை எல்லாம் இனிக்கூடாது... அதோட் சனமும் தொகையாவரவேணும்...’

நினைவுகளோடு வீதி முனைவரை வந்த தம்பிமுத்தர் மிகவும் தளர்ச்சியடைந்தவராக வீடு நோக்கிநடந்தார்.

தூரத்தில் அவர் புதுப்பித்துக் கட்டிய வீட்டின் வெளி மதில் தெரிந்தது. கண்கள் உட்செருக. அவருக்கு மயக்கம்

வருவது போல இருந்தது. அவரது உதடுகள் லேசாக முனு முனுத்தன. “முருகா... முருகா என்னைக் கொண்டு போகப் போறயா...? கும்பாபிஷேகம்... அது இதென்டசாட்டில இப்படி... இப்படியா பலி எடுக்கப்போற...” அவரால் பேச முடிவில்லை வாய் கிட்டித்துக்கொண்டது. ஆனால், தொலைவில் முருகதாஸம் சிவலிங்கமும் வருவது மட்டும் தெரிந்தது. கிட்டவாக வந்தவர் கள் அவரைத் தாங்கிப்பிடித்தபடி மெதுவாக நடந்து செல்வது அவரது பிரக்ஞையில் லேசாகத் தட்டியது. நிழல் போல அவரது முருகபூபதியும் உடன் வருவதான பிரமை அவருக்கு!

“பித்தம் தலைக்கேற்றுதா?” அவர் அந்த நிலையிலும் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார்.

ஜீவந்தி - 2016

கலங்கள்

“அம்மா பாவம்... அவள் படுகிற சீரழிவெல்லாம் உனக்காகத்தான் ராசா...!”

மகன் சுதனிடம்தான் சுபோதினி கதைத்தாள். கதைக்கும் போது, ‘இது கொஞ்சம் உண்மை, கொஞ்சம் பொய்...’ என்பது அவளுக்கே தெரிந்திருந்தது. அவளே ஏற்றுக் கொண்ட அந்த வாழ்க்கைக்கு, சீரழிவு அது இதென்று பூச்சுப் பூசுவது அவளுக்குச் சற்றுக் கூச்சமாக இருந்தது.

அவளது மடியில் தலைசாய்த்து, அவளையே பார்த்தபடி கிடந்த சுதனுக்கு அவள் கூறியது எதுவும் பிடிபடவில்லை, சற்றுப் பூடகமாக இருந்தது.

எவ்வளவு திடமாக இருந்தாலும் ஓரோர் சமயம் அவள் உடைந்து போய்க் கலங்கவே செய்தாள்.

அம்மாவின் கண்களில் நீர்!

பதட்டத்துடன் எழுந்தவன், தனது கரங்களால் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான்.

‘அம்மாவுக்கு இப்படி ஒரு அழகு எப்படி வந்தது...? எல்லாமே அவளுக்கு அம்மம்மா வழி வந்த சொத்தா...? அவளது அச்சுத்தப்பாத வார்ப்பா இவள்...!’

அம்மாவுக்கு எல்லாமே பூப்போல இருந்தன. அவளது கைகள், நுனி விரல்கள், குவிந்த வாய், பட்டு உதுகள், அவற்றின் வெங்காயச் சருகு நிறம், படிகப்பற்கள், கூரிய கண்கள், நேரிய மூக்கு, மெது மெது உடல் என்று எல்லாமே...

‘முப்பது வயதிலையும் இவளுக்கு இப்படி ஒரு வடிவா...?’

அந்த ஆட்கொல்லி அழகை மீறிய ஒரு பிசங்கல் அவளது உடலில் தெரிந்தது. அது... அது எதனால்...?

மடியிலிருந்து எழுந்த சுதன், அம்மாவை இறுக்கமாக அணைத்தபடி சொன்னான்:

“நான்... நான் இருக்கேக்கை உனக்கு என்ன பயம்...? உன்னை நான் நல்ல வடிவாப் பார்ப்பன்.”

“இந்தச் சுமையைப் பச்சைப் பிஞ்சான உன்னாலை இமுத்துப் பறிக்கேலுமா...? உன்றை அப்பா இருக்கேக்கை கடனை உடனைப் பட்டு ஏதோ எங்கடை சீவியம் நழுவல் தொழு வலாய் நடந்தது. ஆனால், இப்ப அவர் போன பின்னாலை, எல்லாமே தலைகீழாப் போச்சது ராசா...! செல்வம் மாமாவால் தான் இப்ப எங்கட சீவியம் நடக்குது. நீ படிச்ச ஆளானால் தான் இனி எல்லாம் எங்களுக்கு...”

“இந்தப் படிப்பை விட்டிட்டு, எங்கையாவது வேலைக்குப் போனால், ஏதாவது கையில் கிடைக்கும். கால் வயிறு அரை வயிறெண்டாலும் கழுவ அது எங்களுக்குப் போதும். உந்தச் செல்வம் மாமாட்டை, உதவி அதிதெண்டு அலைய வேணுமா என்ன...?”

“ஓம் செல்லம்... பிறத்தியாரிட்டை கையேந்திறதெல் லாம் ஒரு பிழைப்பா...? அதுக்கு எத்தனை அநுசரிப்புக்களும் விட்டுக் கொடுப்புகளும் தேவைப்படுகுது...?”

‘அநுசரிப்பா இல்ல அநுசரணையா...?’ அவளுக்கு லேசாகச் சிரிப்பு வந்துவிடுகிறது. உதட்டைச் சூழித்துச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

‘செல்வத்தின் நிழல் பரந்து படர இடந்தந்தது சரியா... இல்ல தப்பா...? அட அதென்ன மாதிரி ரட்சிப்பு...! பாலுணர் வின் உள் இழைகளையும் ஓரவிளிம்புகளையும் உடைத்துக் காட்டியவன் அவனல்லவா...!’

குழம்பியவள், சிறுநடுக்கத்துடன் சுதனை அணைத்துக் கொண்டாள். அவனது நெற்றியிலும் கண்களிலும் மாறி மாறி

முத்தமிட்டாள்.

சிலிர்த்த சுதன், சிறு சிரிப்புடன் அவளையே பார்த்தான்.

அம்மா ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. இப்படித்தான் அவள் திடீர் திடீரெனத் தன்னை மறந்து விடுகிறாள்.

‘இந்த மனிசன் ஏன் எங்களை இடை நடுவில் விட்டிட்டுப் போனது. எல்லாமே இப்ப நடந்தது போல இருக்கு. இரண்டு வருஷம் போனதே தெரியேல்லை. அப்ப சுதன் ஐஞ்சாம் வகுப்பு. ‘படிப்பு முக்கியம். அது தான் பிள்ளையைக் காப்பாத்தும். நம்மாலை ஆனதை நாம் செய்ய வேணும்...’ என்டு நாளும் பொழுதும் புலம்பின அந்தச் சீவனுக்கு என்ன மாராயம் வந்ததோ தெரியேல்லை... வேலை முடிஞ்சு, கடையில் இருந்து வந்த மனிசன், ஹோலுக்கை வந்ததும் நெஞ்சு நோகு தெண்டவர். சரிஞ்சு விழுந்து எழும்பாமலே போயிட்டார்.’

‘இரத்த அழுத்தம்... வை ப்ளட் பிறேசர்...ஃபஸ்ற் அற்றாக. விழுந்தடிச்சுயாழ் கிளினிக்குக்குப் போயும் பலனில்லா மல் போச்சு. டொக்டர் வைகுந்தன் ஆள் முடிஞ்சு போனதை உறுதிப்படுத்தினார்.’

“என்னம் மா யோசனை...? உன்றை முகத்தில் சிரிப்பையே காணேல்லை... எத்தின நாளாய் இப்படி...”

“எல்லாம் உன்றை அப்பரைப்பற்றிய நினைப்புத் தான்...!”

“யோசனை வந்திட்டா எல்லாத்தையும் மறந்திடுற... முகம் கழுவீற்று வாறன், தேத்தண்ணி போட்டுத்தா...”

“ம்” கூறியவள், மீளவும் ஏதோ சிந்தனையில் மிதந்தாள்.

‘செய்தி கேட்ட உடனை ஒடி வந்தது செல்வம்தான். அவன் இவற்றை கடை முதலாளி சோமற்றை தலைச்சன். சோமரால எதுவும் இப்ப முடியாததாலை, பெடியன் தான் எல்லாத்தையும் கவனிக்கிறான். பட்டணத்தில் இரண்டு துணிக்கடை; இரண்டிலும் நல்ல வியாபாரம். மின்சார நிலைய வீதியில் தான் கடையள் இருக்கு.’

“தேத்தன்னினுத்தியாச்சா...?”

“எல்லாம் போட்டாச்சு... குசினியில் இருக்கு, போய் எடுத்துக்குடி...”

‘சாவீட்டுச் செலவு மட்டுமல்ல... வீட்டுச் செலவு, தம்பி சுதன்ரை படிப்புச் செலவு என்டு எல்லாத்தையும் செல்வம்தான் கவனித்துக் கொள்ளிறான். இதெல்லாம் வேண்டாமே என்டு மனசு அடிச்சுக் கொண்டாலும் அது தன் பாட்டுக்கு நடக்குது. தடங்கல் ஏதும் சொல்லமுடியேல்லை... எல்லாமே மனசும் உடலும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயமாய்ப் போச்சு...’

“என்ன சாப்பாடு...?”

“விமலன்ரை கடையில் பானும் பட்டரும் வாங்கு...!”

“சரி...”

“சாப்பிட்டிட்டு பள்ளிக்கு வெளிக்கிடு...”

“உங்களுக்கு என்னம்மா வந்திட்டது...! இன்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. பள்ளிக்கூடம் இருக்கா...? விசர்...!”

வியப்புடன் கூறிய சுதன், அவளுக்குக் கிட்டவாக வந்து, அவளது காதோடு ஏதோ குசுகுசுத்தான்.

‘ஆறு மாத காலமாக நடக்கிற சூத்து இது. இதை... இந்தக் கூத்தை... சுதன் அறிஞ்சிருப்பானா...? என்றை பிள்ளைக்கு முன்னால் எனக்கு இந்தத் தலைக்குனிவா...? ஆசைப்பட்டு மடியில் கட்டின கதையா எல்லா இது இருக்குது.’

அவளது கள்ளப்பட்ட மனசு, புரண்டு புரண்டு துடித்தது.

●

அன்று ஏதோ விரத நாள் வெள்ளிக்கிழமையா...? கார்த்திகையா...? தோய்ந்து நீர் சொட்டச் சொட்டத் தலை முடியை அலட்சியமாக அள்ளிச் சொருகியபடி, முன் கூடத்துக்கு வந்த சுபோதினிக்கு, செல்வம் வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அவன் படி ஏறி வரும்போது எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு காலடியும் மிக அழுத்தமாக ஓலித்தது. அந்த ஓலி, அவளுக்கு முன் பின் உனராத ஒரு பரவசத்தையும் திகிலையும் ஒரு சேரத்தந்தது.

‘இது ஏன்...’ எனத் தன்னைத் தானே அவள் கேட்டுக் கொண்டாள்.

சாவீட்டுச் சந்தயிலும் அதன் பின்னான செலவு, அந்திரெட்டி என்று எதிலுமே செல்வத்தைக் கண்டு கொள்ளாத அவள்- அன்று அவனை மிக நெருக்கத்தில் பார்த்தாள். அந்தப்பார்வை கூட, நேர்ப்பார்வை அல்ல-கள்ளத்தனமான ஓரப்பார்வைதான்.

‘ஆள் இளந்தாரி... என்னைவிட ஒரு ஐஞ்சாறு வயசாவது இளமையாயிருப்பான் போல... பொலிகாளை மாதிரி ஒரு புருஷத்தனம். அகன்ற மயிர் அடர்ந்த மார்பு. நீண்ட சற்று உள்வளைந்த கைகள்.’

வெட்கம் கெட்டதனமாக மனதளவில் மாய்ந்து போய் நின்றவள் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“என்ன...என்ன விஷமாய் வந்தது?”

“இந்தமாசக் காசுதரயில்ல... அதுதான்...!”

“முர்த்தி மாமாட்டை குடுத்திருக்கலாம்... அது... அதுதான வழக்கம்.”

“இல்ல... உங்களைப் பார்க்க வேணும்... பார்த்து உங்களோடை கதைக்க வேணும் போலவும் இருந்தது. அது தான்...”

“பார்ப்பதா... பார்த்துப் பேசுவதா... இந்த அறுதலியிட்ட அப்படி என்ன இருக்குது...?”

பட்சமாக அவனைப் பார்த்த போதும் விரக்தியாகச் சிரித்தாள்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது, லட்சமி தேவி மாதிரி இருக்கிற உங்களைப் போய் ஆராவது அப்படிச் சொல்லேலுமா...?”

“இது பொய் ... புளுகு...” முனகியவள்- அந்தத் திடகாத்திரமான ஆகிருதியைமீனவும் கண் அகலித்துப் பார்த்தாள்.

அவள் அருகாக நகர்ந்த செல்வம், தனது சட்டைப் பையில் இருந்து, கத்தையாகப் பணத்தை எடுத்து அவளது கைகளில் திணித்தான்.

அந்த நெருக்கத்தில் அவனது முச்சுக்காற்று அவளை அளைந்து விலகியது. ‘சீ... இதென்ன...’ என்று முகச் சுழிப்புடன் குலுங்கியவள். அடுத்த கணம் தனது மனதைச் சமனப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஆனாலும் அவனது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன.

‘இது... இதெல்லாம் இயல்பான உணர்வா... அல்லது பாவனையா... படினமா...?’ அவளுக்கே அவனது நிலை புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்றாய்கிருந்தது.

அந்த வேளையில், அவனது கசங்கிய தோற்றும் கூட அவனுக்கு முகையுடைந்து புஷ்பித்த புதுமலர் போலத் தோன்றியது. தீடிரென உணர்ச்சி வசப்பட்டவன் அவளைப் பற்றியே அதிகம் நினைத்துக் கொண்டான்:

‘இந்த அப்சரஸைடன் வாழ ஏன் அரசனுக்குக் கொடுத்து வைக்கேல்லை. இந்தச் செல்வத்தை, இவனது பூரித்த, பரிமள விகசிப்பை ஆண்டு அனுபவிகிற பிராப்தம் ஏன்... ஏன் அவனுக்கு இல்லாமல் போனது. சுடரும் இந்தப் பேரழகு ஆளப்படாமல் குப்பையில் மணித்திரளாய்க் கொட்டிக் கிடக்கலாமா...?’

உணர்ச்சிகளோடு சமரிட முடியாது தவித்த அவன், தன்னை மறந்தவனாய் அவளை நெருங்கி, அவனது கண்ணத்தில் படிந்து பளபளக்கும் நீர்த்திவலைகளைத் துடைத்தான். அதற்கு அவளிடம் இருந்து எதுவிதமான எதிர்வினையும் இல்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டு, சற்றுத் துணிச்சலடைந்தவனாக, அவனது பஞ்சபோன்ற நூனிவிரல்களை ஸ்பரிசித்தான்.

அவனது அந்தத் துணிச்சல் அவளுக்க மிகுந்த ஆச்சரியத்தையும் கூச்சத்தையும் ஒரு சேரத்தந்தது.

“இவள் என்ன பெரிசா...? கையேந்திறவள் தானே எண்ட துணிச்சல் தானா வந்திட்டுது போல...”

‘இதுவும் பசப்பலா...?’ அவனது உள்மன உளைச்சல் சிரிப்பாய்உதிர்ந்தது.

“இல்ல... அப்படி இல்ல... உதவி செய்யிறதாலை இதை, இந்தச் சலுகையை நான் எடுக்கேல்லை. இயல்பா

வந்திட்ட ஒரு விருப்பம். அவ்வளவுதான்!”

“.....”

மெளனம் சடைப்புக் கொள்ள, அவள் எதைப் பேசுவது எதை விடுவது என்று தெரியாமல் தவித்தாள். அந்த அழுத்தங்களில் இருந்து விடுபட அடுப்படிப்பக்கமாக நகர்ந்தாள். அவனுக்குத் தேநீர் தந்து உபசரித்தாள்.

“என்னைத் தொடுற ஆசை ஏன் உனக்கு வந்தது. இது... இது கலங்கல் நீரில் ... சதுப்பு நிலத்தில்... காலை விட்ட கதையாய் எல்லா போயிடும். ஊர் மதிக்காது, உறவுகளும் மதிக்கமாட்டினம். புதுப்பெட்டை ஒருத்தியை பார்... பார்த்துச் சடங்கு முடி. இந்தச் சபலமெல்லாம் தன்னாலை காணாமல் போயிடும்...”

“இது... இது சபலமில்லை. உன்மையான பிரியம். மனது சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். பிடிச்சதை அடையிறதில் தவறில்லை. சந்தோஷம் தரும் இது ஒரு தவம் மாதிரி...! பாவமாகக் கூடப் பார்க்கேல்லை. ஆழந்த அன்புக்கு பாவம் அது இது என்டு ஏதும் இல்லை.”

“இது கொஞ்சம் அதிகமில்லையா, உனக்குத் தெரியேல்லையா...?”

“இல்ல...அதோட் நான் ஓண்டும் அவசரப்படேல்லை. யோசிக்க நேரம் தாறன்... நிதானமா யோசிச்ச நல்ல முடிவாச் சொல்லுங்க... உங்கடை விருப்பமில்லாமல் எதுவும் நடக்காது.

அவன் சாதுரியமாகப் பேசுவது போலவே அவனுக்குத் தோன்றியது அவனது பேச்சில் இருந்த தெளிவும் தீர்க்கமும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

அவன் மெல்லிய சிரிப்புடன் படி இறங்கிநடந்தான்.

அவன் விடைபெற்றுப் போன பின்னரும் அவள் அவனையே நினைத்தபடி இருந்தாள். அந்த நினைப்பும் அதனடியான சுகமும் அப்பொழுது அவனுக்கு மிகவும் தேவையாக இருந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் கிழமைக்கு இரண்டு அல்லது மூன்றுதடவையாவது சுபோதினியைப் பார்ப்பதற்கு அவன் வந்து போகிறான். அவன் அவளைச் சந்திக்கும் அந்தச் சமயங்களில் அவளது சுகநலம் பற்றி விசாரிப்பதிலும் அவளது மகன் சுதனது படிப்புப்பற்றிக் கேட்பதிலுமாக அவனது காலம் கரைகிறது.

அவளுடன் பேசுவது மட்டுமே அவனுக்குப் போது மானதாக இருந்தது. அவளை நெருங்கி ஸ்பரிசிப்பதையோ அல்லது தழுவுவதையோ, சமயம் கிடைத்தால் அவளுடன் முயங்குவதையோ அவன் தவிர்த்து வந்தான். இது விஷயத்தில் அவசரம் எதுவும் வேண்டாம் - நிதானமாக நடந்து கொண்டாலே போதுமென்றிருந்ததவனுக்கு.

ஆனால் சுபோதினியின் மனோநிலை அவனது மன நிலைக்கு எதிரிடையாகவே இருந்தது.

‘பிரியமிருந்தால் சொல்லலாமே... தொட்டுப் பார்க்கலாமே...! ஒரு கனிவான முத்தங் கூடவாதரக்கூடாது...’

தேன் பிலிற்றும் நினைவுகள் அவளுக்கு. அதே சமயம்:

‘செல்வத்தை நம்பலாமா...? அவனது வார்த்தைகள் பொய் கலந்தவை அல்ல, சத்தியமானவையாகவே தெரி கின்றன. அவனது கண்களில் இருந்து பரவி வரும் ஓளி கூட நிரம்பிய உண்மையை உமிழ்வதாகவே தெரிகிறது.’

நினைவுகளில் நனைந்த சுபோதினிக்கு அவனது இசைவும் ரட்சிப்பும் சாரலுடனான மழைப்பொழிவாகவே வந்து சேர்ந்தது.

அன்று முன் இரவு நேரம். சுதன் ஆழந்த உறக்கத்தில் இருந்தான். முற்றத்துக்கு வந்த சுபோதினி ஸ்தம்பித்து நின்றாள். முன்னால் உயிர்ச்சுடராய்ச் செல்வம்! அந்த நேரத்தில் அவனை அவள் அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒரு வித வேகத்துடன் அவளை நெருங்கி வந்த அவன், அவளை ஆரத்தழுவினான்.

நா உலர உடல் பதறியவள், “என்ன... என்ன இது...” என்று விலகி நின்றாள்.

“எதிர் பாராத வேளை எதிர்பாராதவை.” என்று சிரித்தபடி

கூறியவன், அவளை இமுத்து வைத்து முத்தமிட்டான். புவருடலாய் ஆரம்பித்த முத்தம் சற்று அமுத்தம் பெற்ற போது அவள் பரவசம் கொண்டு தமுதமுத்த குரலில் ஏதோ சொல்லி முனகினாள்.

பக்கத்தில் இருந்த வாழைப்புதர் வரை சரசரவென இருவரும் இமுப்படார்கள். பின் இரவு வரை அவர்கள் இருவரும் அங்கேயே இருந்தார்கள்.

தடைபட்ட காமத்தின் வீச்சையும் வீரியத்தையும் அவளிடம் அவன் அன்று கண்டான். ஓர் உண்மையான ஆண் மகனின் அன்பையும் அரவணைப்பையும் இசைவையும் கண்டு கொண்ட அவள் அவனிடத்தில் தன்னை முழுமையாகத் தந்தாள்.

கலவியின் உச்சத்தைத் தொட்டதும் துடித்தவள்:

“இது... இது இறைவனைத் தொடும் புள்ளி... பிரணவ ஸ்திதியின் பேரதிர்வு.” என்று வீறிட்டாள்.

“இறைவனா... பிரணவமா...? என்ன உளறல் இது. எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்லை. ஆனால், ஒண்டு மட்டும் தெளிவாத் தெரியுது, அது... அது உனது ஆழமான அன்பும் அமுத உடலும் அதன் பிரபையும் தான். உனக்குப் பின்னால பைத்தியம் மாதிரி நான் அலையிற்துக்கு இவை... இவை மட்டும் தான் காரணம்.”

அவளை, அவன் ஒருமையில் விழித்தது அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

சவை ததும்பக் கிறங்கிக்கிடந்த அவ்விருவரும் அதிகாலையில் உசாரானார்கள். ஆடைகளைச் சரி செய்து கொண்டு அவள் எழுந்த போது, அவனும் எழுந்து, அவளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

விடை பெற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னதாக, அவ்விருவரும் பின் இரவு நேரங்களில்-சுதன் உறங்கிய பின்னர்-அவளது வீட்டில் சந்தித்துக் கொள்வதென தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். அதற்கு அமைவாக, அவளது வீட்டுக்கதவு, இரவு வேளை

களில் எப்பொழுதும் திறந்த படியே கிடந்தது.

தொடர்ந்து வந்த இரவுகளில் அவர்களிடையேயான அந்தத் திறப்பும் திளைப்பும் கட்டற்றுக் கரை புரண்டது. முற்று முழுதான உண்மையுடன்.

“அம்மா...! செல்வம் மாமா மாதிரி ஆரோ மேற்கு ஜன்னலோரமாய், நடுச்சாமத்தில் நின்ட மாதிரி இருந்தது. எழுந்து ஜன்னல் பக்கம் போனன், ஆளைக் காணேல்லை. பின் பக்கமாப் போய்ப் பார்த்தன், கதவுதிறந்திருந்தது.”

இரண்டு கிழமைக்கு முன்னர், சுதன் சுபோதினியிடம் காதோடு காதாகச் சொன்னது இவைதான்.

திடுக்கிட்டுப்போன சுபோதினி: ‘இது மட்டுமா... இன்னும்... இன்னும் எத்தனையோ நடந்ததே...! நடந்த எல்லாவற்றையும் இவன் பார்த்திருப்பானோ...? பார்த்து...!’

சீலை நழுவியதான் வெக்கம் திடீரென அவளில் வந்து அப்பிக்கொண்டது.

இப்பொழுதெல்லாம் சுதனது பார்வை என்றுமில்லாத விதத்தில், கூர்மை கொண்டு விட்டது போலவும் அவளது மனதின் உள் இரகசியங்கள் அனைத்தையும் துளாவித் துளாவி அறிந்து கொள்ளத் துடிப்பது போலவும் அதற்காக அவளைக் குடைந்து குதறி எடுத்து விடுவது போலவும் இருந்தது.

அவனது அந்தச் செயல் அவளுக்கு அப்பொழுது மிகுந்த மிரட்சியைத் தந்தது.

அவனை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதற்கும் கதைப்பதற்கும் கூடத் திராணி ஏதும் அற்றவளாய் அவள் மனச்சோர்வுடன் தவித்தாள்.

ஓரு சமயம் அவன், அவளைப் பார்த்துச் சற்றுக் குரலுயர்த்திச் சொன்னான்:

“உந்த ஊத்தைச் செல்வத்தின்றை சங்காந்தமே இனி எங்களுக்கு வேண்டாம். அவன் இஞ்சை... நம்ம வீட்டுப்பக்கம் வரக்கூடாது. வந்தால் நான் முகம் பார்த்துக் கதைக்க

மாட்டன். அவனை என்றை செருப்பாலதான் ஆலாத்தி எடுப்பன்.”

ஏக வசனத்தில் அவனைச் சுதன் தூற்றிய விதமும் அவனது குரலில் அப்பொழுது இருந்த குரோதமும் அவனை அதிகம் நெருடியது. அதே சமயம் அவனது நடத்தை, சுபாவம் எல்லாம் அவளது கணவன் அரசனை அவளுக்கு ஞாபகப் படுத்தியது.

‘என்றை மனிசன் நல்ல மாதிரித்தான். என்னையும் என்றை பிள்ளையையும் வயிறு காய விடாமல் பார்த்துக் கொண்டவர். ஆனால், சடங்கு செய்த இரண்டொரு வருஷத் தில என்னைத் தொட்டுப் பார்க்கிற என்னைத்தையே விட்டிட்டார். இதுக்கு அவற்றை நோஞ்சான் தனமான உடம்பும் தொடர் பிணியும் காரணமாய் இருந்திருக்குமோ...? வெக்கத்தை விட்டுச் சொல்லிற தெண்டால் அவரோட நான் அனுபவிச்சதெல்லாம் பச்சைத் தண்ணித்தனமான ... ரச பேதம் ஏதுமில்லாத செக்ஸ் தான்!'

‘இருந்தாலும், அவரிட்டை ஆம்பிளை எண்ட மிடுக்கு மட்டும் குறையாமல் இருந்தது. எந்த ஒரு இளந்தாரியும் வீட்டுப் பக்கம் தலை காட்டேலாது. தலைகாட்டினால் சந்தேகமான ஒரு பார்வை - அவனோடு நான் சோரம் போயிடுவனோ என்ற பதட்டமும் பதகளிப்பும் அவரில தெரியும்.’

‘இந்த மாதிரி என்றை பிள்ளை வந்திடப்படாது. ஆனால், அவனது முசட்டுத்தனமும் அதிகார மிடுக்கும் அச்சொட்டாக அவரிட்ட இருந்தது போலத்தான் இருக்குது.’

‘என்றை அரசனோடு பார்க்கையில் இவன் இந்தச் செல்வம் எவ்வளவு வித்தயாசமானவன். ஒரு ஆணின் தன் முனைப்போ, கர்வமோ, ஆணுக்கே உரித்தான பென் சார்ந்த ஜியறவுகளோ இல்லாமல் நடந்து கொள்கிறானே. கையடக்க மானவள், உடைமைப்பட்ட ஜென்மம் என்று என்னைக் கருதாத இவன், ஒரு அசல் ஆம்பிளை! இது... இதெல்லாம் தான் இவனை உச்சத்துக்கு உயர்த்தி வைத்திருக்கிறதோ...! இது மட்டுமா... வாழ்வில் அனுபவித்திராத ஒரு பகுதியை பட்டெனத்

திறந்து காட்டி, மலர்ச்சியடைய வைத்தவன் இவன்... இவன் மட்டும் தானே...!'

'இதனை... இதனைப் பற்றியெல்லாமா என்றை பிள்ளைக்குக் கூறேலும், இல்லவிளக்கம் தான் தரேலும்...?'

மனம் குழந்து பரிதவித்தவன், தீர்மானமான முடிவு களை நோக்கிநகர்ந்தாள்.

செல்வத்தை ஒரு முறையேனும் சந்திக்க வேணும். சந்தித்துக் கதைக்க வேணுமென்ற ஆவலில் அவனுடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு, அவனை இறுதியாகச் சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டாள்.

அதற்கு அமைவாக - சுதன் பாடசாலைக்குப் போன பின்னர் - வாழைத்தோட்டப் பக்கமாகச் செல்வம் வந்தான். வாழைப்புதர்களின் மறைவில், அடர்ந்த இருளில் அவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்.

அவன் அருகாக வந்தவள், அவனை அன்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவனைப் பார்த்தவுடன், அவன் மீது கொண்ட பரிவும் அத் துடன் அவளது துணிவும் அதனடியான நடத்தைகளும் மீளவும் அவளது ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

சற்றுப் பெருமித உணர்வுடன் அவனைப் பார்த்து, அவள் சொன்னாள்:

"செல்வம் இந்தச் சனங்கள் எத்தனை கால் கட்டுக் களையும் தடைகளையும் போட்டு எங்களை எதையும் செய்ய விடாமல், தடுத்தபடி இருக்குதுகள். இதையெல்லாம் - கொஞ்சமும் வளைஞ்ச கொடுக்காமல் நின்டு என்னால் மீற முடிஞ்சிருக்குது. நீ தந்த தெம்புதான் இதைச் சாத்தியமாக்கி யிருக்குது. என்னைப் பொறுத்த வரையில், எங்கட இந்த உறவு துணிச்சலானது மட்டுமில்ல, கொஞ்சம் வீம்பானதும் கூடத் தான். நாங்கள் விரும்பாத - சனங்கள் கட்டுப்படுத்தின - இந்த விஷயங்களை நம்ம காலடியில் கிடத்திப் பார்க்கிறதில் கொஞ்சம் சந்தோசம் இருக்கு... நாம தெரிஞ்சே செய்த இந்த மீறல்கள் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு."

“.....”

“என்ன மொனம்.”

“துர்த்தை, அவிசாரி எண்ட பெயர் நிலைச்சிடுமே எண்ட பயம் கூட இல்லாத எனக்கு, மகன் சுதன்ரை ஞாபகம் வாற போது தான் நம்மட இந்த உறவு தந்த பெருமையும் பெருமிதழும் சரிஞ்சு தரைமட்டமாகி விடுவது தெரிகிறது.”

கலக்கமுற்றுத் தவித்தவள், தொடர்ந்த கதைத்தாள்:

“ஆருக்கு இல்லையென்டாலும் என்றை பிள்ளைக்காக இதை... இதையெல்லாம் நான் விட்டிட வேணும்... முழுசா விட்டிட விரும்பிறன்.”

இறுகிக் கிடந்த அவளது முகத்தைத் தன் பக்கமாகத் திருப்பிசெல்வம் கேட்டான்:

“அப்ப... அப்ப இது ஒருவகையில் விட்டுக் கொடுப்பும் அனுசரிப்புமா...? இல்லைச் சரணாகதியா...?”

“என் சரணாகதி அது இதெண்டு பெரிய வார்த்தை களைக் கொட்டிற... எது சரி... எது பிழை எண்டு பார்க்கிற, தீர்மானிக்கிற விஷயமிது. நாம இருவரும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைக் கொச்சையாப் பார்க்க எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், எல்லாத்தையுமே போதும் போதும் என்ற அளவுக்குப் பாத்தாச்சு... இதுக்கு மேலையும் ஏதும் வேணுமா...? நீ இதை விளங்கிக் கொள்ள வேணும். விளங்கிக் கொண்டால் போதும்.”

“சரி... சரி நீ கதைக்கிறதெல்லாம் நல்லா விளங்குது,” அழுத்தமாகப் பதில் தந்தவன், தொடர்ந்து பேசினான்:

“உன்றை கதையைப் பார்த்தா எங்களுக்கு இடையில் எல்லாமே முடிஞ்சு போன மாதிரி இருக்கு. இந்த வாழ்க்கை, இதன் சோபிதங்கள், நாம இணைந்து பெற்ற அனுபவங்கள் என்று எல்லாமே ஒரு முடிவுக்கு வந்தது போல இருக்கு...”

“ஓம் ஓம்... நீ சொல்லிறது முற்றிலும் சரி... அரை குறையா லோல் பட்டுக் கிடந்த என்னை, என்றை வாழ்க்கையை முழுமைப்படுத்தியவன் நீதான். நன்றி செல்வம்...! எல்லாத்துக் கும் நன்றி... இன்னொரு விஷயம்; மாதாமாதம் நீ தாற் காசு கூட

இனி எங்களுக்கு வேண்டாம். எங்களுக்கென்டு ஒரு வழி இல்லாமலா போயிடும்... இறைவன் ஏதாவது வழி விடுவான்..."

"சுதன் - தன்றை படிப்பைக் குழப்பாமல் சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மூர்த்தி மாமன்றை பார்மஸியில் சேர்ந்து வேலை செய்யப் போறான். நானும் சரஸ்வதியில், வசதிகட்டணத்தில் படிப்பிக்கப் போறன். வாழைத் தோட்டத்தையும் திருத்திற என்னமிருக்கு..."

நெருங்கி வந்த செல்வம் - இறுகிக்கிடந்த அவளது முகத்தைக் கைகளில் ஏந்தினான். அப்பொழுது அவளது கண் களில் இருந்த தீட்சன்யமான பார்வை அவனை நிலைகுலைய வைத்தது. அத்தடன் அவளது தீர்மானமான முடிவை உணர்த்துவதாயும் இருந்தது. உனர்ச்சி வசப்பட்டவன் திடீரென அவளிடம் இருந்து விலகி, விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

அவன் விடைபெற்று, தூரத்தில் ஒரு கரும் புள்ளியாய்ப் போவதையே பார்த்தபடி நின்றவள் - மிகுந்த துயரத்துடன், அவனது நினைவுகள் தோய, தன் வழிநடந்து வீட்டுப் பக்கமாகப் போனாள். அவளது நடையில் அளவிட முடியாத தளர்ச்சி யிருந்தது. காலம் இந்தத் தளர்ச்சியையும் துயரத்தையும் போக்கும் என அவள் முழுமையாக நம்பினாள்.

•

பெந்ம

மனசு கனத்துக் கிடந்தது. போர்வையை ஒதுக்கித் தள்ளியபடி எழுந்தவள், ஜன்னல் வரை சென்று வானத்தைப் பார்த்தாள். ஒற்றையாய் ஒரு சிறு பறவை அவள் பார்வையில் பட்டது. கரும்புள்ளியாகி மறையும் வரை அதைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

‘நானும் இந்தப் பட்சி மாதிரித் தனித்து விடப்பட்ட வளா...? எனக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் திரிந்து, பவ்வியமாய் நடந்து, என்னிடம் பயன் பெற்றவர்களும் பயன் பெறாதவர்களும் - எத்தனை பேர் என்னிடம் இருந்து பிரிந்து விட்டார்கள்.’

அவளது மனதில் லேசான தவிப்பு.

‘அம்மா இல்லை. அப்பா கொழும்பில் வீட்டோட தனது சுகங்களைச் சுகித்தபடி... அப்பாவிடமிருந்து இப்படி யாழ் பாணம் வந்துவிட்டது நல்லதுக்குத் தான்! கட்டுக்கள் ஏது மில்லாத சுதந்திரம். எழுத்து, இலக்கியம் என்ற தொடர்புகள். இவைகளுக்கு அப்பால் அந்தப் பெண்கள் கல்லூரியின் ஆசிரியப்பணி - எல்லாமே மன அழுத்தங்களையும் பாரங்களையும் லேசாக்கி விடுகின்றனவே...!’

இருந்த போதும் இனந்தெரியாத ஒரு துயரம் சில நாட்களாகவே அவளைக் கவலை கொள்ள வைக்கிறது. சிறிது பிடிபடுவது போலவும் பிடிபடாதது போலவும் அவளுக்கு இருக்கிறது. தீர்மானமாக இது தான் என அவளால் நினைக்க முடியவில்லை.

நேற்று முன்தினம் நடந்த, சுகர்ணியின் ‘வேர்கள்’ புத்தக அறிமுக விழாவுடன் தான் எல்லாமே ஆரம்பித்ததாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

‘விழாவில் நடந்தவை எல்லாமே ஒரு வகையில் சடங்காகவும் கோமாளித்தனமாகவும் தானே இருந்தன.’

‘தலைமை உரையில் கா.சி., சுகர்ணியின் ‘வேர்கள்’ சிறுகதைத் தொகுதியைச் சிலாகித்தது; அவளைத் தூக்கோ தூக்கென்று தூக்கி வைத்துப் பேசியது. அவளது கதைகளில் சாதி, பேசப்பட்ட போதும் - அவளது எழுத்துக்களில் அதன் தளர்ச்சி... சமூகத்தை ஒரு நெகிழிச்சியுடன் பார்க்கிற அவளது பார்வை என்று எல்லாமே தமிழுக்குப் புதிசு... புதிசு...’

‘அவர் மட்டுமல்ல, பின்னால் பேசியவர்களும் அவளது எழுத்தில் இல்லாததையும் பொல்லாததையும் கூறி அவனுக்கு ‘ஜாக்’ அடித்தார்கள்.’

‘ம்... எல் லாமே அலட்டலா... பொய் மை கலந்தவையா...?’

அவளது மனதின் கொதிப்பை, உள்ளௌரியும் பொறுமைத் தகிப்பைச் சுபத்திராவால் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை.

‘அடி சுபத்திரா! சுகர்ணியைப் பற்றி, அவளது எழுத்துப் பற்றிஉனது மதிப்பீடுதான் என்ன...? சொல்லேன்...’

அவளது உள்மனம் அலறியது.

‘சுகர்ணியா... அவளா...? தன்னை முன் நிறுத்தாத, தனது பிம்பத்தை பளிச்சிட வைக்கிற மாதிரி முயற்சி ஏதும் செய்யாத பெட்டை அவள். எனக்கு அவளைப் பிடிக்கும். அவள் நல்ல படைப்பாளி. சில நல்ல கதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதியிருக்கிறாள். இருந்தும் ஏன் என்றை மனசு அவளை நினைத்ததும் படபடக்கிறது. அதுயைப்படுகிறது. எனக்கே எனக்கென்று இருக்கும் வசந்தனை அவள் வளைத்துப் போட்டிட்டாள் என்ற கேந்தியா...? வசந்தன் எனக்குக் கட்டுப்படுவானா...? என்றை வசீகரங்களின் முன்னால் அவன்

பலம் இழந்தவன். அவனது நடத்தைகளும் கள்ளப்பட்ட மனகம் அதைத் தானே பளிச்செனக் காட்டுகின்றன.’

நினைவுகள் தடைப்பட, அவள் நிலைக் கண்ணாடி முன்னால் வந்து நின்றாள்.

‘உன்றை உதடுகளின்றை சுழிப்பில் என்னை மட்டுமல்ல, ஒரு ஒன்பது பேரையாவது சண்டி இழுக்கிற வல்லபம் உனக்கு இருக்கு... ஒரு பெட்டை எப்படியெல்லாம் இருக்கக் கூடாதோ அப்படியெல்லாம் நீ இருக்கிற... !’

நேற்று, சுபத்திராவைப் பார்க்க வந்த வசந்தன் அவனது திரண்ட உதடுகளைப் பார்த்த நிலையில், அவனது மன உளைச்சல்களை அட்சரம் தப்பாது அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

‘வடுவா! என்னை... என்றை பலவீனங்களை அறிந்து என்னைத் தொட்டுப் பார்க்க ஆசைப்படுறையா...? இனியும் உன்னை அண்ட விடுவனா...? செக்ஸ் உரசல்களுக்கு நானும் - காதலுக்கும் ரசிப்புக்கும் அந்தப் பரதேவதை சுகர்ணியா...?. என்றை சுகங்களுக்கு மேலால் சுகர்ணியை பழி வாங்கவாவது உன்றை நகர்த்தல்களுக்கு நான் வளைஞ்சு கொடுக்கத் தான் வேணும்...!’

‘விரும்பிற ஆளோட, அவனது ஆசைகளுக்கு இனக்கமா இருப்பது தவறா... பாவமா...? மன அழுத்தங்களில் இருந்து தப்ப, இந்த perversion கூட உதவும் எண்டால் திருமணம் அது இதெண்ட தளைகள் ஏதும் வேணுமா என்ன...?’

வரம்பு மீறிய சிந்தனைகளால் தடுமாறியவள், மனதைச் சமனப்படுத்தப் பெரும்பிரயத்தனப்பட்டாள்.

எழுந்து போய் “ஸ்வரில்” நின்றவள், ஆரச்சோரக் குளித்தாள். குளியலறையில் இருந்த அந்தப் பெரிய கண்ணாடியில் தன்னையே ஒரு தடவை பார்த்துக் கொண்டாள். அவனது உடலில் ஒவ்வொரு அங்கமும் தேன் ததும்பும் மலர்கள் போல அவளுக்குத் தெரிந்தன.

‘இந்தப் பெரிய கண்கள், இவற்றின் தீட்சண்யம் - காமத்தைக் கிளர்த்தும் அந்தக் குவிந்த உதடுகள், சிறிய செப்பு

மார்பகங்கள், வழுவழுப்பான இந்தக் கழுத்து, பச்சை நரம்பு களுடனான புடைப்புகள், அட அந்த நீண்ட கூந்தல் கூடத் தோகையிலின் சோபிதத்தை தழையவிடுகிறதே!

‘இதை இந்தப் போதை தரும் உடலை வைத்தே வசந்தனை வளைத்துப் போட்டு விடலாமே! ஆன் துணை, அந்தத் தாற்பரியம் மிக்க ஸ்பரிசம் வசந்தனால் கிடைக்கும் போலத் தெரிகிறதே... இருந்தும் ஏதோ தயக்கங்களுடன் அவன் என்னை அனுகுவது போலவும் படுகிறது. இது... இது ஏன்...? சுகர்ணியின் பாலான அவனது ருசியும் தித்திப்புமா காரணம்?’

‘சுகர்ணி செத்தாள்...! அவவும் அவவிட காதலும்...! எனது கூட்டு விரலில் வசந்தன் சுருண்டு கிடப்பது அவளுக்குத் தெரியுமா...? தெரிஞ்சும் தெரியாத மாதிரி அவளது பாவனை கள். ஏமாற்றம் அடையப் போவது நானா... இல்லை அவளா...?’

‘சுகர்ணியை அவன் சடங்கு செய்யிற தெண்டாலும் செய்யட்டும். ஆனால் என்றை மனதில சாடை மாடையாய் வரும் தடைகளையும் தயக்கங்களையும் தகர்ந்தெறிந்து நான் அவனுடன் cohabit பண்ண வேணும். அது பேரிடியாய் அவளின்றை தலையில இறங்க வேணும்...’

‘ம்... இது என்னாலை முடியுமா...? முடியவேணும். செக்ஸ் எண்டாலெந்த ஆம்பிள்ளைதான் பல்லினிக்க மாட்டான்! பெரிய எழுத்தாளர் எண்ட அவளது பிம்பமும் மிதப்பும் சரிய, அவளது கண்டறியாத காதல் சின்னா பின்னப்பட வேணும்...’

குரூரமான சிந்தனைகளுடன் பாத்ருமை விட்டு வெளியே வந்தவள், புதிதாகச் சலவை செய்த டெறஸ்சிங்கவுன் ஒன்றை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். அடுக்களைப் பக்கம் நகர்ந்தவள், குளிருட்டியில் இருந்து எடுத்த சில பாண் துண்டுகள், பட்டர், சீஸ் கட்டிகளைக் கொண்டு, தனது காலை உணவை முடித்துக் கொண்டாள். இரவு ஃபிளாஸ்கில் ஊற்றி வைத்திருந்த பால் கோப்பியையும் அருந்தினாள்.

காலைத் தினசரிகளைப் பார்க்கும் ஆர்வம் எதுவும்

அவளுக்கு இருக்கவில்லை. சக்தி எவ்.எம்மை, வானோலியில் திருகியவள், மிகுந்த சலிப்புடன் அந்தச் செய்தியைச் சிறிது நேரம் செவிமடுத்தாள்.

அப்பொழுது தெருக்கதவு திறக்கும் ஒசை கேட்டது. ரஞ்சித் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் இளம் கவிஞர். சுமாரான சில கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறான். அவளது வட்டத்துள் முக்கியமான இளைஞர். அவனை விட இன்னும் ரூபன், சுரேஸ், மாதங்கி, ஜாட் என்று ஒரு ஜால்ரா போடும் கும்பலே-அவளது நானைத் தடவிக் கொடுத்தபடி - அவளுக்கு இருக்கிறது. கொஞ்சம் விஷயம் தெரிந்தவர்கள், ஓரளவுக்கு நன்றாக எழுதுபவர்களை அவள் இயன்றவரை தவிர்த்தாள். ஏதாவது அவர்கள் தனக்கெதிராகச் சொல்லி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவளுக்கு இருந்தது. அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவளிடத்தில் பதில் என்று எதுவும் இருப்பதில்லை. விடை என்று ஏதாவது சொல்ல முயன்றாலும் அதைச் செவி மடுக்காத அவர்களது அசிரத்தை அவளுக்கு ஏரிச்சல் தருவதாயிருக்கும்.

உள்ளே வந்த ரஞ்சித் கைகளில் இருந்த சஞ்சிகைகள் சிலதை - காலச்சுவடு, உயிர்மை, தீராநதி, கலைமுகம், ஜீவநதி - அவளிடம் தந்தான். அவை, அவன் அவளிடம் இரவல் பெற்ற சஞ்சிகைகள். அவளுடன் கதைத்தபடி இருந்தவன், தருணம் பார்த்து “பிரமிளின் கவிதைத் தொகுதியைத் தரமுடியுமா? பாத்து விட்டுத்தாறன்,” என்று கேட்டான்.

“புத்தகங்களை இரவல் தாரேல்லை. உமக்கெண்டபடியால் தாறன்...!” என்றவள், அவனை, உதடுகள் ஜோலிக்க - விழுங்கி விடுவது போலப் பார்த்தாள். பார்த்தவள் கேட்டாள்:

“கோப்பி...?”

“இல்லை வேண்டாம்... குடிச்சிட்டன்...”

மீளவும் கேற்றியில் சத்தம். திரும்பினாள். என்ன ஆச்சரியம்! சுகர்ணி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘இவள் ஏன் இங்கு இப்பொழுது...?’

அவளில் விழுந்த பார்வையை விலக்கியவள், “உள்ளே வா...“ என்று கூட அழைக்காது, ரஞ்சித்துடன் தொடர்ந்து சல்லாபிப்பதில் சிரத்தை காட்டினாள்.

உள்ளே வந்த சுகர்ணி அவர்கள் இருவருக்கும் அருகாகக் கதிரையோன்றை இழுத்துப் போட்டபடிடுட்கார்ந்து கொண்டாள்.

மற்றவர்களது கருத்துக்களை மேலோங்க விடாது, அடாவடியாகக் கதையாடும் சுபத்திரா, சுகர்ணி இருப்பதைக் கண்டு கொள்ளாத பாவனையுடன் தொடர்ந்து ரஞ்சித்துடன் சளசளத்தாள்.

தாரையாய் தவழும் அவளது பேச்சு, சுகர்ணிக்கு அதிக அளவு சிரிப்பை வரவழைத்த போதும் அவளது பேச்சில் இழைந்து வந்த தன் மீதான காழ்ப்பையும் தனது எழுத்தை எவ்வளவு குரோத உணர்வுடன் பார்க்கிறாள் என்பதையும் புரிந்து கொண்டாள். சுபத்திராவின் இந்தப் பேச்சு பொய்மையும் இட்டுக் கட்டலும் மிகுந்தவொன்று என்பது சுகர்ணிக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“ரஞ்சித், நேற்று “வேர்கள்” வெளியீட்டு விழாவுக்கு வந்தனியா...?” - இது சுபத்திரா

“இல்லை மிஸ்...!”

“மிஸ் கிஸ்... எல்லாம் வேண்டாம் சுபத்திரா என்டு சொல்லடா...!”

“ம்...”

“கூட்டத்தில் அந்த தொப்பை ... கா.சி. என்ன மாதிரி இந்த அம்மாவைப் புகழ்ந்து தள்ளினார் தெரியுமா...? அவற்றை உரை பத்தாம் பசலித்தனமாய் இருந்தது. இப்ப ஆர் சாதி பற்றிப் பேசுகினம்! இறுக்கம் குலைந்த, தளர்ச்சி அதிதெண்டு பேத்தல் வேறை... ஆள் சரியான் ஞானகுனியம்”

“ம்...”

“அந்தத் தொகுதி பச்சைத்தண்ணித்தனமானது. எழுத்தெண்ணி எழுதும் பக்குவம் ஏதுமில்லை... செக்ஸ் எண்டதும் சுகர்ணி கூச்சப்படுகிற மாதிரி தெரியுது. சமூகநிலை

யில எத்தனை perversions எல்லாம் மேற்கிளம்புது... அது பற்றிப் பத்தியத்துக்குதானும் ஒரு கதை... ஒரு கதை கூட இல்லை...!”

“செக்ஸ் உங்களுக்குப் பிடிக்குமா மிஸ்...?”

கண்களைச் சுழற்றிக் கழுத்தை வெட்டியவள், உதடுகள் பளபளக்க கூறினாள்:

“பிடிக்கும், நிரம்பப் பிடிக்கும்.”

அவளது உடல் மொழி அவளது ரசனைகளோடு இணைந்து போவதைப் பார்த்துத் திகைப்படைந்த சுகர்ணி எழுந்து வெளியே வந்தாள். தனது ஸ்கூட்டியை ஸ்ராட் செய்தாள். கேற்றடியில் ஏதோ நிழல் போல் தெரிந்தது. திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சுபத்திராதான்! அவளது கண்களில் மிளிர்ந்த எதிர்ப்பும் ஏனனும் ‘இது போதுமா... இன் னும்.... இன் னும் வேணுமா...?’, என்று கேட்பது போல் இருந்தது. சுபத்திராவின் உள்மனக் கொதிப்புச் சுகர்ணியை நடுங்கவைத்தது.

‘இதென்னபிறவி...’ என நினைத்த சுகர்ணி அவளது புறக்கணிப்புப் பாரமாய் அழுத்த ‘இவளிடம் இந்த விசரியிடம் வந்திருக்க வேண்டாமே...’ என்ற மனக்கொதிப்புடன் ஸ்கூட்டியில் மிதந்தாள். முகத்தில் படர்ந்த ஈரலிப்பான வாடைக்காற்றின் இதம் அவளை, அவளது நகங்கிய உணர்வுகளை ஆசவாசப் படுத்தியது.

ஓவ்வொரு சனிக்கிழமை மாலையும் சுபத்திரா தவறாது சுகர்ணியைப் பார்ப்பதற்கு அவளது வீடுவரை வருவாள். மாலை ஐந்து மணிக்கு வந்தால், ஏழு மணி வரையும் அவளது சள்ளையாகவே இருக்கும். பொதுவாக இலக்கியம் பற்றிதான் அதிகம் பேசுவாள். அவளது பேச்சுகளுக்கு இடையே பல எழுத்துலகப் பிரபலங்களின் தலை உருளும். உப்புச் சப்பற்ற பேச்சென்றாலும் சுகர்ணி ஆர்வம் ஏதுமில்லாமல், விதியே என்று அதைக் கேட்டிருப்பாள்.

முல்லை இலக்கிய இதழின் ஆசிரியர் சீவகன், வர்க்க

முரண் பற்றி அதிகம் எழுதும் இடதுசாரியும் கம்யூனிஸ்டுமான சில்வெஸ்டர், யாழ் இலக்கிய மன்றச் செயலாளர் பாலா என்று பலரும் அவளது கடைவாய்ப் பற்களில் சிக்குண்டு கதறக் கதற குதறி எடுக்கப்படுவார்கள். சுகர்னியையும் அவள் விட்டு வைப்ப தில்லை. “ரெடிமேட்டா வைத்திருப்பவைகளை... சிலமாற்றங் களுடன் கதையாக்கி விடுகிறாய்... அதை... அந்தக் கெட்டித் தனத்தை மெச்சத் தான் வேணும்...”

ஏதோ அதி ஞானம் பெற்ற போதிசத்துவர் போலப் பேசுபவள், திடீரெனத் தனது குரலை மாற்றி, ஒரு வகைச் சுய வெறுப்புடன் தன்னைப் பற்றியும் பேசத் தொடங்குவாள்:

“எனக்கு எல்லாருமே நச்சத்தன்மை உடையவர்களாயும் பகைமை உணர்வு பாராட்டுபவர்களாயும் தெரியிறார்கள். இப்படி நினைக்கிறதும் பேசிற்கும் சரியா...? தெரியேல்ல. எந்த ஒரு மனிசனிட்டடையும் கெட்டதோடு, நல்ல பகுதியெண்டு ஓண்டும் இருக்கவே செய்யும். அது என்றை மனசுக்குத் தெரிய நேல்லை... அப்படிப் பார்க்கிற பக்குவழும் எனக்கு ஏனோ இல்லை...”

“இந்த... என்றை துரியோதனத்தனமும் புத்தியும் அந்த ஆக்களின்றை கூடாத பகுதிகளின் பக்கமாகவே செல்லுது... இப்ப இதெல்லாம் ஓர் உளச் சிக்கலாகி என்னைப் பாடாய்ப் படுத்துது. அதால் மன ஆறுதலுக்கு சாந்தியகப் பக்கம் வேற போறன். அங்க தாற கவுன்சலிங் தான் என்னைச் சாந்தப் படுத்துது. டொக்டர் யோகனும் இது விஷயத்தில் எனக்கு உதவியா இருக்கிறார்.”

‘இது மட்டுமா? இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்கள் இருக்கு... அதை எல்லாத்தையும் வெக்கத்தை விட்டு இவளிட்ட சொல்லேலுமா...! இந்த செக்ஸ் விஷயம் என்னமாய்ப் பாடாய்ப் படுத்துது. எந்த முழிப்பான ஆம்பிளையைப் பார்த்தாலும் அவனோடு படுக்க வேணும் போல ஆசை வருகுது... மனசள விலதான் இந்தக் கூத்தெல்லாம். சரிசரி இதெல்லாம் இருந் திட்டுப் போகட்டுமே...! இருந்தால் என்ன குடியா முழுகி

விடும்...?"

மனதில் பச்சையாக எதேதோ சிந்தனைகள். திடீரென ஒரு விழிப்பு நிலைக்கு வந்தவள். சுகர்ணியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“உன்றை ஆள் எப்படி...! அது தான்றி வசந்தன். அது விஷயத்தில் ஆள் உசாரா...?”

“என்னடி விசரி மாதிரிக் கதைக்கிற... அவனுக்கு என்னில் விருப்பம். எனக்கு அவனில் ஆசை இருக்கு. அதுக் காக...! அவனுக்கு என்னை மட்டுமல்ல, உன்னையும் பிடிக்கும். உன்றை அழகை வாய்ந்து ஊறி ஆராதிக்கிறான். பலவீனம்... பலவீனம் தான் இந்த ஆம்பிளையின்றை தகுதியா...? பொறுமையாக இருந்து பார்ப்பம் - ஆற்றை பக்கம் அவன் சாயிறானென்டு. என்ன சூத்தடிச்சாலும் உன்னைப் பற்றி இன்னோன்டும் சொன்னவன். கேக்க கஷ்டமா இருந்தது. சுபத்திரா கொழும்புப் பெட்டை, அங்க ஆரோட பழகினாளோ... படுத்தாளோ தெரியேல்லை... சரியான Flirt என்டு...”

“ஆ அப்படியா சொன்னான் தடியன்” குரல் அடைக்க எழுந்து கொண்ட சுபத்திரா மேலும் கதைத்தாள்:

“எனக்கும் அவனுக்கும் இடையில் எதுவும் இல்லை... உன்னைத் தான் தேவதையா நினைக்கிறான்.... என்னோட இருக்கிற சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் உன்னைப் பற்றியே ஏதேதோ புலம்பிறான்”

“ம்ம்... உன்னட்ட வளைஞ்சு கொடுக்காமல், எச்சில் படாமல்? எதுவித சேதாரமும் இல்லாமல் என்னட்டை வந்தால் சரி... அது எனக்குப் போதும்.”

“போடி... பச்சை பச்சையா உன்னாலையும் பேச முடியது...!”

“உன்னை விடவா... உன்ற செக்ஸியான பசப்பல்களை விடவா...? இது விஷயமா... உன்னட்ட நான் நிறைய படிக்க வேணும்.”

இதமாகப் பேசும் இவளின் மன விகார வலிப்பு, எந்த

நிமிடமும் வெளிவரலாம் என்ற பயம் சுகர்னிக்கு இருக்கவே செய்தது.

“சுகா...! அது சரி கவிஞர் ஆதியின்ரை புத்தக வெளி யீட்டுக்குப் போற்றா? சைக்கிளில் இனுவில் வரை என்னாலை போகேலாது. உன்ரை ஸ்கூட்டியில் என்னையும் பிக்கப் பண்ணிற்றாயா...?”

“அதுக்கென்ன வாற ஞாயிறுதான்... முன்டு மணிக்கு உன்ரை வீட்ட வாறன். வந்து உன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போறன்...”

“சரி... குட்நெற்...” என்று கூறிய சுபத்திரா தனது சைக்கிளில் இலகுவாகத் தொற்றினாள். தொற்றியவள் சுகர்னியைப் பார்த்து இதமாக முறுவலித்தபடி விடை பெற்றாள்.

அவளது உதடுகளில் இருந்த அழகும் சுழிப்பும் இவளை நடுங்கவைத்தன.

அவள் வீதி விளக்கு வெளிச்சத்தில் தேவதை போல இருந்தாள்.

“ஓம் ஓம் அவள் தேவதை தான்...! முரண்பாடுகளோடும் மனப்பிறழ்வுகளோடும் கூடிய அருமந்த தேவதை...!”

சுகர்னியால் மனதில் கிளரும் சிந்தனைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

●

ஆதியின் கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழா ஞாபகம் வந்ததும் - சுகர்னி சுபத்திராவின் வீடு பார்த்துப் புறப்பட்டாள். சுபத்திராவை ஸ்கூட்டியில் பிக்கப்பண்ணும் உத்தேசம் அவளுக்கு இருந்தது. குமாரசாமி வீதியில் இருக்கும் சுபத்திராவின் வீட்டை அடைந்ததும் - ஸ்கூட்டியை நிறுத்தி, ஹோர்னை அழுத்தினாள். சுபத்திராவின் சிலமன் இல்லை.

‘வரும்படி கூறிவிட்டு இவள் எங்கே போயிருப்பாள்...?’ குழம்பியவள், பக்கத்து வீட்டில் விசாரித்தாள்.

“சுபத்திரா ரீச்சரா...? ஆரோ ஒரு அண்ணாவோட மோட்டார் சைக்கிளில் போனாவே...!”

பத்துப் பன்னிரெண்டு வயது மதிக்கத் தக்க ஒரு பெண் குழந்தை அந்தச் செய்தியை இவளுக்குக் கூறியது.

சுபத்திராவின் சுபாவத்தை நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்த சுகர்ணி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாது, இனுவில் நோக்கித் தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

இனுவில் மத்திய கல்லூரியில் தான் வெளியீட்டு விழா நடந்தது. இரண்டாவது மாடி. ஏறியவள், ஹோலின் வடக்குச் சாய்வில் - பல ஆண்களின் நடுவில் - சுபத்திரா நிற்பதைக் கவனம் கொண்டாள். எல்லாருமே அவளை விட இளையவர் களாக இருந்தார்கள்.

ஆண்களின் வாசம் சுபத்திராவுக்குப் பிடிக்கும் என்பது சுகர்ணிக்குத் தெரியும். ‘அதுக்காக இப்படியா...! போற வாற இடத்திலெல்லாம் வழிய வழிய’ கண்களைச் சுழற்றிய சுகர்ணி, அவர்கள் நின்ற பக்கம் பார்த்தாள். அந்த இளசுகள் எல்லாம் - சுபத்திரா ஏதோ அலட்ட குபீர் எனச் சிரித்தன. அந்தக் கும்பலில் வசந்தனும் இருந்தான். அவனும் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பது போல இருந்தது.

‘வெட்கம் கெட்ட சென்மம்...’ மனம் கொதிக்க, சுகர்ணி வசந்தனைச் சுட்டெரிப்பது போல் பார்த்தாள். அவளது பார்வை பட்டதும் - வாலைச் சுருட்டிய வாகில் வசந்தன் அவள் பக்கமாக வந்தான்.

“என்னடா அந்தச் சுகுண சுந்தரியை நீ தான் ஏத்திக் கொண்டு வந்தனியா...?”

“.....”

“சொல்... சொல்லடா, என்னை வரச் சொல்லிப் போட்டு ... உன்னோட வந்திருக்கிறாள்.”

“இல்ல... ஃபோன் பண்ணினவள் அது தான் போய் ஏத்தினான்...”

“எப்ப போனனி”

“ஒருமணி இருக்கும். லஞ்சும் அவளோட தான்...!”

“அதுக்குப் பின்னால வேறை என்ன விசேஷம்...”

ஸ்பெசலா எதாவது...?”

“லங்செடுத்ததும் அவள் அருகாக வந்து, செல்லப் பூனை மாதிரி உரசினாள்”.

“இது வேண்டாம், சுகர்ணிக்கு துரோகமா நடக்க என்னால் ஏலாது... மாட்டன் எண்டு சொன்னன்.”

“போடா பொன்னையா... ஆம்பிளையளில் கற்புக்கு அரசன் நீ மட்டும் தான்றா...!” எண்டு சொல்லி என்றை நானைக் காயப்படுத்தினா...”

“அப்ப என்றை ராசனுக்கு ஆம்பிளை ரோசம் பொத்துக் கொண்டு வந்ததாக்கும்.”

“இல்லை”

“சொல்லடா”

“.....”

“ம்...கதை...!”

“அருகில் வந்தவள், அழுத்தமா மூச்சுத் திணறிற மாதிரி என்னை முத்தமிட்டாள். நான் சுதாரிச்சுக் கொண்டு எழுந் திட்டன். உனக் கொண்டும் துரோகம் பண்ணேல்லை...”

“எந்த தேவடியாளெண்டாலும் முத்தங் கொடுக்க உனக்கு நான் லைசன்ஸ் கொடுத்திருக்கிறனா...?”

“இல்லை...”

“அப்ப எச்சில்பட்டு வந்து நிக்கிற...”

“அப்படிக் கதையாதை.... என்றை குற்றம் ஏதுமில்லை. அவள் தான் வெக்கம் இல்லாமல் ...ம்... நாம் கெதியில் சடங்கு முடிக்கிறது நல்லம்.”

“சடங்கு முடிச்சா மட்டுமென்ன... அவளிட்ட நீ போக மாட்டயெண்டு என்ன உத்தரவாதும்...”

“சத்தியமா நான் இனி அவளைப் பார்க்க மாட்டன். பார்த்துப் பழக மாட்டன். பேசுமாட்டன். நான் இல்ல எண்டா என்ன... இன்னொருத்தன் அவளுக்கு கிடைக்காமலா போயிடுவான்.”

“ஆர்ரஞ்சித்தா...?”

“இது உனக்கு.... உனக்கெப்படித் தெரியும். வார்த்தைக்கு வார்த்தை ரஞ்சித் ... ரஞ்சித் எண்டு உருகிறதும் அவனது கவிதைகளை அதி அற்புதமென்டு புளுகிறதும் தாள முடியயேல்லை. ஒரு ஆரம்பக் கவிஞரின் சொற் சிலம்பம் மிக்க அபத்தங்கள் அவனது கவிதைகள். அவனது கவிதைகளோட அவனது இளமையும் பெளருஷ்டமும் அவளுக்கு நிரம்பப் பிடித்தமாய் இருக்கிறது.

அவனது பேச்சுக்கு ம்... கொட்டிய சுகர்ணி, வசந்த னோடு ஹோலில் வசதிபார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

சற்றுப் பின்னால் சுபத்திரா தனது இளசுகளுடன் இருந்தாள். நடுநாயகமாக ரஞ்சித் இருந்தான்.

கூட்டங் தொடங்கிய பின்னரும் வசந்தனின் மொற மொறப்பு அடங்கிய பாடாகத் தெரியவில்லை.

“பேசாமலிரடா...! அரங்கிலநடக்கிறதக் கவனி.”

“ம்...”

தலைமை உரை முடிந்ததும் - அடுத்து நயப்புரை இடம் பெற்றது. ஆதியை நல்ல கவிஞராக இனம் கண்ட எஸ்.பி., கவிதைகள் புதிதாக; அதி புனைவுத்தன்மையுடன் இருப்பதாகக் கூறினார். கவிஞரின் அசலான personalityயை - தனித்துவத்தை வெளிக்கொணர்வதாக அவை இருப்பதாகவும் சொன்னார்.

அதை ஆட்சேப்பிப்பது போல சுபத்திரா இருந்த பக்கத்தில் இருந்து குரல்கள் எழுந்தன. யார் கதைக்கிறார்கள், யார் கதைக்காமல் இருக்கிறார்கள் என விளங்கிக் கொள்ள முடியாத குழப்பநிலை.

“சுபத்திரா! are you crazy, will you please stop talking... எங்களை ஏரிச்சல்படுத்தாத பிள்ளை!”

தலைவர் தான் அவளைப் பார்த்துக் கூறினார்.

கோபத்துடன் எழுந்த சுபத்திரா, ரஞ்சித்தின் கைகளைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு, கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறினாள்.

பலி ஆடு மாதிரி ரஞ்சித் அவளுடன் இழுப்பட்டபடி போனது சுகர்ணிக்கு எதுவித ஆச்சரியத்தையும் தரவில்லை.

ஆனால் அவளோடு இருந்த ஒட்டொட்டிகள் அதன் பின்னர் மௌனமாகிப் போனது. இவளுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது.

சூட்டம் முடிந்து வெளியே வந்த சுகர்ணி, வசந்தனைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“ஆதியின்ரை சூட்டத்தில கலந்து கொள்ள - தன்னைப் பிக்கப் பண்ணிறத்துக்கு - என்னையும் வரச் சொல்லி உன்னை யும் வரச் சொல்லி இருக்கிறாள். ஆனால் சூட்டத்தில என்னைக் கண் டு கொண்டதாகவே தெரியேல்லை. இதெல்லாம் என்னடா...? என்ன சூத்து”.

“உனக்குத் தெரியாததா...? அவள் ஒரு சின்ன மேளம். அதின்ரஉச்சகட்டம் தான் அவளின்ர அந்த வெளிநடப்பு”

“ஆட்டக்காரி... சரியான திமிர் பிடிச்ச ஆட்டக்காரி.”

“சரிசரி விடு சுகர்ணி...!” கெஞ்சவது போல வசந்தன் அவளைப் பார்த்தான்.

சுகர்ணியின் வீடு வரை வழித்துணையாக வந்த வசந்தன், அவளைப் பின்னர், சந்திப்பதாகக் கூறி விடை பெற்றான்.

வசந்தன், வீடு வரை வந்து விட்டுவிட்டுப் போனது சுகர்ணியின் அம்மாவுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“ஆரது வசந்தனா?”

“ஓ! அவன்தான்”

சுகர்ணி தந்த பதிலில் நிரம்பிய பிரியம் இருந்தது.

ஆவணி மாதம் இரண்டாம் நாள் வசந்தன் சுகர்ணி யினது திருமணம் நடந்தது. பெரிய அளவு ஆயத்தமேது மில்லாமல், துர்காமணி மண்டபத்தில் நடந்த அந்தத் திருமணத்துக்கு கையடக்கமான உறவினர்களும் நண்பர்களும் வந்து தம்பதியினரை வாழ்த்தினார்கள்.

திருமணப்பதிவு சுகர்ணியின் வீட்டில் நடந்தது. திருமணத்துக்கு வருகை தராத சுபத்திரா ரஞ்சித்துடன் பதிவுத்

திருமணத்துக்கு வந்து இருந்தாள். திருமணப் பரிசாக சுபத்திரா ஜெயமோகனின் சில நூல்கள் அடங்கிய பார்சஸை சுகர்ணிக் குத் தந்தாள். அதில் அவள் படிக்காத வெள்ளையானையும் இருந்தது. முடிந்தால் இன்று இரவே அந்த நாவலைப் படிக்க வேணும் என நினைத்துக் கொண்டாள். அந்த நினைப்பே அவனுக்கு ஒரு கள்ளச் சிரிப்பை வரவழைத்தது.

திருமணப்பதிவு ஆரவாரம் அடங்கி ஒதுக்கமாக இருந்த தம்பதிகளைப் பார்த்துச் சுபத்திரா விடை பெற்றுக் கொண்டாள். அப்பொழுது ரஞ்சித்தின் வலது கரம் சுபத்திராவின் இடையைத் தழுவியபடி இருப்பதைக் கண்ட சுகர்ணி, ஆச்சரியத்துடன் வசந்தனைப் பார்த்தாள்.

“கூச்ச நாச்சமில்லாதவர்கள். ரஞ்சித் இப்ப சுபத்திரா வீட்டிலதான். அடுக்கிடை படுக்கிடை. அவளோடு இருந்து தான் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போறான். அவனது செலவுகளையும் அவளே தான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறாள்”.

“So they are living together...”

“ஓ ! யேஸ்...”

“அப்படி நாமனும் இருந்திருக்கலாம்! எதுக்கும் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டி இராது இல்லையா...?”

“போடி கழிச்சை!”

அதனைக் கேட்ட அவள் குலுங்கிச் சிரித்தாள். அவனும் சிரித்தான். அவர்களது அந்தச் சிரிப்பின் தழுவல் அங்கு சிலிருத்துப் பரவியது.

•

எதுவரை இணைய இதழ் 2018

சின்னதாய் விரியும்...

எனது தம்பிரகுவைப் பற்றிய கதைதான் இதுவும். அவன் புதிது புதிதாக ஏதாவது செய்து கொண்டே இருப்பான். அந்த வித்தைகளில் எப்போழுதும் ஒரு நூதனமும் நேர்த்தியும் இருக்கும்.

செல்லப்பிராணிகள் வளர்ப்பதில் அவனை அடிக்க ஆளில்லை எங்கள் அயலட்டையில். அவன் முயல் வளர்த்துப் பார்த்தான். முயல்கள் தோட்டத்தில் உள்ள கத்தரிச் செடிகளின் பூக்களையும் பிஞ்சகளையும் குறுக்காக வெட்டி அட்டுழியும் செய்தன. அம்மாவின் விருப்பத்தைப் புரிந்துகொண்ட அவன், அவளை அநுசரித்து அவற்றை அறாவிலைக்கு விற்றான். விற்ற பணத்தை அம்மாவிடமே தந்தான். அதில் ஒரு பகுதியைப் பெற்று, ஒரு சோடி மாடப்புறாக்கள் வாங்கினான். புறாக்களுக்கு அறிக்கையாக - பக்கங்கள் பெட்டி, கம்பிவலை ஆகியன கொண்டு, கூடு சமைத்தான். புறாக்களுக்கு தூய நீரும் அரிசிக் குறுணலும் பாசிப் பயறும் நேரம் தப்பாது உணவாகத் தந்தான். வீவு நாட்களில் அவற்றுடனேயே அவனது காலம் செலவாகி யது. படிப்பெல்லாம் அவனுக்கு இரண்டாம் பட்சம் தான். புத்தகங்களுடன் செலவிடும் நேரத்தை விடவும் புறாக்களுடன் செலவிடும் நேரமே அவனுக்கு அதிகமாக இருந்தது. புறாக்களை எவ்வளவு கவனமாகப் பார்த்த போதும் - சோடியில், பெண் புறாவைக் குஞ்சி வீட்டுக் கடுவன் பூனை பதம் பார்த்துவிட்டது.

எதிர்ப்பாராத அந்தத்துயரம் அவனை உலுக்கியது. சோடி இழந்த ஆண் புறாவை விட அவனது துயரம் வலி மிகுந்ததாக இருந்தது.

எங்கெங்கு புறாக்கள் இருந்தனவோ அங்கெல்லாம் அவன் அலைந்தான் ஒரு பெண் புறாவை விலை கொடுத்து வாங்குவதற்கு. அவனது முயற்சி பலிதமடையாத நிலையில் அவன் மிகுந்த ஏமாற்றமடைந்தான். சோடிப்புறாக்கள் விற்பனைக்கு இருந்தன. தனிப் புறாக்கள், அது ஆணோ, பெண் ணோ - எவரும் விற்பனை செய்வதற்குத் தயார் நிலையில் இல்லாதிருந்தார்கள். இறுதி முயற்சியாக, பழனி அண்ணரிடம் தான் அவன் தஞ்சமடைந்தான். நாலு வீடு தள்ளித்தான் அவர் இருந்தார். இவன் மீது மிகுந்த பிரியமானவர்.

இவனைக் கண்டதும்:

“தம்பியடா...! என்ன இந்தப்பக்கம்...” கேட்டபடி அவனைப் பட்சமாக அணைத்துக் கொண்டார்.

அவன் வந்த விஷயத்தை அறிந்ததும் அவர் கல கல எனச் சிரித்தார். “எல்லாம் செல்வத்தின்றை பொறுப்படா... பொறுராசா..! செல்வத்தைக் கூப்பிடுறன்...”

அவர் கூப்பிட்டதும் அவரது தம்பி செல்வம் முன்னே வந்தான். அவனைப் பார்த்து: “உன்றை அந்தத் தனியனை... சோடி இழந்த கபில நிறப்பெட்டைப் புறாவை இவனுக்குக் கொட்டா...” என்றார்.

செல்வம் சிறிது தயக்கம் காட்டிய போதும் அண்ணனின் வார்த்தையை மேவி, அந்தப்பெண் புறாவைப் பிடித்து இவனிடம் தந்தான்.

மகிழ்ச்சி குமிழிட அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட ரகு, சட்டைப்பையிலிருந்து பணத்தை எடுத்து, பழனி அண்ணர் கையில் தந்த போது அவர் கூறினார்:

“இருக்கட்டும்... நீ சந்தோஷமாகக் கொண்டு போகுட்டி! குஞ்சபொரிச்சா ஒரு சோடி தாவன்...!”

பழனி அண்ணரின் அன்பு அவனைத் தளதளக்க வைத்தது. அவனுக்குத் தாங்க முடியாத புளுகம்.

“பக்கத்தில இருக்கிறதால, புறாவின்றை செட்டையளை வெட்டிவிடு... இல்லை என்டால் பழகிய புறாக்களோட சேர... இஞ்சைபறந்து வந்திடும்...”

பழனி அண்ணர்தான் யோசனை கூறினார்.

குதூகலானாய் அவன் வீடு திரும்பினான். அன்று நாள் முழுவதுமே அந்த அன்பின் கசிவு அவனைத் தொட்டுத் தொட்டு சதா வருடிய படியே இருந்தது. தன்னுள் சிரித்தபடி, அம்மாவின் முந்தானைச் சேலையைப் பிடித்தவனாய் அவளுடனேயே இழுபட்டுத்திரிந்தான். பாடசாலைக்கு அன்று அவன் போக வில்லை. போகவில்லை என்பதற்காக அம்மா அவனைக் கண்டிக்கவும் இல்லை.

வந்த கையுடன், பெட்டையின் இறக்கைகளை, அது பறக்காத வாகில் கத்தரித்து விட்டான்.

புறா வந்த செய்தியை அவனது மச்சான் ஸ்ரீக்கும் அவனதுதங்கை ராஜிக்கும் அறியத்தந்தான்.

ராஜி இவனிடம் வந்ததும் - புறாவைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து, வெக்கறையுடன் சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கும் போது அவளது கண்ணத்தில் விழுந்த அழகிய குழிகளை அவன் கைகளால் ஸ்பரிசித்தான்.

“என்ன மச்சாளைப் பிடிச்சிருக்கா...?” என்ற படி அங்கு வந்த அம்பிகை அக்கா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“போங்கக்கா...” என்று இவன் வெக்கப்பட்டுச் சின்னுங்கியபடி எழுந்த போது, ராஜியும் எழுந்து கொண்டாள். வீட்டின் உள்ளாகப் போன ரகு, இரண்டு கப்பல் வாழைப்பழங்களோடு வெளியே வந்தான். வந்தவன், ஒரு பழத்தை ராஜிக்குத் தந்தான்.

பழத்தைச் சுவைந்தபடி ராஜி சிரித்தாள்.

மீண்டும் கண்ணத்தில் குழிகள்.

அக்கம் பக்கம் பார்த்தான், உசாராகி, அவளது கண்ணத்தை மீளவும் தடவினான்.

“ரகு...! ரகு உனக்கு என்னைப்பிடிக்குமாடா...?”

“இந்தக் குட்டித்தேவதையைப் பிடிக்காமலா... பிடிக்கும்”
“எவ்வளவு...?”

“இவ்வளவோ...!” என்று தனது கைகள் இரண்டையும் இயலுமளவுக்கு விரித்துக்காட்டினான்.

இந்தச் சின்னச் சின்னச் சேட்டைகளில் சில கணக்களைக் கழித்தவன், புறாக்களின் ஞாபகம் வரப் பெட்டைப் புறாவை எடுத்துக்கூட்டினான் அடைத்தான். ‘பறக்கமுடியாத புறாவை குஞ்சி வீட்டுக் கடுவன் மீளவும் பதம் பார்த்துவிட்டால்’ பத்தப்பட்டவன், ராஜி விடை பெற்றுப்போவதையே பட்சமுடன் பார்த்தபடிநின்றான்.

•

ரகுவிடம் பெண் புறா வந்து ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகி விட்டது. ஆண்புறா அதைச் சீந்துவது கூட இல்லை. மாறாக அது பெட்டையைக் கொத்திக் கிழித்தது. அதன் தலையில் லேசான இரத்தக் காயம் கூட ஏற்பட்டது. ரகுவுக்கு என்ன செய்வது ஏது செய்வதென்று தெரியவில்லை. தடுமாறினான். பட்ட வேம்பு வயிரவரிடம் தஞ்சம் கோரியவன், விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஸ்ரீயிடம் ஓடினான். ஸ்ரீயால் புறாக் களை வழிக்குக்கொண்டு வந்து விட முடியும் எனும் முழுமையான நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது.

ஸ்ரீ, மாமாவுக்கு வந்திருந்த கள்ளில் - சிறிதளவு ஒரு கிண்ணத்தில் எடுத்து, ரகுவுடன் அவனது வீடுவரை வந்தான்.

வந்தவன், புறாக்களுக்கு நீர்வைக்கும் பாத்திரத்தி லிருந்த நீரைக்கொட்டிவிட்டு, அதில் கள்ளை ஊற்றிப் புறாக்கள் குடிக்கிற மாதிரி வைத்தான்.

ரகுவிடம் கையளவு பாசிப்பயறு வாங்கித் தூவவும் செய்தான். புறாக்கள் பாசிப் பயற்றைப் பொறுக்கி விழுங்கின. பெட்டை சற்றுப்பயந்ததாய், ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் பயறைக் கொறித்தது:

சாப்பாடானதும் ஆண் நீர் அருந்த, பாத்திரத்தை நாடிச் சென்றது. கள்ளின் ருசி அதற்கு உவப்பாய் இருந்திருக்க

வேண்டும். அளவுக்கு அதிகமாகவே அது மதுவை மாந்தியது. பென் புறாவும் அதனைத் தொடர்ந்து வந்து கள்ளைக் குடித்தது.

ரகுவும் ஸ்ரீயும் ஆண் புறாவில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவதை அவதானித்தார்கள். உடலைச் சிலிர்த்து உதறிய புறா, பெட்டையை நாடிச்சென்று சுற்றிச் சுற்றிக் குழுறிக் கூவியது. அதனது கழுத்தடித்தோகை பொம்மிச் சிலிர்த்தது. ஆனின் பரபரப்பால் கவர்ந்து இழுக்கப்பட்ட பெட்டையை வேகமாக மடக்கி, முதன்முதலாக மிதித்தது. ரகுவுக்குச் சந்தோசம் தாள வில்லை... புறாக்கள் ராசியாகி விட்டதைக் கண்ட ஸ்ரீயும் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தான்.

“உனக்கு விஞ்ஞான மூளையடா.”

ரகுவின் பாராட்டு ஸ்ரீயை குதூகலங் கொள்ள வைத்தது.

அதிக விருப்பமில்லாத போதும் ரகு நீருக்குப் பதிலாக கள்ளையே புறாக்களுக்குத் தொடர்ந்து வைத்து வந்தான். கள்ளின் போதையால் பீறிட்டு வழிந்த காமத்தை இரு புறாக் களும் கால நேரமில்லாமல் கவைத்தன. நீக்கமேதுமில்லாது நெருக்கங்கொண்டன. ரகுவுக்கு வயதுக்கு மீறிய அனுபவமாக அது இருந்த போதும் அவன் ரசிப்புக்கொள்ளவே செய்தான்.

இரு புறாக்களும் சிறு சள்ளிகள், தும்பு, துரால் என்ற தூக்கித் திரிந்தன. பெட்டியின் உள்ளாகக் கூடு கட்டின. கூட்டின் உட்பகுதி, பொசு பொசு என்று மென்மையாகி விட்டதை அவன் தொட்டுப் பார்த்து உணர்ந்து கொண்டான்.

கால நகர்வில் பென் புறா இரு முட்டைகளை இட்டது. முட்டைகள் பால் வெள்ளை! முட்டைகளை ஆனும் பெண்ணும் மாறி மாறி அடைகாத்தன. பெரும் பொழுதைப் பெண்புறாவே அடைகாப்பதில் செலவிட்டது.

ஏற்குறைய மூன்று வாரங்களின் பின்னர், குஞ்சகள் பொரித்தன. தன்னை மறந்த நிலையில் குதித்த ரகு ஸ்ரீயுடன் தனது மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொண்டான்.

அவன் கூட்டுக்குள் கையை வைத்துப்பார்த்தான். குஞ்சகள் தலையைத் தூக்கி ஆட்டியபடி தமது அகன்ற மஞ்சள்

நிற அலகுகளை விரித்துக்காட்டி உணவு கேட்டன. கண்கள் கூட விழிப்புக்கொள்ளாது முடியநிலையில்!

ஒரிரு வாரங்களில் இறக்கைகள் முளைக்க அவை அழகிய சிறு பறவைகளாயின. கூட்டை விட்டு வெளியே வர முயற்சித்த அவை, நகர்ந்து வந்து, பெட்டியின் வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டன. பறவைகள் முதற் பறத்தலுக்கான ஆயத்தங்கள் செய்வதாக ரகு நினைத்துக் கொண்டான். குஞ்சுகள் இரண்டும் கபில நிறத்துடன், கூடவே வெண்மையும் கறுப்பும் கலந்தவையாக இருந்தன. ‘குஞ்சுகள் இனிப்பெருகும். மாடப்புறாக்கள் ஒரு பெருங்கூட்டமாகவே இனி என்னிடம் வந்து சேரப்போகுது...’

நினைவுகள் ரகுவுக்கு மனதளவில் மலர்ச்சியைத் தந்தன.

கால நீட்சியில் இரண்டு புறாக்களும் வேளை தவறாது இணை சேர்வதை ரகுவும் ஸ்ரீயும் ரசிப்புடன் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள்.

ஸ்ரீதான் அந்த யோசனையை ரகுவிடம் கூறினான். வினோதமான அந்த யோசனைக்கு, ரகு சிறிது தயக்கத் துடனேயே உடன்பாடு தெரிவித்தான்.

“மச்சான்...இந்தமுறை உன்றை புறா முட்டையிட்டால் அதை எடுத்திட்டு, மணிப்புறா முட்டையளை மாத்தி வைச்சுப் பாப்பம்... குஞ்சுபொரிக்குமா என்டு...”

“மணிப்புறா முட்டை நினைச்சதும் கிடைக்குமா...?”

“எல்லாம் கிடைக்கும் அதை என்ற பொறுப்பிலவிடு.”

ரகுவின் பெண் புறா முட்டையிட்ட மறுநாளே, இரு நண்பர்களும் நவக்கைக் குளக்கட்டிலிருந்த பூவரச மரங்கள். உயரப்புலம், தீய்த்தாங்கூடல், பரவைத்திடல் என்று எல்லா இடங்களிலுமுள்ள மரங்களில் மணிப்புறா முட்டை தேடி அலைந்தார்கள்.

பூவரசமரங்களை நெருங்கியதும் கைகளைக்கொட்டி

“காய்...காய்....!” என்று குரலெடுத்து ஆரவாரித்தார்கள். உயரப் புலத்தில், பனை வடலிகளுக்கு அப்பால் உள்ள கட்டைப் புறாசிலிருந்து ஒரு புறாப்பறந்தது.

பெட்டைப்புறாவடா ரகு...! என்று கூறிய ஸ்ரீ மரத்தில் தொத்திப்பார்த்தான். மரத்தின் கவர்த்தடிகளுக்கு இடையில் கூடு! ஆச்சரியம் தாளாதவனாய், வசதியாகக் கிளையோன்றில் நின்ற வாகில் கூட்டை எட்டிப்பார்த்தான். பார்த்ததும் கட்டுப் படுத்த முடியாத பரபரப்புடன், “மச்சான் ரெண்டு முட்டையடா. வெள்ளை.” என்றான்.

“அதை எடுக்காத... என்றை புறா முட்டையளை எடுத்துவந்து இந்தக் கூட்டில் வைச்சாப்பிறகு தான் இந்த முட்டையளை அந்தக் கூட்டுக்கு எடுத்துப் போக வேணும்.”

ரகு, ஸ்ரீயைத் தடுப்பது போலக்கூறினான்.

உடனடியாக இருவரும் ரகுவின் வீடு வரை சென்றார்கள். மாடப்புறா முட்டைகளை, உடைந்து விடாது, மிகு லாவகமாக எடுத்துக்கொண்டார்கள். கூட்டையும் புறாவந்து பார்க்காத படிக்கு, அதன் வாயிற் துவாரத்தைப் பலகை போட்டு அடைத்தார்கள்.

புறா முட்டைகளுடன் உயரப்புலம் வந்த நண்பர்கள், மணிப்புறாவின் கூட்டில் அவற்றை வைத்து விட்டு; அப்புறாவின் முட்டைகளை எடுத்து வந்து, வீட்டில் உள்ள மாடப்புறாவின் கூட்டில் வைத்தார்கள்.

குஞ்ச பொரிக்கும் நாளை இருவருமே மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர்ப்பார்த்திருந்தார்கள்! நாட்கள் சணங்கிச் சணங்கிச் மெல்ல நடப்பதான் ஓர் உனர்வு அவர்களுக்கு.

சரியாக இரண்டு கிழமைகளின் பின்னர், வீட்டில் உள்ள கூட்டில் மணிப்புறாக் குஞ்சகளின் கீச்சுக் குரல் கேட்டது. இரு வரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு குஞ்சகளைப் பார்த்தார்கள். குஞ்சகள் மாடப்புறாக் குஞ்சகளை விட சிறியனவாக இருந்தன.

உயரப்புலம் பக்கம் நண்பர்கள் சென்று வரத்தவற

வில்லை. அங்கு, கூட்டில் முட்டைகள் அசங்காமல் கசங்காமல் இருப்பதைக்கண்டு சற்றுப்பொறுமையிழந்தார்கள்.

“மச்சான் முட்டையள் கூழாய்ப்போயிட்டுது போல...” ஶ்ரீ தான் சொன்னான்.

“இல்லையடா...! புறாக்கள் முன்பின்னா முட்டையளை இட்டிருக்கும்...”

“ம்...சரி பார்ப்பம்...”

கிழமையொன் று கழிந்தநிலையில் மணிப்புறாக் கூட்டிலும் குஞ்சுகளின் கீச்சொலி...!

மகிழ்ச்சியில் கரை புரண்ட நன்பர்கள், குஞ்சுகள் வளர் வதையும் - அவை அந்தப் புறாக்களுடன் கூடி வாழப் போகும் நாட்களையும் என்னிக் கனவில் மிதந்தார்கள்.

“மச்சான் இவை... குஞ்சுகளின்றை வித்தியாசமே தெரியாத விசர்ப்புறாக்கள்.”

“ஓம் ஓம்... உண்மைதான்ரா...”

ரகுவும் ஶ்ரீயும் விஷயத்தை ராஜிக்குச் சொன்ன போது அவள் நம்பாமல் உதடுகளைப்பொத்தியபடி சிரித்தாள்.

அப்பொழுதும் ராஜியின் கண்ணங்களில் குழி விழவே செய்தது. ஶ்ரீ நின்ற படியால், ராஜியை - ரகுவால் ஸ்பரிசிக்க முடியவில்லை.

ராஜி நல்ல வடிவு... அவவின்றை அந்தக் கண்ணக்குழி களும் அச்சல் அசலான வடிவு. ‘வளர்ந்ததும் இவளைத் தான் நான் சடங்கு முடிப்பன்’. நினைவுகளின் அழுத்தம்; அந்தக் கணங்களில் ராஜியே அவனை மனதளவில் முழுமையாக நிறைத்திருந்தாள்.

காலம் நகர்ந்தது. ரகுவின் புறாக்களின் நடுவில் மணிப்புறாக்களும் மாடப்புறாக்களும் கலந்து வளர்ந்த அதிசயம் அங்கு நடந்தது. தனியன்களான மணிப்புறாக்கள் மாடப் புறாக்களுடன் கூடி வாழ்ந்தது அவனுக்கு பெரும் மலைப்பாக இருந்தது.

இந்த அதிசயம் ஊரில் மூலைமுடுக்கெல்லாம் படர்ந்து

கதையாகியது. ரகுவும் ஸ்ரீயும் மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்தார்கள்.

•

ஏதாவது செய்ய வேணும்; அதுவும் புத்தம் புதிதாகச் செய்ய வேணும் எனும் துருதுருப்புடன் அவர்கள் அலைந்தார்கள்!

அவர்களுடன் இப்பொழுது ராஜியும் சேர்ந்து கொண்டாள். ராஜி இணைந்து கொண்டதில் ரகுவுக்குச் சொல்லி மாளாத மகிழ்ச்சி. தினம் தினம் அவளைத் தொடுவதும் அவளோடு பேசுவதும் அவனுக்கு மிகுந்த திருப்தியாக இருந்தது.

அடுத்துச் செய்வதென்ன...? அந்தக் கேள்வி தான் அவர்களை நிலத்தில் தரிக்க விடாது துரத்தியது. ஏதாவது குதிரும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்புடன், புலன் ஒன்றிப்புடன் கூடிக் கூடிப் பேசினார்கள். நின்றுநிதானித்துக் கதைக்கவும் செய்தார்கள்.

ஸ்ரீ ஏதாவது சொல்வான் என ரகுவும் - ரகு ஏதாவது கூறுவான் என ஸ்ரீயும் மாறி மாறி நினைத்துக் கொண்டார்கள். திடீரென ராஜிதான் அந்த யோசனையை முன்வைத்தாள். நண்பர்களுக்கு மனச விம்மியது. சின்னங்க் கிறிக்... இவளுக்கு இந்தப் பெட்டைக்கு இவ்வளவு மூளையா...? ரகுவும் ஸ்ரீரியும் அவளது அற்புதமான யோசனையையே அடுத்துச் செயற்படுத்த ஆயத்தமானார்கள். ராஜியும் அவர்களுடன் மிகுந்த உற்சாகத் துடன் சேர்ந்து கொண்டாள்.

சிறிக்களின் குல்லுலி குத்தல் தடையேதும் இல்லாமல் இனியும் தொடரும்.

தஞ்சம்

அந்தப் பெயர் தெரியாத காட்டு மலரின் அழுரவமான ஆழ்ந்த வாசனையுடன்தான் அவள் விழிப்புக் கொண்டாள். காலை இளங்குளிர் அவளை வருடியது. பனி ஏதும் இல்லை. ஆனாலும் குளிர் இருந்தது. இளங்குரியனின் தூ பட்டதும் உடம்பில் ஏற்பட்ட வெவேதப்பு அவளுக்கு இதமாக இருந்தது. சிறிது உசாரானவள், படுத்துக்கிடந்த பாயைச் சுருட்டி அதை உள்ளறையில் வைத்தாள். உள்ளறையா என்ன...? அந்தக் குடிசைக்கு ஒரு அறைதான். அவளது வைப்புச் செப்பெல்லாம் அந்த அறையில் தான் இருந்தது.

ஏனோ அவளுக்கு ஆச்சியின் நினைவு அப்பொழுது வந்தது. அப்பாவும் அம்மாவும் போன பின்னர் அவளுக்கு எல்லாமே ஆச்சிதான். அவளும் போன கார்த்திகையில் எதேச் சையாக வந்த ஷெல் பட்டு முடிவைத் தேடிக் கொண்டாள்.

அன்றைய தினம் - முற்பகல் பத்துமணியளவில், வள்ளி புனம் சைவப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு முன்னால்; நிலக்கடலை, விளாங்காய், மாங்காய் என்று பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்குக் கடை பரப்பி இருந்தவேளைதான் அதுநடந்தது. ஸ்தலத்திலேயே கூழாகிப்போன அவளைக் கூட்டி அள்ளிப் பக்கத்தில், புதர்க் காட்டில் அடக்கம் செய்தாள். அப்பொழுது அவளுக்கு உதவியாக இருந்ததெல்லாம் தவராசாவும் சில அயலவர்களும் தான்.

ஆச்சி மரணித்த அன்று தான் இவளுக்குத் தவராசா வுடன் பரிச்சயமானது.

சவக்கிடங்கில் ஆச்சியின் சிதைவுகளைப் போட்டு முடிய பின்னர், பசுப்பால் தெளித்து, சிலமலர்களும் தூவி வணங்கினாள். பின்னர் அவனுக்குக் கிட்டவாக வந்து, அவனைப் பார்த்து நன்றி கூறினாள். அவனது இரு கரங்களையும் தனது கைகளில் வாங்கி வைத்துக்கொள்ள, அவள் பரபரப் படைந்த போதும் அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவளது அந்நிலை அவனது உள்மனதைத் தொட்டிருக்க வேண்டும். மனங்கசிய நெருங்கி வந்தவன் அவளை நெகிழ்ச்சி யுடன் பார்த்தான். அப்பொழுது மெல்லிய கோடு போல ஒரு சிரிப்பு அவனது உதடுகளில் இருந்தது.

‘பெட்டை சாரதா...! நீ தனிச்சுப் போகேல்லை... என்றை உதவிஉனக்கு எப்பையும் இருக்கும்...’

உதடுகளில் துருதுருத்த அவனது பேச்சு ஏனோ வெளிவராமலே தடைப்பட்டது.

அவன் விடை பெற்றபோது அவளது கண்களில் கண்ணீர். துயரம் தோய்ந்த அவளது உருவம் அவனைக் கலங்க வைத்தது.

அவனுடனான அந்தப் பழக்கம் அவனுக்கு ஒரு சில மதாங்களில் - நெருக்கமான நட்பாக மாறியது.

கடந்த இரண்டு நாட்களாக மனசு தளும்பி வழியும் வகையில் அவனது நினைவுகள். நினைவுகள் முழுமையும் அவனே இருப்பதான பிரமை அவனுக்கு. திரும்பத் திரும்ப வந்து மொய்க்கும் அவனது நினைவுகளை அவளால் ஒதுக்க முடியவில்லை.

அவனது நெடிதுயர்ந்ததோற்றம், அடர் புருவங்களுடனான அருள் சொரியும் கண்கள், அகன்ற மார்பு, நீண்ட கரங்கள் என்று எல்லாமே அழகாக இருந்தன. அவை அவளைத் தூண்டில் போட்டு இழுத்தன. அவனது மார்பினுள் புதைந்து, கரங்களின் வளைவில் அடர்ந்து கிடந்து, வாழ்நாள் முழுவதும் வாழந்து விடவே அவள் துடித்தாள்,

அவன் எவ்வாறு தோற்றம் காட்டிய போதும் - யுத்த நெருக்கடிகள் அவனது உடலில் ஒரு தளர்ச்சியையும் மனதில் ஒரு ஜவாலையின் தகிப்பையும் அவனுக்குத் தந்திருந்தது.

யுத்தத்தின் கோரப்பற்களுக்கு அவனும் ஜயாவையும் அம்மாவையும் இழந்திருந்தான். அவளைப் போல அவனும் தனியன்தான். தனியன்கள் எப்பொழுதும் தனியன்களாகத் தான் இருந்து விட வேண்டுமா என்ன? இருவருக்கிடையேயும் ஒர் இணக்கமும் இசைவும் ஏன் ஏற்படக்கூடாது...?

வாழ்வு தந்த அந்த நெருக்குவாரத்திலும் - அவள் எதையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அமைதியாக இருந்தாள். கண்களில் தேக்கி வைத்திருந்த காதலை அவளால் அவனுக்குத் தெரியப் படுத்த முடியவில்லை. காலம் கனியும் அதுவரை காத்திருப்போம் என இருந்தாள். இருந்தபோதும் இது விஷயத்தில் ஒரு சலிப்பும் ஒதுக்கமும் அவளிடம் தொடரியாக இருந்தது.

முன் விறாந்தையை விட்டு வெளியே வந்தவள், தனது நீண்ட கூந்தலை வாராமலே எடுத்துக் கீரட்டி கொண்டை போட்டுக் கொண்டாள்.

அவனுக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை. அவன், அவனது மானசீக காதலன், வீட்டு முற்றத்தில் நிற்பதைக் கவனங் கொண்டாள். அவனுக்கான பரிவையும் பிரியத்தையும் அவன் கண்களில் தேக்கி வைத்திருப்பதை அவள் மீளவும் உறுதிப் படுத்திக் கொண்டாள்.

வேலியோரமாக நெருங்கி வந்தவள், அவன் முற்றத்தில், சீமைக் கிணுவையில் குழை ஆய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். குழை அவனது ஆடுகளுக்கு.

அவனிடம் உயர்சாதி ஆடுகள் மட்டுமல்ல, வெள்ளை லைக்கோன் கோழிகள், சீமைப் பசுக்கள் - ஜேர்ஸி, ஜூடையர், ஃப்ரிசியன் - எனப் பலதும் இருந்தன. அத்துடன் வளவு நிறைந்த தென்னையும் கழுகும்! இவை அனைத்தும் அவனைப் பஞ்சப் பாட்டுப்பாடாமல் பாதுகாத்து வந்தன. தர்மபுரப் பக்கம் ஜந்து ஏக்கர் நெல்வயல் கூட அவனுக்கு இருந்தது. கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக அது விதைப்பில்லாமல் கரடு தட்டிக் கிடந்தது. வயலையடுத்திருந்த மேட்டுத் தறையில் மிளகாய் நட விரும்பினான். ஆனால், அவனுக்கு அது கைகூடி வரவில்லை.

கையில் தாராளமாகப் பணம் புளங்கியதால் இடை சுகம் அவளது - அதாவது சாரதாவின் தேவைகளையும் அவனால் கவனித்துக் கொள்ள முடிந்தது. ஆரம்பத்தில் அந்த உதவிகளை அவள் நிராகரித்த போதும் - அவளது போதாமைகள் அவற்றை அரை மனதுடன் ஏற்றுக் கொள்ளவேத்தன.

குழை ஆய்ந்து கொண்டிருந்த தவராசா ஏதேச்சையாகத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“சாரதா...! என் விடுப்பு...” என்றான்.

‘விடுப்பா...? எல்லாமே உன்னிலை உள்ள ஆசையிலதான்...!’

உடுகளில் உதிரத் துடித்த சொற்கள் வெளிவராமலே மனதளவில் தடைப்பட்டு நின்றன.

அவளது கண்களில் வழிந்த அதீத ஆதாரம் அவளை அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்தது.

குலுங்கியவன், அவள் கண்கள் சுரிக்கத் தன்னையே பாரத்துச் சிரிப்பதையும் கவனித்தான்.

அவளது அந்தப் பார்வையும் சிரிப்பும் அவளது மனசில் உள்ள அனைத்தையும் பழெரன அவனுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியது.

‘இப்படி... இப்படி ஒரு பெட்டையா...? அருகில் இருப்பவர்களை நேசிப்பதில் தன்னையே இழுத்தல் என்பது எவ்வளவு ஒரு பெரிய கொடை. அது இவளிடம்... இவளிடம் மட்டும் எப்படிச் சாத்தியமாகியது! இப்படியொரு பாந்தமும் பரிதவிப்பும் இவளிடம் கூடி வந்திருப்பது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்...’

மனதளவில் அவளைப் பற்றி, படர்ந்த நினைவுகள் அவனுக்கு அதிக வியப்பைத் தந்தன.

உருகியவன், மேலும் அவளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டான்.

‘இந்தப்பெட்டை... இவள்... அப்படியொன்றும் அழகி யில்லை. கறுத்த மையை தேகத்தில் கொட்டிப் பூசியது போல ஒரு நிறம். இவளிடம் அந்தக் கூந்தல் மட்டும் இல்லாமல் இருந்

தால் ஆர் இவளைத் சீந்துவார்கள். அது அவளது பிருஷ்டம் வரை என்ன மாதிரித் தோகை விரிக்கிறது. கண்களில் பிரவகிக்கும் ஒளி மட்டுமென்னவாம்! இவளது மனதை உடைத்து உள்ளிருப்பதையெல்லாம் கொட்டிக் காட்டுகிறதே! பற்கள் வெள்ளை வெளேரென இருந்தாலும் லேசான மிதப்புடன்... அந்தத் தெத்திப் பற்களைத் தொட்டுப் பார்க்கவும் முத்தமிடவும் ஆசையாய் இருக்கிறதே! குச்சிகுச்சியான கைகள், கால்கள் சவளாய்... அத்துடன் விந்தி விந்தி கெந்தலுடனான ஒரு நடை. மார்பில் பசை ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவளை அழகி என்று வாதிட முடியுமா என்ன..? இல்லை, இவள் அரைகுறைதான்! இருப்பினும் இவளில் இழைந்து வரும் வன்னி மண்ணின் வாசனையும் மனசின் ஈரலிப்பும் தான் என்னை இவளிடம் இட்டு முட்டாய் இழுக்கிறதா...? சிநேகிப்பதற்கு இவளை விட்டால் வேறு யாரும் இல்லை என்பது போல இருக்கிறதே... என்ன கூத்திது!”

அவனுக்குக் கிட்டவாக வந்த சாரதா, அவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“நேற்று மதியம் நீ தந்த மான் வத்தல் குழம்பு அச்சாவாக இருந்தது... என்ன கைப்பக்குவும். பெட்டசியள் சமையலெண்டு வந்தா, உன்னட்டைத்தான் பாடம் படிக்க வேணும்போல...”

“அப்படி ஒன்றுமில்லை... எல்லாமே அம்மாட்டைக் கற்றுக்கொண்ட வித்தைதான்!”

“இன்டைக்கு நன்டும் ஓராக்குஞ்சுகளும் போட்டு ஒடியல் கூழ் காச்சப் போறன்... மத்தியானம் வாவன்...! கூழுக்குப் பின்னாலை, இறால் குழம்போட மொட்டைக்கறுப்பன் சோறுமிருக்கு...”

“அப்பா...! பெரிய விருந்து போல... அது சரிஉன்றை வீட்டு வாற தெல்லாம் முடியக்கூடிய காரியமா? அயல்ட்டை நாக்கு வழிக்குமே. நாம புதிசு புதிசா ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பது நல்லம்.”

“பேய்ப் பெடியா! ஆரென்ன நினைக்கேலும். நினைகிறவை நினைச்சிட்டுப் போகட்டன்... ஊர் பழிச்சால் ஏன் துடை

நடுங்க வேணும். பயப்படாதெ. என்னை ஆசை ஆசையா பாக்கிறதை விட்டிட்டு சடங்கு முடியனப்பு...” கூறி வந்தவள், இறுதிவார்த்தைகளை ஒசை எழாமல் விழுங்கிக் கொண்டாள்.

“.....”

அவனது பேச்சுக்கு எதிர்வினை ஏதுமில்லாத இறுக்க மான மௌனமே அவனது பதிலாக இருந்தது.

அவனது அந்த மௌனத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொண்டவளாய், அதனைக் கலைக்க விரும்பாமல், தனது குடிசையைப் பார்த்து நடந்தாள்.

மதியம் ஒரு மணியளவில் தவராசா சாரதாவின் குடிசைப்பக்கம்மாக வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் மிகுந்த ஆரபுரையுடன் அவனை வரவேற்று ஒரு தவிசுப் பலகையில் உட்கார வைத்தாள். அவர்கள் இருவரும் குடிசையின் முன்பாக உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

பனை ஒலைப் பிளா ஒன்றைக் கையோடு எடுத்து வந்த சாரதா அதில் கூழை வார்த்து அவனுக்குத் தந்தாள். மச்சம் போட்டதால் கூழில் அசல் வாசனை கமழ்ந்தது. அவன் அதைச் சப்புக் கொட்டிக் கொட்டிக் குடித்தான்.

“நண்டு, ஓரா, அதோட நெத்தலியும் போட்டனியா...? நெத்தலிகடிபடுகுது...”

“ம...” சொன்னவள் அவன் திருப்தியுடன் கூழ் குடிப்பதைப் பெருமையாகப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

“என்ன பெட்டை... முழுசா என்னையே விழுங்கிற மாதிரி ஒரு பார்வைபார்க்கிற...?”

“என்றை தவா எவ்வளவு வடிவு... திடகாத்திரம்...! அதை நான் பார்க்காமல் வேறை ஆர்பார்க்கேலும்...!”

கூறியவளை, அவன் அருகாக இழுத்து வைத்து, தனது புளாவில் இருந்த கூழை அவனுக்குப் புகட்டினான். புகட்டியவன் அவளது உதடுகளில் ஒட்டியிருந்த கூழைத் தனது நாவால் வழித்துச் சுவைக்கவும் செய்தான்.

‘இது சரியான அசு... ஆரன் பார்க்கப் போகினம்...’

என்று கூசியவள் - இன்னொரு பிளா எடுத்து வந்து, கூழை அவனுடன் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

கூழ் குடித்ததும் பாய் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து விறாந்தையில் போட்டு, “ஓய்வெடுத்துக்கொள் தவா...!” என்றாள்.

“விறாந்தையில் வேண்டாம்சாரு! அறைக்குள்ள போடு...”

அவன் கேட்டபடி, உள்ளே கொண்டு போய்ப் போட்டவள், அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் உள்ளாக வந்து பாயில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அவளை இழுத்துத் தனக்கு அருகாக வைத்துக் கொண்டான்.

“இதென்ன கூத்தடிப்பு...” என்று எழுந்து போனவளின் கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்தான். அவளது கொண்டை அவிழ்ந்து கொண்டது. தோகையாய்ப் பம்மிக் கிடந்த கூந்தலை முழும் போட்டான்.

“அட..! இரண்டரை முழுத்துக்கு மேல இருக்கு பெட்டை”

ஆச்சரியப்பட்டவன், அவளை இன்னும் நெருக்கமாக இழுத்து அவளது உதடுகளை ஆசையுடன் கவ்வினான்.

மச்சம் மணக்குமடா...?

“மச்சம் மணக்குமா...? இல்லை... மச்சத்திலும் பார்க்க உன்றை இந்த உதடுகள் ருசியா இருக்கு பெட்டை....”

“ஓம் ஓம்... உண்மைதான்...”

சிரித்தபடி அவனது மார்பைப் பிடித்து மெதுவாகத் தள்ளியபடி வெளியே வந்தாள்.

கூழ்ச்சட்டியையும் பிளாக்களையும் எடுத்து ஒதுக்கி, முன் விறாந்தையைச் சுத்தம் செய்தவள்; பின்னர் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்.

தவராசா அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் விழிப்புக் கண்ட போது இரண்டு மணிக்கு முன் பின்னாக இருந்தது.

இறால் குழம்பையும் மொட்டைக் கறுப்பன் சோத்தையும் விருப்பத்தோடு சாப்பிட்டான். சாப்பாடானதும் அவள் சாப்பிடு

வதைப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவளுக்குப் பரிமாறவும் செய்தான்.

அன்று மாலை, மைமல் பொழுதுவரை அவளுடனேயே அவன் பொழுதைக் கழித்தான்.

அவளுடன் இருந்த சமயம் இருவரும் தங்களுடைய எதிர் காலம் பற்றியே நிறையப் பேசினார்கள்.

“இப்ப ஆனி மாதம்; ஆடி கழித்து, ஆவணியில் ஒருநல்ல நாளில் நம்மட சடங்குநடந்தால்நல்லம்...!”

“ஏன் பிந்த வேணும் சாரு...! இந்த ஆனி மாதம் நல்லது தானே... இந்த மாதமே...!”

“நீ சரியான அவசரக்குடுக்கையடா...! என்னை ஆரும் தள்ளிக் கொண்டு போக மாட்டினம்... நிதானமா இதை நாம் செய்யிற்குதான் வடிவு.”

“சரி சரிமகாராணியின்றை விருப்பம்” என்றான்.

இறக்கை விரித்துப் பறந்த பறவை, சடசடப்பு அடங்கி மௌனித்தது போல அவள் நின்றாள். அப்பொழுது அவள் அருகாக வந்த, அவன் உணர்ச்சிக் குதிப்புடன் அவளது கண்களிலும் நெற்றியிலும் மாறி மாறி முத்தமிட்டான்.

“போதும் போதுமப்பு உன்றை குல்லுலியும் கூத்தும்.... எல்லாத்தையும் சடங்கு முடிச்சபிற்கு பார்க்கலாம்.”

“சரி... தேவியின்றை கட்டளைப்படி இனி எல்லாமே நடக்கும்...” என்றவன், அவளைச் செல்லமாக கன்னத்தில் நிமிண்டி விட்டு, விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

அவன் போவதையே அவள் பார்த்தபடி நின்றாள்.

•

அவர்களது வீடுகளுக்குக் கிழக்காக புதுக்குடியிருப்புக் கும் வள்ளிபுனத்துக்கும் இடைப்படத்தான் அந்தக் கோயில் இருந்தது. மாரியம்மன் கோயில். அந்தக் கோயிலில் தான் அவளுக்கு அவன் தாலி கட்டினான். ஆவணி இருபத்திரண்டாம் நாள் கிருஷ்ணபட்ச துவாதசியில் தான் அவர்களது திருமணம் நடந்தது. பொன்னாலான தாலிக் கொடி என்று எதுவும் இல்லை.

அரைப்பவுண் தாலி கோர்த்த மஞ்சள் கயிறுதான் அவளது கழுத்தில் ஏறியது.

அந்த எளிமையான திருமணச் சடங்கில், பக்கத்து வீட்டுத் தவமக்கா, தவராசாவின் கூட்டாளியான போராளி அழுதன், பெரியவர் தம்பிமுத்து, இன்னும் சில அயலவர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். அங்கு வந்த அனைவருக்கும் தவராசா வீட்டில்தான் திருமண விருந்து நடந்தது. வந்தவர்கள் மணமக்களுக்கு மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்களையும் ஆசியையும் தெரிவித்ததுடன் அவர்களுக்குப் பூரண வாழ்வு கிடைக்க வேணும் என வாயார வாழ்த்தவும் செய்தார்கள். அது புதுமணத் தம்பதியினருக்கு மிகுந்த நிறைவைத் தந்தது.

திருமணமானதும் அவனுக்கு அவளும் அவளுக்கு அவனும் என அவர்கள் ஒருவரில் ஒருவர் தஞ்சமாயினர். அவர்களது தாம்பத்தியும் இறுக்கம் குலையாது, மிகுந்த ரசிப்புக்குரியதாக இருந்தது.

தவராசாவின் பரிவும் - தன்னையே இழந்து உறவு கொண்ட அவனது இதமும் இங்கிதமும் அவளுக்கு சொர்க்க வாசலின் தாளிதங்கள் அனைத்தையும் காட்டியது. ஒரு வேகமும் விதிர் விதிர்ப்பும் அவர்களது வாழ்வில் வந்து விட்டதாகவே இருவரும் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஆண்மையின் பெளருடி வீச்சையும் வேகத்தையும் அவனிடம் கண்டு அவள் முச்சுத் திணறினாள். இரவுபகல் என்று பாராத அவர்களது முயக்கம் - மண்ணில் கால் பதித்து நடக்காது, காற்றில் மிதப்பதான ஓர் உணர்வையே அவர்களுக்குத் தந்தது.

இந்தக் தேன் சிந்தும் மலர்களின் தொடுகையும் ஸ்பரிசலகரியும் ஓர் இரண்டு மாதகாலந்தான் அவர்களிடையே நிலைத்தது. அவர்களது அந்தச் சுவையான சல்லாபமும் சலிப்பற்ற களிப்பும் சடுதியில் இல்லாமலானது. அது எதிர் பாராமல் நடந்த அசம்பவம் தான்!

தவராசா பின் வளவில், மாட்டுத் தொழுவத்தில் மாடு களுக்கு வைக்கோல் போட்டக் கொண்டிருந்த போது, யம

தூதன் போல அந்த ஆட்டிலறி ஷல் கொட்டிலுக்கு முன்பாக வந்து விழுந்து வெடித்தது. ஷல்லிலிருந்து பிளவுபட்டுப் பறந்த துண்டுகளில் ஒன்று தவராசாவின் முள்ளந்தண்டுப் பகுதியில் தைத்தது. நிலத்தில் சுருண்டு விழுந்த தவராசா, “சாரு!” என்று அலறினான். குடிசைப்பக்கமிருந்து, பின்வளவுக்கு ஓடி வந்த சாரதா, அவனை அள்ளிடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

“ஷல் துண்டு முதுகுப்பக்கமாக ஏறியிருக்கப்பா...?” என்று அவன் கூறக் கேட்ட சாரதா உள்உடைந்து, குழறிக் குழறி அழுத் தொடங்கினாள். அழுகையோடு சாரதா, “உங்களுக்கு லக்கினத்தில் செவ்வாய் அதுதான் உங்களை உலைக்குது போல... தெய் வங் களெல்லாம் எங் களோட தான்... பயப்பாடாதேங்க...!”

அவளது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் அருவியாய்க் கொட்டியது.

ஷல் சத்தம் கேட்டு, பக்கத்தில் இருந்த தம்பிமுத்தரும் இன்னும் சில அயலவர்களும் அவனை அணுகி அணைத்துத் தூக்கி, வாடகை ஊர்தியொன்றில் தருமபுரம் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள்.

பரிசோதனை செய்த டொக்ரர் மூர்த்தி சாரதாவைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“முள்ளந்தண்டு வடத்தில ஷல் ஏறியிருக்கு... ஷல் துண்டை இப்ப எடுக்க முடியாது, முதலில் காயத்தை மாத்துவம்... பிறகு எதையும் நாம செய்யலாம்.”

கூறிய டொக்ரர், காயம் ஆறுவதற்கான வில்லைகளை யும் தேன் நிறக் களிம்பொன்றையும் சாரதாவிடம் தந்தார். ஒரு கிழமை கழித்துத் தவராசாவை அழைத்து வரும்படியும் அவளிடம் கூறினார்.

வீடு திரும்பிய சாரதா, உரிய வில்லைகளை நேரம் தவறாது தந்ததுடன், அவனைக் கண்ணின் மணிபோலப் பராமரிக்கவும் செய்தாள்.

முதுகிலிருந்த காயம் சிறுகச் சிறுக மாறி வந்தது.

இருப்பினும் தவராசாவால் எழுந்து நடக்க முடியவில்லை. இப்புக்குக் கீழாக ஏதோ ஒரு பழுமிகுந்த பாறங்கல்லைத் தக்க வைத் திருப்பதான் உபாதையும் பரிதவிப்பும் அவனை வருத்தியது.

மீளவும் டொக்ரரிடம் தவராசாவை அழைத்துச் சென்ற சாராதா அவரிடம் விபரம் கேட்டாள்.

டொக்ரருக்கு என்ன பதில் தருவதென்று தெரிய வில்லை. சாரதாவை அன்புடன் பார்த்தவர், கூறினார்:

“அம்மா உங்கடை கணவர் துரதிர்ஷ்டசாலி. அவரது காயம் முள்ளந்தன்றில் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும். முள்ளந்தன்று வடம் பாதிக்கப்பட்டதால் அவற்றை உடம்பிலை, இப்புக்குக் கீழை செயலிழந்துவிட்டது... இவரால் இயங்க முடியாது... இவரது வாழ வேண்டுமென்ற துடிப்பும் உங்கடை அநுசரிப்பும் தான் இவருக்கு ஒரு வகையில் ஆதாரம். ஒரு குழந்தையைப் பராமரிப்பது போல நீங்கள் இவரைப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும்...”

உடைந்து உறைந்து போயிருந்த தவராசாவை, ஆதாரவாக அவனது கன்னக்கதுப்புகளில் தடவிய சாரதா:

“இவர் என்றை உயிர் மூச்சு டொக்ரர்... இவரை நான் நல்ல வடிவாகப் பார்த்துக் கொள்ளுவன்...”

“கால நீட்சி உங்களுக்குச் சலிப்பைத் தருவதாய் இருக்கும்...”

கூறிய டொக்ரர் அவளைத் தனியாக அழைத்து, ‘தவராசாவுக்குக் கேட்க வேண்டாமே!’ என்ற நினைப்புடன் ஏதேதோ கூற வாயுன்னினார்.

பின்னர், எதுவும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்.

டொக்ரர் என்ன சொல்ல விரும்பினார் என்ற ஒருவகை ஆதங்கமும் அத்துடன் ஒரு வகையான பதகளிப்பும் சாராதாவைப் பாடாய்ப்படுத்தியது.

எதையுமே கண் டு கொள்ளாதவராய் டொக்ரர் தொடர்ந்து பேசினார்:

“இவரை முடிந்தால் வவனியா ஆஸ்பத்திரிக்கு அல்லது யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலைக்கு கூட்டிக் கொண்டு போய் வைத்திய ஆலோசனை பெறுவது நல்லம்... சிறுகாய மாயிருந்தால் யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்தலாம். வேணுமெண்டால் கொழும்புப் பக்கமும் போகலாம்.”

“அது முடியுமா ஸேர்...? எங்களிருவருக்கும் இயக்கம் ‘பாஸ்’ தருமா...?”

அவள் அழாக்குறையாகக் கேட்டாள்.

“இல்ல... நான் கடிதம் தாறன்... முயற் சித்துப் பார்ப்பமே! அதோட ஐ.சி.ஆர்.சி யில் இருந்து இவருக்கு ஒரு சக்கர நாற்காலியும் ஊன்று கோல்களும்... அதாவது கிளச்சஸைம் என்னாலை பெற்றுத்தரமுடியும்....”

அவரது நம்பிக்கை தரும் வார்த்தைகளால் ஓரளவு திருப்தியடைந்தவளாய், தவராசாவுடன் வீடு திரும்பினாள்.

•

தவராசா காயமடைந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. ஓரளவு முதுகுக் காயம் அவனுக்கு ஆறியிருந்தது. இருப்பினும் முள்ளந்தன்டு வடத்தில் - முன்னர் சள் சள் எனக் கடுமையாக இருந்தவலி இப்பொழுது சற்று லேசாகி இருந்தது... அத்துடன், அவனது காற்பாதங்கள் இரண்டும் உயிர்ப்புடன் அசைந்தன. இதனைச் சாரதாவுடன் அவன் பகிர்ந்து கொண்டான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட அநர்த்தத் தால் சுயமழிந்து, ஆழ்ந்த துயரத்தில் தவித்துக் கிடந்த அவளுக்கு இச்செய்தி இனித்தது. அவனை அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். அவனும் அவளைத் தழுவி உதடுகளைச் சுவைத்தான்.

சிரித்தபடி அவனுக்கு மிக நெருக்கமாக வந்தவள், “என்ன வேணுமா...? உன்னாலை முடியுமா...?” என்று கேட்டாள். பின்னர் ‘அதுக்கு’ ஆயத்தமானாள். அவனது காற்பாதங்கள் சிறிது சலனித்தபோதும் அவனது உடம்பின் கீழ்ப்பகுதி எதுவித அசைவும் இல்லாமல் இருந்தது.

‘உனர்ச்சிகள் மரத்து விட்டனவோ’ எனும் அவனது நினைவு, அவனை ஆழமாகத் தாக்கியது. அவன் விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கினான். அவனைத் தேற்றுவதற்கு வார்த்தைகளைத் தேடித்தேடி அவன் உதிர்த்த போதும் - அவனது உனர்வுகளை அவளால் சமனப்படுத்த முடியவில்லை. அந்தத் துயர வலையுள் சிக்குண்ட அவளும் அவனுடன் சேர்ந்து அழுதாள்.

‘இதை... இந்த நிலைமையை... அதாவது, தவாவுடன் இனிமேல் நான் குடும்பமாக இருக்க முடியாது என்பதைச் சொல்லத்தான் டொக்ரர் மூர்த்தி என்னைத் தனியாக அழைத்துக் கைதைக்க நினைத்தாரா...? பின்னர் அதைச் சொல்லாமலேயே விட்டுவிட்டாரே...! அவர் அப்படி நடந்து கொண்டது எதனால்...? எனக்கு எல்லாம் தானாகத் தெரிய வருந்தானே என்பதாலா...?’

அவளது மனம் ஒரு நிலைப்படாது தக்தளித்தது.

தான் அழுவதைத் தவராசா தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது என நினைத்தவள், கண்களை அவசர அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு அப்பொழுது அவர்களது திருமணநாளும் அதனை அடுத்து வந்த இரண்டு மாத காலமும் நினைவில் வந்தது.

‘தவாவுடனான அந்தத் தாம்பத்தியம் தெவிட்டுதல் ஏதுமில்லாமல், இரண்டு மாதங்கள் தான் என்றாலும் - வாழ்நாள் முழுவதுக்குமான அனுபவமாக இருந்ததே... அந்த முற்றிய காமம் கலந்த காதல், அம்மாடியோ இந்த ஜென்மத்துக்குப் போதும் போதும்! அந்தத் தோய்தலில் களி கொண்டு அடைந்தவை இப்படி அப்படிப்பட்டதா.... இரண்டு முரட்டு மிருகங்கள் போல இரவு பகல் பாராது முயங்கிக் கிடந்தது... அதற்குக் கடவுள் தந்த தண்டனையா இது...?’

எதையுமே நினைத்துப் பார்க்க முடியாத மனநிலையுடன் அவள் அவஸ்தைப்பட்டாள்.

காலம் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் மெதுவாக நகரவில்லை. அவர்களது வாழ்க்கையில் நடந்தவை எல்லாமே

மிக வேகமாக நடந்தன. அந்த நிலைமையிலும் டொக்ரர் மூர்த்தியைக் கண்டு அவரிடம் ஆலோசனை பெற அவர்கள் தவறவில்லை.

துயரம் மிக்கதாக அவர்களது சீவியம் இருந்தபோதும் - சாரதா எதையும் பொருட்படுத்தாது, தவராசாவை அன்புடன் பராமரிப்பதிலும் பணிவிடை செய்வதிலுமே தனது காலத்தைக் கழித்தாள்.

அந்த துயரங்களின் மத்தியிலும் அவள் வணங்கிய தெய்வங்கள் அவளை வஞ்சித்துவிடவில்லை. நிச்சயமில்லாத போதும் - நிலத்தில் பாவாத மிதப்படன் தவராசாவை அணுகி, தேன் பிலிற்றும் குரலில் அவனது வலது காதைத் தனது உதடு களால் உரசி உரசி மிக மெலிதான குரலில் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னாள்:

“தவா... தவா எனக்கு இரண்டு மாதமா தீட்டுப் படேல்லை...! ராசா... கடவுள் மனமிரங்கி கண் திறந்திட்டார் போல... என்றை செல்வத்தின்றை கொடை இப்பென்றை வயித்தில்...”

கேட்டதும் குலுங்கியவன். கரங்கள் நடுங்கிய போதும் - அதிக பதட்டப்படாதவனாய் அவளை அணைத்து உச்சி முகர்ந்தான்.

“ஆச்சி... நான்... நானில்லாத காலத்தில கூட உனக்குத் துணையாக ஒரு சீவனா...? நம்பமுடியாமல் இருக்கு பெட்டை! இந்த கருவுயிர்ப்புநீ கூறியது போல கடவுள் தந்த வரம்தான்...!”

“மருத்துவிச்சி கமலத்தைக் கண்டு கதைக்க வேணும் உறுதிப்படுத்த வேணும். டொக்ரரிட்டையும் சொல்லலாம்.”

“என்ன உறுதி சாரு...! பயப்படாதை எல்லாம் சரி வரும். நல்லதே நடக்கும்.”

“ம...ம...”

உதடுகள் அவளுக்கு வெப்பியாரத்தில் துடித்தன. உடல் லேசாக நடுங்கியது.

அடுத்து வந்த சில நாட்களில் மருத்துவிச்சி மட்டுமல்ல டொக்ரரும் குழந்தைபற்றிய செய்தியைத்திடமாக உறுதி செய்தார்.

கால நகர்வில், அவர்களுக்குச் சாதகமாகவே எல்லாம் நடைபெற்றன. அந்த ஆண்டின் நடுக்காறில் பிரதமர் ரணிலுக்கும் தலைவர் பிரபாகரனுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட சமாதான ஒப்பந்தம் அவர்கள் எதிர்பாராத ஒன்று. அவர்கள் குடாநாட்டுக்குப் போவதான கனவு, அந்த வகையில் பொய்த்துப் போகாமல் மெய்ப்படும் போலத் தெரிந்தது.

தவராசாவின் உடல்நிலையை அநுசரித்து இயக்கம் அவர்களுக்கு அதிக கெடுபிடி எதுவும் தராமல் நடந்து கொண்டது. சாரதாவும் அவனும் - யாழ் வைத்தியர்களின் ஆலோசனைகளின் பின்னர் வன்னி மண்ணுக்குத் திரும்ப வேணுமென்ற நிபந்தனையின் பேரில் அவர்களுக்குப் பாஸ் வழங்கப்பட்டது. டொக்ரர் மூர்த்தியின் பரிந்துரையும் அவர்களுக்கு இது விஷயத்தில் பெரிதும் உதவியது.

ஆவணி மாதம் பதினெந்தாம் நாளுக்குப் பின்னர் குடநாடு செல்வதற்கு அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். அந்த கால இடைவெளியைப் பயன்படுத்தி மாடு, ஆடு, கோழி என்று எல்லா வற்றையும் விற்றுப் பண்மாக்கினார்கள். தருமபுரத்தில் இருந்த நெல் வயலையும் வீடுவளவையும் தம்பிமுத்தரிடம் பார்த்துக் கொள்ளும்படி பொறுப்புக் கொடுத்தார்கள். யாழ் புறப்படுவதற்கு முன்னர் டொக்ரர் மூர்த்தியை மீளவும் கண்டு கதைத்தார்கள்.

அவர்களது குடாநாட்டுக்கான பயணம் சிரமங்கள் மிக்கதாகவே இருந்தது. ‘யாழ்ப்பாணத்து டொக்ரர்களின் வைத்தியமும் கவனிப்பும் பலன் தந்தால் தவா மெதுவாகவேணும் எழுந்து நடப்பாரா... நடக்க வேணும் - நடந்து தனது கருமங்களைப் பார்க்க வேணும்...’

நம்பிக்கை தரும் நினைவுகளில் அவள் தன்னிலை மறந்து திணொத்தாள்.

நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை! மிகுந்த மன அழுத்தங்களுடன் அவர்கள் இருந்த போதும் - நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய நிதானமும் அவசமும் அவர்களிடம் அப்பொழுது கூடி வந்தது.

●

மீண்டும் அந்தக் கிராமத்து மண்ணில்...

அரசடியில் பஸ் நின்றதும் அவன் இறங்கினான். பதினாலு வருடங்களின் பின்னர் - ஏறக்குறைய இராமனுடைய வனவாச காலம் - அவனது கால் அந்த மண்ணில் பட்டது. பட்டதும் அவனது மனசு பொங்கிப் பொங்கிச் சிலிர்த்தது. கிழக்குப் பக்கமாக அவனது பார்வை படர்ந்தது. நவக்கைக்குளம் நிரம்பி, தளதளத்தபடி கிடந்தது. குளக்கட்டின் மேல் விளிம்பைச் சிற்றலைகள் தொட்டளைந்தபடி கிடந்தன. வீதிக்கு அருகாக இருந்த சங்கக் கடை பூட்டிக் கிடந்தது. பின் பகுதி உடைந்து சிதறுண்டு கிடந்தது. ‘ஷல் கில்’ பட்டிருக்கும். அது தான் இப்படி...! ரணிலின் அமைதி ஓப்பந்தத்தால் நிலைமைகள் ஓரளவு சீராக இருப்பது போலத் தோன்றினாலும் - யுத்தத்தின் கோரமான தழும்புகள் ஊரில் எல்லா இடங்களிலும் தெரிந்தன. தூரத்தில், பச்சைக் கேற் கந்தையர் வீட்டு முன்மாடி பாறிக் கிடந்தது. பட்ட வேம்பானுடைய கோயில் மணிக் கோபுரமும் முன் மண்டபமும் இடிபாடுகளுடன்... சைவப்பள்ளிக் கூட அதிபர் அறையும் அதனை ஒட்டிய வகுப்பறைகளும் இருந்த இடம் தெரியாமல் கற்குவியலாய்க் கிடந்தன. பிரதேசசபைக் கட்டடத்துக்குப் புதிய ஒடுகள் வேயப்பட்டிருந்தன. எல்லா வற்றையும் அவன் ஆழந்த கவலையுடன் பார்த்தான்.

நல்ல மழை பெய்திருந்தும் - நவக்கை, தாவாடிப்பள்ளம், உயரப்புலம் என்று எதுவுமே விதைக்கப்படாமல் கிடந்தன. குதிரை வாலியும் கோழிச் சூடனும் தான் வயல்களை

ஆக்கிரமித்திருந்தன. மேட்டு நிலங்கள் முழுமையும் அடர்த்தி யாகக் கோரைப் புல்லும் தகரையும் முடிதும்பையும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன; இடையிடையே ஏருக்கிளைச் செடிகளும்.

‘ஹரில் கமஞ் செய்வதையே விட்டுவிட்டார்களா... ஆன கமக்காரர் ஆரும் இல்லையா...?’ மதவடிக் காணியில் தெற்குப் பக்கமாக மில்லும், வடக்குச் சாய்வில் - அரை குறையாகக் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கும் - நகுலாவின் வீடும் இருந்தன. டானா போலிருந்த இடைப்பட்ட வயல்கள் மட்டும் விதைக்கப் பட்டிருந்தன. பயிர் கருமை படரச் செழிப்பாக இருந்தது; அமோனியா விசிறி இருப்பார்கள் போலும். வயல்களில் நீர்ப்பிடிப்புப் போதியளவு இருந்தது. காணிநவத்தாருடையது.

தொண்ணாறு அனர்த்தங்களின் போது நவத்தார் மோசம் போனது இவனுக்குத் தெரியும். கொழும்புக்கடை லிங்கத்தார் - செக்கடித்தெருக் கடையில் நின்ற போது - சொன்னவர். ‘அவருடைய சொத்துச் சுகமெல்லாம் இப் பொழுது மகள் தவத்துக்குத் தான். அவதான் விதைத் திருப்பா...!’ சுற்று வட்டத்தில் அந்த வயலைத் தவிர வேறு எதுவும் விதைக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

மதவடி ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்தான். சுந்தரத்தார் வீட்டில் ஆள் சிலமணில்லை. உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். மழைக்குளிருக்கு இதமாக, மாட்டுக் கொட்டிலில் குழி பறித்து, வீட்டு நாய் படுத்துக் கிடந்தது. இவனைக் கண்டதும் அது உசார் ஏதுமில்லாமல் லேசாக உறுமியது. பின்னர், மெதுவாகக் குரைக்கக் தொடங்கியது.

உள்ளே இருந்து ராணி வந்தாள். பேரழகி, ஆனால் இப்பொழுது கோலங்கெட்டுக் கிடந்தாள். முன்தலை நரைத்து, முகத்தில் சுருக்கங்கள் படர்ந்திருந்தன. சுந்தரத்தாரின் நடுவில் பெட்டை . அவளது கணவன் ‘ஷல்’ பட்டுச் செத்துப் போனது அவனுக்குத் தெரியும். மகன் ரமணன் கூட இயக்கத்துக்குப் போனதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தான்.

கிட்டவாக வந்த ராணி, நெற்றியின் மேலாக வலது

கையைவைத்துப் பார்வையைக் கூர்மைப் படுத்தினாள்.

“ஆரது...?”

“பார்த்தால் தெரியேல்லையா...?”

“.....”

“ம... சொல்லுங்க...” செல்லத்தங்கம் என்று இவன் அடி எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“சாட்டி வளவுச் செல்லத்தங்கத்தின்றை பேரனா...? சின்னப் பொடியனாப் பார்த்தது... முன் தலையில் சாதுவாய் வழக்கை விழுந்து, கொஞ்சம் குண்டாய்... வயசு முப்பதுக்கு மேல் இருக்குமா...?”

“முப்பத்தி ரெண்டு”

“ஊரை விட்டுப் போய் எத்தனை வருஷம்...?”

“பதினாலு. ஐ.பி.கே.எவ். வந்து மூண்டு வருஷத்துக்குப் பிறகு தான் போனனான். போனதென்ன... வலோற் காரமாய் மூட்டை முடிச்சுக்களோட கொழும்புப் பக்கம் என்னைக் கலைச்சவை...!”

“தெரியும் தம்பி! அது பெரிய கதை... நீ போனாப் புறம் இஞ்ச ஊரில் நடக்கக் கூடாததெல்லாம் நடந்தது. பெரியாக் களைல்லாம் சின்னத் தனமாநடந்திட்டாங்கள்...!”

“ம.... சின்னத்தனம் தான்.”

“அப்ப அவையென் நின்ட வேகத்திலையும் காட்டின அசரத் தனத்திலையும் உனக்கு உயிராபத்து ஏதும் இல்லாமல் போனது பெருங்குளத்தாளின்றை அருளாலைதான்...!”

“ஓம் அக்கா...! அவையளின்றை சாதிச் செடில் உங்களிட்டை இல்லை... அதாலதான் உங்களால் இப்படிக் கதைக்கேலுது. எனக்கு இது சந்தோஷமாயிருக்குது.”

“பூரணியைப் போய்ப் பார்க்கேல்லையா...? ஆள் கொஞ்சம் புத்தி பேதலிச்ச மாறாட்டமாய் இருக்கிறா. ஆள் மட்டுக் கட்டேலாத அளவுநல்லாட்டைஞ்சும் போயிட்டா...”

“கேள்விப்பட்டனான்.”

“நொச்சிக் காட்டுப் பக்கம் போகேல்லையே?

போனால், சாமித்தம்பியர் முழு விபரமும் சொல்லுவார்.”

“சரி ராணியக்கா...” கூறியவன், நொச்சிக்காட்டுப் பக்கமாக நடந்தான்.

கோயிலடி ஒழுங்கையில் இறங்கி, மணியத்தாற்றை மகள் மலரையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்க விரும்பப் பீருந்த போதும் - மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, சிவத்தாற்றை வீட்டைக் கடந்து, சாமித்தம்பியர் வீட்டுக்குப் போனான். வீட்டில் தம்பியரும் பெண் சாதி தங்கமும் கடைசிப் பெட்டை சிவமணியும்தான் இருந்தார்கள்.

சிவமணி இவனைப் பார்த்ததும் சிரித்தாள். தவ்வலா முக்குச்சளி வழிய வழிய ஓடித்திரிஞ்ச பெட்டை, பெரியவளா... பழுத்த மாக்குளோப் தக்காளிப்பழும் மாதிரி மொழு மொழு என்று இருந்தாள்.

அவள் தங்கத்துக்குக் குரல் கொடுக்க, முன்னால் வந்த தங்கம்:

“வாப்பு... சிவா...!”

“மட்டுக்கட்டியாச்சு போல...”

“மட்டுக்கட்டாமல்...! என்றை பிள்ளா, அப்ப பட்ட பாடெல்லாம் - படமா இப்பையும் என்றை மனசில இருக்கு. இவர் என்றை மனிசன் தான் உன்றை உசிரை அப்ப காப்பாத்தி... ‘மான்ரோசம் பாக்காமல் உவனை உந்தப் பெடியனை... கொழும்புப் பக்கம் அனுப்புங்கடா...’ எண்டு அருளருக்குச் சொன்னவர். இவருக்கும் அவருக்கும் அப்படி ஒரு ஒட்டு. இவர் சொன்ன சொல்லை அருளர் தட்ட மாட்டார். பெட்டையின்றை தாய் மாமன் சதாசிவம் உயிர்ப்பலி எடுக்கத்தான் நின்டவன்... உன்னை வெட்டிச் சரிச்சுப் புதறன் பக்கமாப் புதைக்க இருந்தவன். இவற்றை கெஞ்சுதலும் இலந்தை வனப்பிள்ளையாற்றை அருளும் தான் உன்னைக் காப்பாத்தி, கொழும்புப் பக்கமாகப் போக உனக்கு வழி செய்தன....”

“மாமாவைப் பாக்கத்தான் வந்தனான்.”

“மாமாவோ... கோவிய வடுவா...!” அவள் செல்லமாகச்

சிரித்தாள்.

அவளது வெள்ளை மனசு அந்தச் சிரிப்பில் தெரிந்தது.

‘சாதி கீதி பார்க்காத தெய்வங்கள் இவையள்...’

மனதில் வர்சித்த உணர்வைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

“இஞ்சேருங்க... உங்களத் தான் செல்லத்தங்க அக்கான்றை பேரன் நேசன் வந்திருக்கிறார்.”

“ஆர் சிவநேசனா..? அட மட்டுக்கட்ட முடியாத அளவுக்கு வளர்ந்திட்டார். கொழும்புத் தண்ணியும் சாப்பாடும் ஆளை நல்லா வெளுக்கப்பண்ணி இருக்கு...!”

“மாமா...?”

“ம்...” குரல் அழுத்தமாக வந்தது.

“அருளர் மோசம் போயிட்டார் தம்பி! உவன் சதாசிவமும் இடம்பெயர்ந்து, கொழும்புப் பக்கம் போனவன் - பின்னால், பின்னை குட்டியளோடு கண்டாவுக்குப் போயிட்டான்.

“தெரியும்...”

“தொண் ஞாறுகளின்றை ஆரம்பத்தில் ஊரே இடம்பெயர்ந்து வலிகாமத்துக்குப் போனது. ஆனா, அருளரும் பெட்டை பூரணியும் வீம்பா ஊரோடு நின்டிட்டினை ... மத்திய கல்லூரியில் இருந்த ஆமி இந்தப் பக்கம் வந்த கையோடு அருளரைச் சுட்டுப்போட்டுப் பெட்டை பூரணியைப் பள்ளிக் கூடக் காம்புக்குக் கொண்டு போய்ச் சீரழிச்சுப் போட்டுத்தான் விட்டாங்கள். சித்தங் கலங்கிப் போன அவளை... ஏதோ மன மிரங்கிச் சுடாமல் விட்டிட்டாங்கள். பெட்டை இப்ப இலந்தவனப் பின்னையார் கோயிலடியில், அவவின்றை சின்னாத்தை வீட்டிலதான் இருக்கிறாள்...! சின்னாத்தையும் வலிகாமம் போனது. போன இரண்டொரு மாசத்தில் அங்கேயே செத்துப் போச்சு. பெட்டை அந்த வீட்டில் இப்ப தனியாத்தான் இருக்கிறாள். தொடக்கத்தில் கோயிலில் கிடைச்ச பிரசாதத்தை அரைகுறையாகச் சாப்பிட்டு வயித்தைக் கழுவினாள். ரணிலின்றை அமைதி ஒப்பந்தத்துக்குப் பின்னால் தென்

மராட்சியில் இருந்து வந்த நான் தான் அவளின்றை ‘அ’ அட்டையில் உலருணவுப் பொருள் எடுத்துக் கொடுக்கிறன். அது அவளுக்குப் பெரிய ஆறுதல்.”

“தம்பி....! நீ இஞ்ச வந்தது நல்லம்; அவளுக்குப் பெரிய ஆறுதலா இருக்கும். உன்றை உடனிருப்பும் அனுசரணையும் அன்பும் அவளுக்கு அவளின்றை கலங்கிப் போன சித்தத்தை மீளச் சேர்த்தெடுக்க உதவியா இருக்கும். அவள் மனசு தேறினாப்பறும் - நல்ல நாள் பார்த்து ஒரு மஞ்சள் கயித்தை அவளின்றை கழுத்தில் கட்டுராசா...! நீ நல்ல பிள்ளை ... இது உன்னாலை முடியும்.”

அவர் கூறுவதையெல்லாம் கேட்டிருந்த சிவநேசன் இடி விழுந்தவன் போலத் திகைத்து நின்றான். அவனது கண்களில் இருந்து சொரிந்த நீர் சாமித்தம்பியரைத் சண்டி இழுத்தது. அவனுக்குக் கிட்டவாக வந்தவர், அவனது கண்களிலிருந்து வழிந்த நீரை ஆதுரத்துடன் துடைத்து விட்டார். அணைத்தபடி அவனது முதுகையும் நீவிவிட்டார்.

அவரது தொடுகை அவனைக் குலுங்கக் குலுங்க அழ வைத்தது. மனம் சற்றுத் தேறியதும் தங்கம் மாயி தந்த, தாளித்துப் பிரட்டிய ஓடியல் மாப்பிட்டைச் சாப்பிட்டான். கடச்சுட பகம்பால் தேத்தண்ணியும் குடித்தான். தன்னை ஓரளவு ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டவன், இலந்தை வனப் பக்கம் போகும் நோக்கத்துடன் எழுந்து நடந்தான். தொலைந்து போன எல்லாவற்றையும் மீளவும் பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற தவிப்பு அவனது மனசு நிரம்ப இருந்தது. அஞ்ஞாத் தோட்டப் பக்கமாக நடந்தவன், குளத்தை எட்டிப் பார்த்தான். குளம் நீர் நிறைந்த நிலையில் தளதளத்தபடி கிடந்தது.

•

இந்திய அமைதி காக்கும் படை வந்து, இந்த மண்ணில் கால் பதிக்க முன்னர், என்பதுகளின் நடுக்கூறில் தான் அது நடந்தது. அப்பொழுது அவளுக்கு ஆறேழு வயசு தான் இருக்கும். அவனுக்குப் பத்து வயசு. பாடசாலைஇல்லாத

நாட்களில் பூரணி நேசனுடன் தான் இழுபட்டுத் திரிந்தாள். அவன் கால் வைத்த தடங்களில் எல்லாம் அடியொற்றி நடப்பது தான் அவளது வேலையாக இருந்தது.

சாதியில் குறைஞ்சு பெடியன், ஒரு குடிமை மாதிரி அருளரிடம் வந்து சேர்ந்தது அவனுடைய பேத்தி செல்லத் தங்கத்தால்தான்.

கால் வயிறு அரை வயிறென்று கண்டது கடியதைத் தின்று நலிந்து போய்க் கிடந்த பெடியனை, அருளற்றை மனிசி சிவகாமி வயிறு காயாமல் பார்த்துக் கொண்டாள். காணி பூமி சொத்துச் சுகமென்று இருந்த அந்தக் குடும்பத்துக்கு அவன் பாரமாக இருக்கவில்லை. எடுபிடி ஆள் போல, அவன் எல்லா வற்றையும் பார்த்துக் கொண்டான். வீட்டுத் தேவைக்கு நீர் எடுத்து வைப்பது, முற்றும் கூட்டுவது, மாட்டுக் கொட்டிலையும் ஆட்டுக் கொட்டிலையும் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்வது, இளம் கன்றுப் பசுக்களைத் தவிர, மற்றுப் பசுமாடுகளையும் ஆடுகளையும் - பசும்புல் காட்ட, மேச்சல் தரவைக்கு இட்டுச் செல்வதென்று எல்லாவற்றையும் அவனே இழுத்துப் போட்டுச் செய்தான். அவற்றைச் செய்து முடித்த கையோடு, இளங்கன்றுப் பசுக்களை - சிவப்பியையும் செங்காரியையும் - அஞ்ஞாவின் பக்கமாக உள்ள வரகு மேட்டுக்கு இட்டுச் சென்றான். வரகு மேட்டில் பசும் புல் பற்றையாகப் படர்ந்து கிடந்தது. மாடுகளை முழுக்கட்டை அடித்து நீளமான கட்டுக் கொடியில் - மேயக் கட்டிவிட்டுத் திரும்பிய பொழுது, வழைமை போல அவனுடன் ஓடிவந்த பூரணி ஏதோ நரலில் பொதுக் காலரெனச் சறுக்கி விழுந்தாள். அவன் அலறிய குரல் தாவாடி வரை கேட்டிருக்க வேண்டும்! தூரத்தில் சிவகாமி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பூரணியை வாரி எடுத்த சிவநேசன் அருகில் இருந்த அஞ்ஞாக் குளத்துக்குத் தூக்கிச் சென்று, சட்டையை உருவி எடுத்து, அவளை நன்றாகக் கழுவினான். சட்டையில் ஓட்டிஇருந்த மலத்தையும் நீரில் அலம்பினான். அம்மணமாக, உடல் கூச நின்ற அவளது அழுகு அவனுக்குப்

பிடித்திருந்தது. அவளது அடிவயிற்றின் கீழாகப் படர்ந்து கிடந்த பூந்தடத்தை ஒரு இளம் பிள்ளையின் குறுகுறுப்புடன் பார்த்தான்.

‘இந்தப் பெட்டை எனக்கு... எனக்கு மட்டும் தான்!’ அந்த இளம் வயதிலேயே அவனது மனச தீர்மானமாய் நினைத்துக் கொண்டது.

அவளை அழுக்கு நீங்க நன்றாகக் கழுவியவன், தனது தலைத் துண்டை அவிழ்த்து அவளது இடுப்பில் கட்டி விட்டான்.

அப்பொழுது அங்கு வந்த சிவகாமி, பூரணியை வாரி எடுத்துக் கொண்டாள்.

என்ன நடந்தது என்று விபரம் கூறிய நேசன் அவர்களுக்குப் பின்னால், தாவாடிப்பக்கம் பார்த்து நடந்தான்.

கிணத்தடிக்கு பூரணியை எடுத்துச் சென்ற சிவகாமி, சந்தனச் சோப்புப் போட்டு அவளைக் குளிப்பாட்டினாள். அவள் குளிப்பதற்கு, அன்றைய தினம் நீர் அள்ளிக் கொடுத்தது நேசன்தான்.

●

அக்கம்மா வீட்டு முடக்கில் திரும்பிய போது இலந்தை வனப்பிள்ளையார் கோயில் தெரிந்தது. சிரசில் கரம் குவித்தவன், கோயிலை நோக்கி நடந்தான். கோயில் கூப்பிடு தூரத்தில் இருந்தது. நெஞ்சுபடபடக்கநடந்தான்.

பாதங்களுக்குக் கீழாகத் தரை பள்ளம் தட்டிப் பாறுவது போல ஓர் உனர்வு. தடம் தப்பி நடந்தவனது கண்களில் சாரலாய்ச் சொரியும் நீர். இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து சொல்ல முடியாத ஒரு துயரம் அவனை வருத்தியது.

‘பூரணி... என்றை பூரணி எப்படியிருப்பாள்...? மனம் பிறழ்ந்து பிச்சியாகப் போய்விட்ட அவளைச் சேந்தி எடுப்பது எப்படி...? என்னால் இது... இது முடியுமா...? முடிய வேணும்.’

மனதில் குமைந்தவை சொல்வடிவம் பெற, “பூரணி... பூரணி...!” என மீளவும் அவன் புலம்பியபடி, நடந்தான்.

கோயில் முன் பிரகாரத்துக்கு வந்தவன், கர்ப்பக் கிரகத்தைப் பார்த்து, மூலவரைத் தொழுதுவிட்டு, வடக்காக

இருந்த கோயில் கிணத்தில் நீர் அள்ளி முகத்தை அலம்பினான். ஒரு வாளி தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்தான்; குடித்து விட்டுத் திரும்பியவன், சற்றுத்தள்ளிச் சடைத்து வளர்ந்திருந்த பொன்னொச்சி மரத்தின் கீழாக அந்த உருவத்தைக் கண்டான். ஓர் அழுக்குத் துணி மூட்டை போல, அது குவிந்து கிடந்தது. கிட்டவாக வந்தவன், அந்த உருவத்தைப் பார்த்தான்.

“அட இவள் பூரணி! என்றை பெட்டை ...!” இழந்ததை எல்லாம் திரும்பவும் பெற்றுக் கொண்டதான் பரவசத்துடன் புலம்பியவன், ஆதாரத்துடன் அவளது இடது புருவத்துக்கு மேலாக இருந்த அந்தக் கரும் பொட்டு மச்சத்தைத் தனது விரல்களால் ஸ்பரிசித்தான்.

அவனது தொடுகை அவளை நிலைகுலைய வைத்தது. திழரெனத் தனது சேலையை ஒதுக்கியபடி எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டவள், அவனது கரத்தை ஓர் அசர பலத்துடன் தட்டிவிட்டாள்.

“டேய் பொறுக்கி...! என்ன ... என்னடா வேணும் உனக்கு... எல்லாத்தையும் தான் எடுத்திட்டேங்களே... எலும்பும் தோலுமாய்க் கிடக்கிற என்னட்டை அப்படி என்னடா இருக்கு... என்ன திரவியம் கொட்டிக் கிடக்குதெண்டு ஏறும்பாட்டம் என்னைச் சுத்தி சுத்தி மொய்க்கிறயள்...!”

அவளை... அவள் பேசுவதை மேலும் கேட்க விரும்பாத சிவநேசன் அவளது உதடுகளைப் பொத்தினான்.

குலுங்கி அழுதவள், அவனது தோளில் மயங்கிச் சாய்ந்தாள்.

அவள் குடியிருக்கும் சின்னாத்தை வீட்டுப் பக்கமாக அவளைத் தூக்கிச் சென்றவன், வீட்டின் மூன் விறாந்தையில், காற்றுப்படும் இடமாகப் பார்த்து அவளை, வளர்த்தினான்.

உள்ளே சென்றவன், ஒரு செம்பில் நீர் எடுத்து வந்து, அவளது முகத்தில் தெளித்தான். கண்ணக் கதுப்புக் களை வாஞ்சையுடன் வருடியபடி... “பூரணி... பூரணி” எழுந்திரம்மா... எழுந்திரு” என முனகினான்.

விழிப்புக் கண்டவள், அவனையே வெறித்து வெறித்துப் பார்த்தாள். பின்னர், சற்றுக் களைப்படைந்தவளாய் அயர்ந்து தூங்கினாள். அவளது தலைக்குக் கீழாக ஒரு தலையணையை எடுத்துவைத்தவன், அடுப்படிப் பக்கமாக நகர்ந்தான்.

கேத்திலை எடுத்து, நீர் வார்த்து, அடுப்பில் வைத்தான். நீர் கொதித்தது. அங்கு இருந்த திறந்த றாக்கையில், தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் அடைந்து கிடந்தன. அங்கிருந்த டப்பாக் களில் பருப்பு, வெந்தயம், கடுகு, சீரகம், சீனி, தேயிலை என்று இருந்தன.

சீனியையும் தேயிலையையும் எடுத்துக் கொண்டவன், சுடுநீரை ஒரு பேணியில் வார்த்துத் தேநீர் தயாரித்தான். தேநீரில் சிறிது சீனியும் சேர்த்துக் கொண்டான்.

தேநீருடன் வெளியே வந்தவன், பூரணி எழுந்து வாசற் படித் தூணோடு சாய்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவளுக்குக் கிட்டவாக வந்தவன், அவளிடம் தேநீரைத் தந்தான். அவள் அதை வாங்கிக் கொள்ளாது அவனையே பார்த்தபடி இருந்தாள். அவளது கண்களில் படர்ந்து கிடந்த துயரம் அவனைக் கலங்க வைத்தது. சிறிது நிலை குலைந்தவன், தேநீரை எடுத்து மீளவும் பலவந்தமாக அவளது கரங்களில் வைத்தான்.

வாங்கிக் கொண்டவள்:

“நீ குடிச்சனியா...” என்று கேட்டாள்.

“போட்டிருக்குநான் குடிப்பன்... இப்பநீ குடி...” என்றான்.

தேநீரைக் குடித்தபடி, அவனையே வைத்த கண் நழுவாது பார்த்தாள். அவளது பார்வையில் ஒரு தெளிவும் விநியமும் இருந்தது.

“தாவாடி வீட்டுப் பக்கம் போவமா..?” அவன் தான் கேட்டான்.

“ம...” சொன்னவள், லேசாக உதடு பிரியச் சிரித்தாள். ஆனாலும் கண்களில் நீர் திரையிட விசம்பவும் செய்தாள்; அந்த விசம்பல் அறுபடாது தொடர்ச்சியாக இருந்தது.

“நீ...! நல்ல வடிவு... ஆமிக்காரனா... இல்ல சி.ஐ.டிப்

பொலிஸா...? இவ்வளவு பட்சமா இருக்கிற நீ எப்படி அந்தக் காடேறியளா இருக்கேலும்...”

“இல்ல... அப்படி எல்லாம் இல்ல...”

அவளது பேதலித்த பேச்சும் பார்வையும் சிவநேசனுக்கு மிகுந்த சோர்வைத் தந்தது. அவளது பேச்சில் ஒரளவு தெளிவிருந்த போதும் - நோய்க் கூறுகளில் இருந்து அவள் பூரணமாக விடுபடவில்லை என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

“நா... நான் உன்றை சிவா...”

“சிவாவா...! ஓ அந்த... முன் ஐங்மத்தில மனசோட இருந்த... இப்பருபகம் வருகுது....!”

“இல்ல... இந்தப் பிறவியில தான் உன்றை பிரியம்... மனசு முட்ட முட்ட எனக்குக் கிடைச்சது...”

“இது பொய்... எனக்கு ஒன்று மேவிளங் கேல்லை.”

ஒரக் கண்ணால் கனிவுடன் அவனைப் பார்த்துக் கூறியவள், அவன் அருகாக வந்து, மிகுந்த உரிமை யுடன் அவனது மடியில் தலைவைத்துப் படுத்துக்கொண்டாள்.

அவனையே விழுங்கி விடுவது போலப் பார்த்தபடி கிடந்த - அவளது கண்களில் உறைந்து கிடந்தவை, அவனுக்கு பல விஷயங்களை அப்பொழுது சொல்லத் தொடங்கின.

•

அப்படி ஒரு விருப்பமும் ஸ்பரிச லகரியும் அவளிடம் அவனுக்கு இளமையிலேயே ஏற்பட்டு விட்ட தென்னவோ உன்மைதான்!

அவள் வளர்ந்த போது, அவளது அழகும் சேர்ந்து வளர்ந்தது. வாலிபத்தின் லேசான கீறல்கள் அவளில் படியத்தொடங்கின. கண்ணங்கள் சற்றுத் திரண்டு பொன் பட்டாய் ஒளிர்ந்தன. அடர்ந்த புருவங்களுடன் கூடிய அவளது ஆழந்த கண்கள் ஈரலிப்புடன் சதா அவனையே பார்த்தபடி இருந்தன. அவற்றில் பிரவகித்த அன்பின் நெடி அவனைத் திக்குழுக்காடச் செய்தது. பரவசப்பட்ட வேளைகளிலெல்லாம் அவளை

ஸ்பரிசிக்க வும் லேசாகக் கண்களில் முத்தமிடவும் செய்தான்.

அப்பொழுதெல்லாம் நிரம்பிய பிரியத்தையும் ததும்பும் திருப்தியையும் வழிய விட்டு அவள் ஒதுங்கிக் கொள்வாள்.

அவள் பூப்படைந்து மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர் தான் அவர்களிடையே அந்த “அது” நடந்தது. பிஞ்சுப் பெட்டை. பிஞ்சுப் பெடியன். ஆனாலும், அந்த முதல் விஷயம் அவர்களிடையே முதிர்ச்சி ஏதும் இல்லாமல் அரையும் குறையு மாகநடந்தது.

மாட்டுக் கொட்டிலுக்கு அப்பால் உள்ள வைக்கற் போரின் மெத்தென்ற மறைவிடத்தில் தான் அவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்; அநேகமாகப் பின் இரவு நேரத்தில். திகட்டுதல் அற்ற அந்தச் சுக சரசம் - ருத்ர வீணையின் நாத நரம்புகள் பட்டென இற்றது போல சடுதியில் முடிவுக்கு வந்தது.

அன்று பூரணை. சந்திரிகை உச்சியில் ஓளிர்ந்தபடி இருந்தாள். அந்த மாய ஓளியில், அவ்விரு இளஞ்சிட்டுக்களும் ஒன்றாய் இருந்தார்கள். முயக்கத்தின் பின்னான அயர்ச்சியில் கிடந்த அவர்களை இடியேறு போன்ற அந்தக் குரல் உச்சப்பியது:

“அடேய் வடுவா...! உண்ட வீட்டுக்கே இரண்டகமா...?”

அரை குறையான ஆடைகளுடன் கிடந்த பூரணி உடை களைத் திரட்டி எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுப் பக்கமாக ஒதுங்கினாள்.

அருளர் யுத்த சன்னத்தராய் அங்கு நின்றார். குரல் கேட்டுச் சதாசிவமும் அங்கு விரைந்து வந்தான். சதாசிவம் பூரணியின் தாய் மாமன். அவனுக்கு விஷயம் விளங்கியது. பக்கத்தில் கிடந்த அலவாங்கை எடுத்தபடி அவன் ஆக்கு ரோஷமாய் ஓடி வந்தான். அருளர் விக்கித்துப் போய் அவனையே பார்த்தபடி நின்றார். அவன் வீசி ஏறிந்த அலவாங்கு குறி தவறியது. சிவநேசன் எழுந்து சாமித்தம்பியர் வீட்டுப் பக்கமாக ஓடினான். கூக்குரல் கேட்டுத் தம்பியர் வெளியே வந்தார். கோபக் கனல் பறக்க நரகாசுரனாய் நின்ற சதாசிவத்தின் கையில் இருந்த அலவாங்கைப் பறித்து ஏறிந்தவர், “எல்லாத்தையும் செய்து

போட்டுக் கை மோசக் கொலை எண்டு பொலிசுக்குப் போகப் போற்றா..? ராஸ்கல்!” என்று குழுறினார்.

அருளரை அருகாக அழைத்த தம்பியர், அவரைச் சாந்தமாகப் பார்த்தபடி கூறினார்: ‘நடந்தது நடந்துபோச்சு... நம்மடை லிங்கத்தார் செக்கடித்தெருவில் தான் கடை வைச்சிருக்கிறார். அவற்றை கடைக்கு பெடியனைப் பிடிச்சு அனுப்பு. பரபரக்காமல் காதும் காதும் வைச்சாப்பில காரியத்தை முடியடா...”

தம்பியரின் ஆலோசனையைக் கேட்ட அருளர், சதாசிவத்தின் குதிப்பைப் பொருட்படுத்தாது, சிவநேசனைக் கொழும்புக்குத் தன்னந்தனியனாய் - இரண்டாம் பேருக்கும் தெரியாமல் - அனுப்பிவைத்தார்.

லிங்கத்தார் அவனைக் கோட்டை புகையிரத நிலையம் வரை வந்து, செக்கடித்தெருவுக்கு அழைத்துப் போனார்.

•

ஏற்கெனவே தீர்மானித்தது போல, சிவநேசனும் பூரணியும் தாவாடிப் பக்கம் வந்து ஒரு கிழமைக்கு மேலாகி விட்டது.

இங்கு அவர்கள் இருவரும் வருவதற்கு முன்னதாக, சிவநேசன் வந்து, வீடு வளவைத் துப்பரவு செய்தான். துப்பரவு வேலை முடிவதற்கு முன்னதாகவே, பூரணி அவசர அவசரமாக, அவனுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டாள்.

அங்கு வந்த பூரணியின் மன்றிலையில் சிறிது மாற்றம் தெரிந்த போதும் முற்றுமுழுதாகத் திருத்தம் ஏற்பட்டுவிட வில்லை.

அவள் ஈரப்பசை ஏதும் இல்லாமல் உலர்ந்த நிலை யிலேயே இருந்தாள். முழங்கை எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டிருந்தன. விரல்கள் ஒலை நெட்டியாய்க் கோலங் காட்டின. கழுத்து நரம்புகள் புடைத்து நீலம் பாரித்த நிலையில் இருந்தன. கண்கள் ஒளி இழந்து ஆழக்குழியுள் சுருண்டு கிடந்தன. புருவங்கள் மட்டும் அடர்த்தி கொண்டு அழகாய்

இலங்கின. உதடுகள் - கருமை படர்ந்து, உடைந்து, பொருகு தட்டியநிலையில்...

‘இவளது உடம்பு தேறுமா...? தேற்றி எடுக்க என்னால் முடியுமா...? முடியும். முடிய வேணும். முதலில் அவளது மனோ நிலை மாற வேணும். இந்தத் தாவாடி மன்னும் அமிர்தமாய் ருசி தரும் நீரும் அவளது உடல் கலகலப்புக் கொள்ள வழி செய்யும். அத்துடன் என்றை பட்சமான பராமரிப்பும் அரவணைப்பும் அவளை உயிர்ப்பிக்கும்...!’

தோட்டத் தறையின் மேற்குக் கரையோரம் சடைத்துக் கிடந்த மாதுளை மரங்களை வெட்டித் துப்பரவு செய்து கொண்டிருந்த நேசனின் மனதில் பூரணி பற்றிய சிந்தனைகள் புரண்டு வந்தன.

அவனது சிந்தனையைக் குழப்புவது போல அவனுக்குக் கிட்டவாக வந்த பூரணி: “வேலை செய்தது போதும்... வந்து தேத்தன்னியைக் குடி...!” அவனது தோள்களைப் பற்றிப் பரிவுடன் அழைத்தாள்.

மேற்கு வானில் சூரியனின் பளபளப்பு மங்கிய நிலையில், அவன் வேலையை முடித்துக் கொண்டு கிணற்றியிப்பக்கமாக வந்து, கை, கால், முகம் கழுவி, வீட்டு விறாந்தை வரை வந்து, முன் வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டான். உள்ளே சென்ற பூரணி விபூதிச் சம்புடத்தை எடுத்து வந்து, அவனுக்குத் திருநீரு பூசிவிட்டாள். கண்களில் நீரு விழுந்து விடக்கூடாது என்ற பக்குவம் அவனுக்கு இருந்தது.

ஒரு குழந்தையின் சேட்டைகளுடன் மல்லுக்கு அழைத்தவளை, அவன் மிகுந்த வாஞ்சையுடன் பற்றி, அவளது இடுப்பை வளைத்தான். அப்பொழுது அவள் நிலைகுலைந்து, ஒருவகை வன்மத்துடன் அவனது இடது கரத்தில் தனது பற்களைப்பதித்தாள்.

“நீ கெட்டவன்... கெட்டவன்... அந்த ஆழிக்காரங்களைப் போல...” என்று விசும்பினாள்.

தனது பற்கள் பட்ட இடத்தில் ரத்தம் கசிவதைக்

கண்டவள், பதட்டத்துடன் சேலைத் தலைப்பால் இரத்தத் துளிகளைத் துடைத்துவிட்டாள். கடிபட்ட இடத்தைச் சோப்பால் கழுவி ஒரு வெள்ளைத் துணியால் காயப்பட்டிடத்தைக் கட்டவும் செய்தாள்.

“நீ... நீ என்னோடை இரு.... என்னைவிட்டிட்டுப் போகாதை... ஆனால் இந்தச் சேட்டையள் மட்டும் இனி வேண்டாம்.”

அவனுக்கு “ம்” சொன்னவனது கண் களில் நீர் திரண்டது.

‘இவளை... இந்தச் செல்வத்தை, நடந்த நிகழ்ச்சி கருக்காக என்னால் ஒதுக்கி வைத்து விட முடியுமா...? எப்பொழுதுமே குழந்தை மாதிரி இருக்கும் இவளை ...இவள் செய்த குற்றங்கருக்காக...! என்ன குற்றமா...? ஒருவகையில அது ஒரு விபத்துத்தானே....! இவளில் எனக்கு ஒருதுளி அதுசை உணர்வு கூட ஏற்படாதது ஏன்..? இது... இது நான் அவள்மீது கொண்ட அதீத பிரியத்தின் வலிமையாலா அல்லது அவளது கருணை மயமான கண் களில் கசியும் பரிவாலா... எதனால்...?’

‘சாமித்தம்பியர் கூறியது போல இவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய், டொக்டர் சிவயோகனைப் பார்க்க வேணும். மருந்து மாத்திரைகளுடன் என்றை அனுசரிப்பும் அவளை எனக்கு மீட்டுத் தரும்...’

ஆழந்த சிந்தனைகளில் ஊறிக் கிடந்தவனின் கைகளில் தேநீரைத் தந்தவள், ஆர்வத்துடன் “குடி... குடி சிவா...” என்று கூறினாள்.

முதன் முதலாக சிவா என்று அவள் அழைத்தது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் ஒரு சேரத் தந்தது.

“பூரணி...! என்ன பெட்டை ... என்னைத் தெரியுதா..?” எனக் கூவினான்.

அகழும் முகழும் மலர் அவனை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தவள், மாட்டுத் தொழுவத்தை அடுத்து இருந்த,

குலைந்து சிதைந்து கிடந்த வைக்கற் போரின் பக்கமாக வந்தவள், அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“இந்த... இந்த இடம் எதென்று உனக்குத் தெரியுதா..?”

கேட்டவள், அவனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக் கொடுப்புக்குள் சிரிக்கவும் செய்தாள். பின்னர் திடீரென உனர்ச்சி வசப்பட்டு, கண்களில் நீர் மல்க அவனையே பார்த்தபடி நின்றாள்:

“இதில்... இந்த இடத்தில் தான் இரவில் நாம் சந்தித்தது... சந்தித்துக் குழைந்து கிடந்தது...”

“ஓம் ஓம்...” என்ற நேசன், போன ஜென்மம் அது இதென்று அவள் உள்ளுவதை விட்டுவிட்டதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

அவள் அருகாக நெருங்கி வந்தவன், அவளது கண்களில் திரண்டிருந்த நீரைத் துடைத்து விட்டான். பின்னர், அவளது கரங்களை தனது கைகளில் ஏந்திப் பொத்திக் கொண்டான். அவனது கரங்களின் ஸ்பரிசமும் கதகதப்பும் அவளுக்கு அப்பொழுது தேவையாக இருந்தது.

காலம் கனியும் என்ற எதிர்பார்ப்புகளுடன் தான் அவன் அவளை வீட்டுப்பக்கமாக அழைத்து வந்தான். அவள் எது விதமான எதிர்ப்பும் காட்டாமல், அவனுடன் இணைந்து நடந்து வந்தது அவனுக்கு நிரம்பிய மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

•
வெளியீடு

மாநாடு பொறுத்துவுமிகு மாநாடு மூலம்

கலைமுகம் 2016

கிராஸ் 8102 நிலைப்படி

திருநூல் கிராஸ் பொறுத்துவுமிகு மாநாடு மூலம்

கிராஸ் குழுமங்கள் கூடுதலிக்கும்

கிராஸ் 8102 - பொறுத்துவுமிகு

ஆசிரியரது சிறுக்கைத்த் தொகுதிகள்

மாற்றம் - 1980 ஜூன்

உலா - 1992 ஜூன்வரி

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

அகில இலங்கை சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு
வடக்கீழ் மாகாணசபையின் சாகித்திய அமைப்பு
இலங்கை சாகித்திய மண்டலம்
ஆகியவற்றின் பரிசில்களைப் பெற்றது.

சட்டநாதன் க்கைகள் - 1996 ஜூலை

புதியவர்கள் - 2006 நவம்பர்

நாவேந்தன் விருது பெற்ற நூல்

முக்கூடல் - 2010 பெப்ரவரி

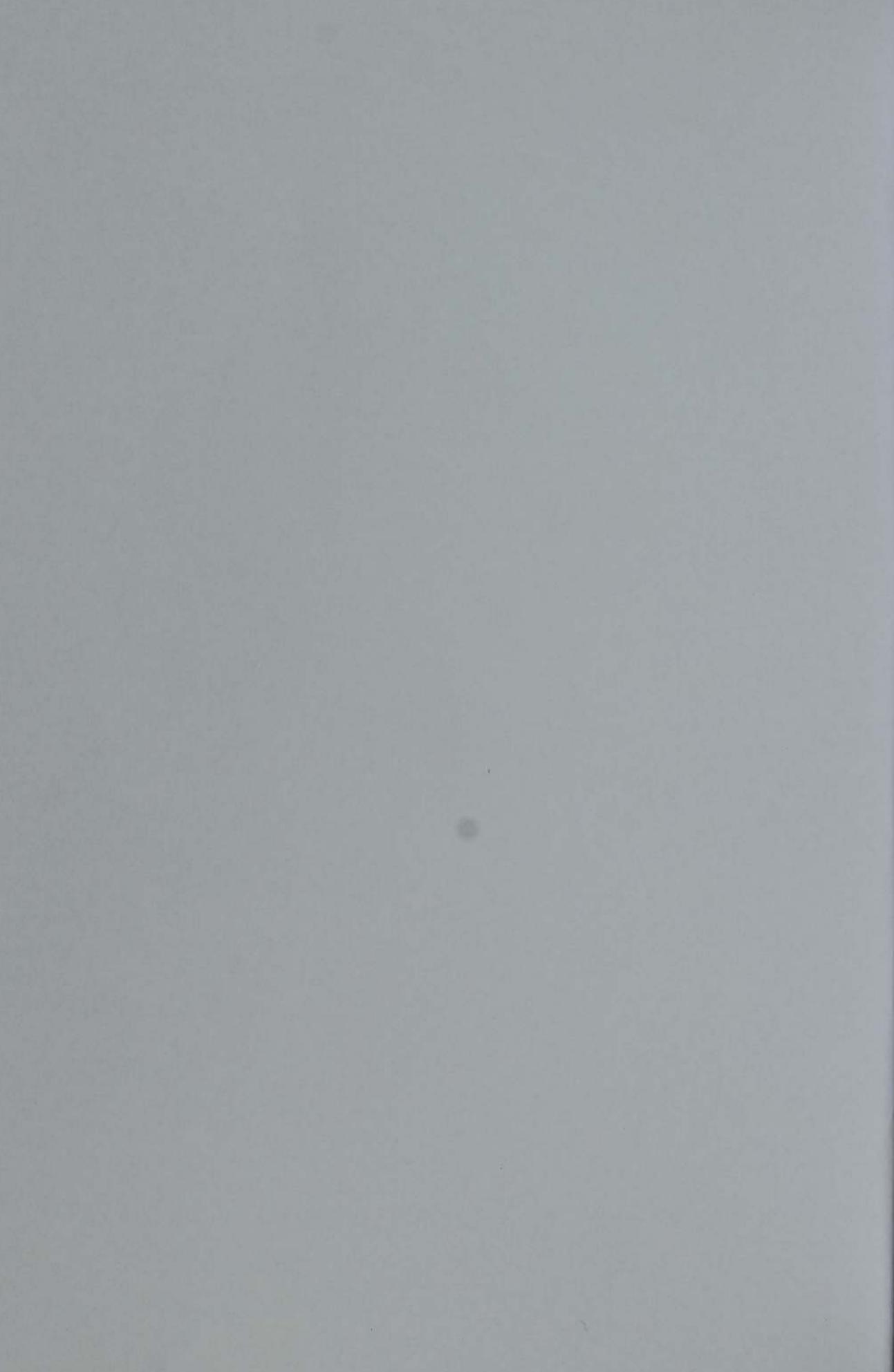
வடக்குமாகாண சபையின் சாகித்திய அமைப்பு
இலங்கை சாகித்திய மண்டலம்
தமிழியல்
ஆகியவற்றின் பரிசில்களைப் பெற்றது.

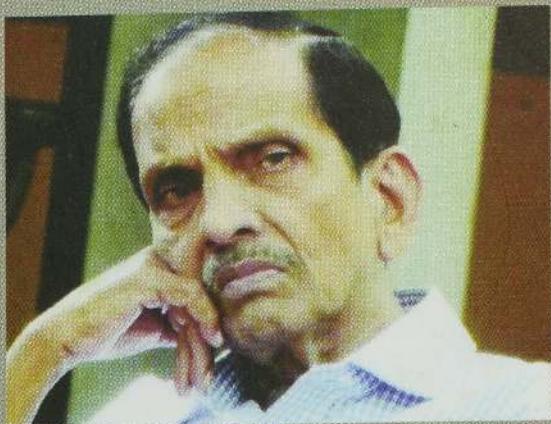
பொழுவு 2016 வைகாசி

அரசு இலக்கிய விருதுக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட நூல்களில் ஒன்று

ஆசிரியரது கவிதைத் தொகுதி

நீரின் நிறம் - 2017 ஆடி





மனித வாழ்வின் அழகினை ஆராதிக்கின்ற, திசை தோறும் ஒளிர்கின்ற, இனிமையும் மேன்மையும் கொண்ட மனிதப் பண்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற படைப்பாளி திரு க. சட்டநாதன்.

எனது வாசிப்பு அனுபவத்தில் பதினேழு பதினெட்டு வயதுகளிலிருந்து கிவரது எழுத்துக்களால் ஈர்க்கப் பட்டு வருபவன் நான். கிவரது படைப்புகளில் மனித உறவுகளின் நேச ஈரலிப்பு என்னை நெகிழி வைத்து ஈர்த்து விடுகின்றது எப்போதுமே. அவரது கிந்தத் தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதும் படி அவர் அன்புடன் என்னைப் பணித்த போது நான் மிகுந்த பெருமிதமும் மகிழ்வும் அடைந்தேன்.

- ந.சத்தியபாலன்

